

ΙΕΡΑ ΔΙΗΓΗΣΙΣ

ΣΥΛΛΕΧΘΕΙΣΑ ΜΕΝ ΠΑΡΑ ΤΙΝΟΣ ΑΔΕΛΦΟΥ

ΗΓΕΧΑΖΟΝΤΟΣ ΕΝ Τῷ ΑΓΙῳ ΟΡΕΙ

ΑΝΑΘΕΩΡΗΘΕΙΣΑ ΔΕ, ΕΠΙΔΙΟΡΕΩΘΕΙΣΑ, ΚΑΙ ΑΞΙΑ ΤΥΠΩΣ
ΕΚΔΟΘΗΝΑΙ ΚΡΙΘΕΙΣΑ ΠΑΡΑ ΤΕ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ
ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ

ΚΑΙ ΠΑΡ' ΑΛΛΩΝ ΕΛΛΟΓΙΜΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΕΓΕΝΕΤΟ ΔΥΠΑΝΗ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΠΡΟΥΣΣΟΥ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΑΥΤΗΣ

ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΣΤΑΘΟΓΙΑΝΝΗ

Ἀρχιμανδρίτου.

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗ

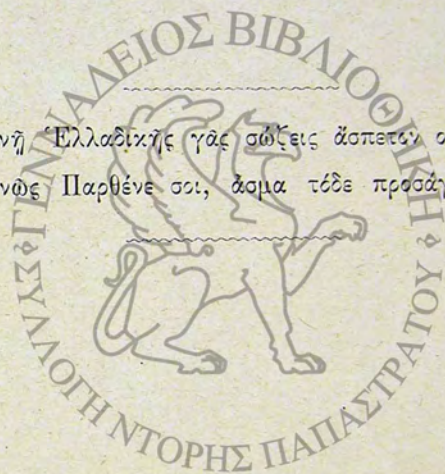
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΑΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

67 - Ὁδὸς Καλλιθέας - 67

1927

» Κοινῇ Ἑλλαδικῇ γὰρ σῶζεις ἄσπετον οὐδας,
» Κοινῶς Παρθένη σοι, ἄσπετον ἄρμα πρόσαγει.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΒ.

ΨΑΛΛΟΜΕΝ

ΤΗΝ

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΥΝΑΞΙΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΗΤΟΡΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ
ΤΗΣ ΕΝ Τῷ ΠΥΡΩ

Ἐν τῇ μικρῇ Ἑσπερινῷ, ἰστώμεν στίχ. δ', καὶ Ψάλλομεν
στιχηρὰ προσόμοια τῆς Εἰκόνος ἡχοϋς β'.

ΟΤΕ ΕΚ ΤΟΥ ΞΥΛΟΥ ΣΕ ΝΕΚΡΟΝ

τε ἀσεβείας ἡ πηγὴ, ἔβλυνε δυσώδης ἐξ ἄδου, ὄζουσα πάντας δεινῶς, τότε εὐωδέστατον κρίνον Τριάδος Σεπτῆς, Παναγία θεόνυμφε, τοῦ χεύματος ταύτης, ῥύουσα Ἑλλάδα τε, αὐτῇ ἀδρόχτως τὴν Σήν, δέδωκας Εἰκόνα· ἦν κρήνην, δείξας ἀκεσώδυνον πᾶσι, χορηγεῖς κατ' ἄμφω τὰ ἰάματα.

Τέρπου, ὦ Ἑλλάς πνευματικῶς, καὶ ἀγαλλομένη ἐν κόλποις, μορφὴν κατέχουσα, κόρης ἐπισκίρτησον, ἁσματικαῖς ἐν ᾠδαῖς, καὶ τριγῶσα τὰ κρείττονα· ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, δεῦτε προσκυνήσωμεν, τὴν θαυματόβρυτον, κράζοντες ἡμᾶς περιφρούρει, θλίψεως παντοίας καὶ βλάβης, ταῖς Σαῖς μητρικαῖς νῦν παρακλήσεσι.

Ωσπερ εὐεργέτις προσηνής, καὶ θερμὴ προστάτις τῶν πίστει προσκαλουμένων σε, οὕτω περ ἀντίπαλος, ὥφθης Παρθένε ἀγνή τοῦναντίον καὶ ἄσπονδος, ἐχθρὸς καὶ ταχεῖα, τοῖς κατατολμοῦσί σου πᾶσιν ἐκδίκησις· ῥῦσαι τοιγαροῦν Σοὺς οἰκέτας, τῆς τῶν σῶν ἐχθρῶν δυναστείας, καταπιεζούσης χαλεπώτατα.

Κρήνη τῶν θαυμάτων ἀληθῶς, ὥφθης καταρδεύουσα πάντας, τοὺς προσιόντάς σοι, ὦ Εἰκὼν πανσέβαστε, νόσους διώκεις, καὶ γὰρ, ἀνιάτους καὶ Δαίμονας δεινούς ἀπελαύνεις, φωτίζεις τυφλώττοντας, πάντα σοβοῖς τὰ δεινά· ὅθεν καὶ παράλυτοι πάντες, καὶ οἱ κρημνισθέντες σὺν στείραις, Σὲ ὁμολογοῦσιν αὐτῶν λύτρωσιν.

Δόξα, ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε πιστοὶ εὐωχηθῶμεν ἐνθέως, ἐν τῇ Πανσέπτῳ Ἑορτῇ τῆς παρθένου, καὶ πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν γηθόμενοι· σήμερον γὰρ ἡμᾶς ἡ Παντάνασσα καὶ Ἄμωμος Νύμφη τοῦ Πατρὸς, πρὸς ἐστίασιν πνευματικὴν συγκαλεῖται, τράπεζαν ἡμῖν παραθεμένη, τὰ ὑπερφυῆ θαυμάσια, τῆς θαυματοβρύτου αὐτῆς Εἰκόνης, ἐξ ἧς ἀεννάως προχέουσα, τοῖς μετὰ πίστεως αὐτῇ προσιοῦσιν, ὥς νάματα τὰ λάματα, κατ' ἄμφω τὴν ἴασιν ἐπιδαφιλεύεται, ἣν ἐν ᾠδαῖς καὶ δέει πολλῶ, προσκυνοῦντες βοήσωμεν. Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν τῆς Ἑορτῆς. Ἀσατε λαοί.

Εἰς τὸν στίχον, στιχο. ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Απασα ἡ Ἑλλάς, αὐτήτε Αἰτωλία, ἀθροίσθητε συμφώνως, Εἰκόνα προσκυνῆσαι, ἀγνῆς τὴν θαυματοβρυτον.

κ. στ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Εκχεε δαψιλῶς, ἐξ ὕψους ὦ Παρθένε,

ἐπιρροὰς τὰς θείας, τοῖς πόθῳ προσκυ-
νοῦσιν, Εἰκόνα σου τὴν ἄχραντον.

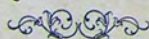
κ. σι. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύουσιν.

Μνήσθητι ἐκτενῶς, τῶν Σὲ παρακα-
λούντων, παρθένε Θεοτόκε, καὶ πόθῳ
προσπρεχόντων, Εἰκόνι τῇ πανσέπτῳ σου.

Δόξα καὶ νῦν, ὅμοιον.

Παντάναξ Ἰησοῦ, εἰρήνευσον τὸν κό-
σμον, πρεσβείαις τῆς μητρὸς σου Παρθένου
παντανάσης, καὶ πάντων τῶν ἁγίων σου.

Εἶτα Νῦν ἀπολ. τό, Τρισάγιον· Παναγία
τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν. Τὸ Ἀ-
πολυτίκιον, ζήτει ἔμπροσθεν, καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν δὲ τῷ Μεγάλῳ Ἑσπερινῷ, ἐν τῇ Ἀγρυπνίᾳ, στιχολ. τὸ
ἀ' ἀντίφωνον, τὸ Μακάριος ἀνὴρ. Εἰς τό, Κύριε ἐπέκραξα,
ἰστώμεν στίχους ἡ' καὶ Ὑάλλομεν Τροπάρια τῆς Ἑορτῆς
δ' ἡχος α', καὶ τῆς Εἰκόνης δ', ἡχος ὁ αὐτός.

Ω ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ ΘΑΥΜΑΤΟΣ

τοῦ παραδόξου θαύματος, ἡ Εἰ-
κὼν θαυμαστῶς, τῆς Παρθένου
ἵκετο, ἐνταῦθα καὶ εὐσεβῶν, εὐ-
φραίνει σύστημα· ἀγάλλου πνευ-
ματικῶς, ἀπολαβοῦσα Ἑλλὰς
τὴν ὑπέρμαχον, φρουροῦσάν σε ἀσφαλῶς,
καὶ χορηγοῦσαν ἐκάστῳ τὰ πρόσφορα, καὶ
χαριστηρίοις ὕμνοις, τῇ Παρθένῳ βόησον,
προσκυνοῦμεν ὧ Κόρη, τὴν μεγίστην εὐ-
σπλαγχνίαν σου.

Βαβαὶ τῶν Σῶν θαυμασίων ἀγνή· ἀεννάως
χύδην, καὶ γὰρ προχεόμενα, Εἰκόνης σου τῆς
Σεπτῆς, πάντας ἀρδεύουσιν, εὐφραίνονται δὲ
λαμπρῶς, τὰ τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης συστή-
ματα, κροτοῦσι πνευματικῶς, χεῖρας ᾠδαῖς
πανυχίοις γεραίροντες, Σὲ τὴν Σωτηρίαν Κό-

σμου, καὶ θερμὴν ἀντίληψιν, δι' ἧς πᾶσι δωρεῖται, τῶν πταισμάτων ἢ συγχώρησις.

Τῆς σῆς δοξάζομεν Πάναγνε, ἄγαν χαρμωσύνως μορφῆς τὴν ἐμφάνειαν, πρὸς κλίμα τὸ καθ' ἡμᾶς, τὸ τῆς Ἑλλάδος φρικτῶς. Ἀγάλλονται Ἱερεῖς, ἐν σοὶ ὠρῶντες, ὡς ἄστρο τὰ θαύματα· προσπίπτουσιν ἀσθενεῖς, τῆς θεραπείας ὀξέως τυγχάνοντες· Κεχαριτωμένη χαῖρε, Σὺ γὰρ εἰ τὸ καύχημα, τὸ ἐξαίρετον πάντων εὐσεβῶν καὶ ἄκρον δώρημα.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος, ὡς ὁ πάλαι τυφλὸς τοῦ φωτός, ἠνύπορησεν, ἀφθίτου ἐκ τοῦ φωτός, πηλῶ τοῦ πτύσματος, ὡσαύτως καὶ ἡ γυνή, ἡ προσδραμοῦσα πρὸς Σὲ τὴν πανάχραντον, ἀπέλαβεν ἀγλαῶς φῶς τὸ γλυκύτατον, ἥτις καὶ χαίρουσα τῇ καινοπρεπεῖ ὁράσει, καταγγέλλει Δέσποινα, Σὲ κατ' ἄμφω λαμπτήρα καὶ δεινῶν παντοίων λύτρωσιν.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Σήμερον φωταυγῆς ἡμέρα, καὶ πανσεβάσμιος, ἦκε γὰρ πρὸς ἡμᾶς φῶς οὐράνιον

νοερόν, τὸ θεῖον Ἐκτύπωμα τῆς μεγάλης ἡμῶν Κυρίας Θεοτόκου, δι' αὐτοῦ γὰρ μυστήρια ἀγαθὰ προχέονται ἅπασιν τοῖς χρεῖαν ἔχουσιν. Οὐρανός, μυστικὸς ὑπάρχει ἡ παρθένος, καὶ ἐν αὐτῇ διαύγεια ἀστέρων ἀμυγδαλῶν· ἀμέλιτοι οἱ προσερχόμενοι τούτῳ, τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, χωλοὶ περιπατοῦσι, κωφοὶ ἀκούουσι, καὶ πτωχοὶ εὐαγγελίζονται· μετὰ πίστεως μόνον, καὶ εὐλαβείας εἰ προσπελάσωσι· Διὸ καὶ εὐχαρίστως, ἅπαντες αὐτῇ βοήσωμεν· Χαῖρε μόνῃ ἐν γυναιξὶν εὐλογημένη, σκέπουσα τοὺς ἐν τῷ ἁγίῳ σου τεμένει ἀθροιζομένους, καὶ τὴν τῆς θείας Εἰκόνης, πρὸς ἡμᾶς ἐξαίσιον ἐμφάνειαν, ἐορτάζοντας καθ' ἁγίασον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς οἶον βούλει.

Εἵσοδος τὸ Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

ΓΕΝΕΣΕΩΣ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Γεν. Κ. κγ'.

Εξηλθεν Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ ἐπορεύθη εἰς Χαρδάν. καὶ ἀπῆντησε τόπῳ καὶ ἐκοιμήθη ἐκεῖ. Ἐδύ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν λίθων τοῦ τόπου, καὶ

ἐθίγηκε πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἐκοιμήθη ἐν τῷ τόπῳ ἐκεῖνῳ καὶ ἐνυπνιάσθη· καὶ ἰδοὺ κλίμαξ ἐστηριγμένη ἐν τῇ γῇ, ἥς ἡ κεφαλὴ ἀφικνεῖτο εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς· ὁ δὲ Κύριος ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἰσραὰμ τοῦ πατρός σου, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαάκ, μὴ φοβοῦ· ἡ γῇ ἐφ' ἥς σὺ καθεύδεις ἐπ' αὐτῆς, σοὶ δώσω αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματί σου· καὶ ἔσται τὸ σπέρμα σου ὡς ἡ ἄμμος τῆς γῆς καὶ πλατυνθήσεται ἐπὶ θάλασσαν, καὶ λίβα, καὶ βορρᾶν, καὶ ἐπὶ ἀνατολὰς καὶ ἐνευλογηθήσονται ἐν σοὶ πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μετὰ σοῦ διαφυλάσσων σε τῇ ὁδῷ πάσῃ, οὗ ἔαν πορευθῇς· καὶ ἀποστρέψω σε εἰς τὴν γῆν ταύτην, ὅτι οὐ μὴ σὲ ἐγκαταλίπω, ἕως τοῦ ποιῆσαί με πάντα, ὅσα ἐλάλησά σοι. Καὶ ἐξηγέρθη Ἰακώβ ἀπὸ τοῦ ὕπνου αὐτοῦ, καὶ εἶπεν· ὅτι ἔστι Κύριος ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, ἐγὼ δὲ οὐκ ᾔδειν· καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπεν· ὡς φοβερός ὁ τόπος οὗτος· οὐκ ἔστι τοῦτο, ἀλλ' ἡ οἴκος Θεοῦ, καὶ αὕτη ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ.

ΤΗΣ ΕΞΟΔΟΥ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ἐξ. Κ. γ'.

Ελάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν λέγων· Ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ τοῦ μηνὸς τοῦ πρώτου, στήσεις τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου· καὶ θήσεις τὴν κιβωτόν, καὶ σκεπάσεις αὐτὴν τῷ καταπετάσματι· καὶ εἰσοίσεις τὴν τράπεζαν καὶ τὴν λυχνίαν· καὶ θήσεις τὸ θυμιατήριον τὸ χρυσοῦν, εἰς τὸ θυμιᾶν ἐναντίον τῆς κιβωτοῦ τοῦ μαρτυρίου· καὶ θήσεις τὸ κάλυμμα τοῦ καταπετάσματος ἐπὶ τὴν θύραν τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου· καὶ λήψῃ τὸ ἔλαιον τοῦ χρίσματος, καὶ χρίσεις τὴν σκηνήν, καὶ πάντα τὰ σκεύη αὐτῆς, καὶ ἔσται ἅγια καὶ ἁγιάσεις τὸ θυσιαστήριον· καὶ ἔσται τὸ θυσιαστήριον ἅγιον τῶν ἁγίων. Καὶ ἐποίησε Μωϋσῆς πάντα ὅσα συνέταξεν αὐτῷ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ ἅγιος τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου, καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ σκηνὴ καὶ οὐκ ἠδυνήθη Μωϋσῆς εἰσελθεῖν εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου· ὅτι ἐπεσκίαζεν ἐπ' αὐτὴν ἡ νεφέλη· καὶ δόξης Κυρίου ἐπλήσθη ἡ σκηνή.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑΣ ΙΕΖ. ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ἰεζ. Κ. φ.

Εσται ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὀγδόης καὶ ἐπέκεινα, ποιήσουσιν οἱ Ἱερεῖς ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὰ ὀλοκαυτώματα ὑμῶν καὶ τὰ τοῦ σωτηρίου ὑμῶν, καὶ προσδέξομαι ὑμᾶς, λέγει Κύριος Κύριος· καὶ ἐπεστρεψέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς ἐξωτερῆς, τῆς βλεπούσης κατὰ ἀνατολάς, καὶ αὕτη ἦν κεκλεισμένη, καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με· Υἱὲ ἀνθρώπου, ἡ πύλη αὕτη κεκλεισμένη ἔσται· οὐκ ἀνοιχθήσεται, καὶ οὐδεὶς οὐ μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ διελεύσεται δι' αὐτῆς, καὶ ἔσται κεκλεισμένη· διότι ὁ ἡγούμενος οὗτος κάθηται ἐπ' αὐτήν, τοῦ φαγεῖν ἄροτον· κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Ἐλάμ τῆς πύλης εἰσελεύσεται, καὶ κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ ἐξελεύσεται· καὶ εἰσήγαγέ με κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς πύλης τῶν ἁγίων τῆς πρὸς βορρᾶν, κατέναντι τοῦ οἴκου· καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου.

Εἶτα ἡ Ἐκτενής.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ἤχος α'. (Χριστοφόρου)

οἷα γλῶσσα Πανάμωμε ἐξείποι σου τὰ θαυμάσια; ἢ τὴν ἀνείκαστόν σου πρὸς ἡμᾶς ἀγαθότητα; καὶ γὰρ ἐκ παρασκευῆς ὁ Θεὸς Σὲ τοιαύτην παρήγαγε. Ἐνθεν καὶ διαφόροις τρόποις, εὐεργετεῖν ἡμᾶς οὐ παύεσαι, τῇ πρὸς Ἐκείνον ἀγρύπνῳ σου μεσιτεία, ὥς καὶ τὴν Πάνσεπτόν σου Εἰκόνα, ἥπερ οὐδὲ οἱ Ἄγγελοι αὐτοὶ ἀδεῶς, ἀτενίζουσιν ὅλως δεδύνηνται, πέμψασα εἰς τὴν θείαν ταύτην Μονὴν θαυμασίως, πάντων τῶν μετὰ τῆς δεούσης εὐλαβείας προσκυνούντων αὐτήν, ἀποπληροῖς τὰ αἰτήματα· ἀσθενεῖς ἰᾶσαι, ἀδυνάτους δυναμοῖς· ἀσόφους σοφίζεις, καὶ δαιμονοῦντας ἀπαλλάττεις. καὶ πᾶν ἄλλο ἀγαθὸν παρέχεις αὐτοῖς, ἐμπιπλῶσα αὐτούς, ὥς ὁ Υἱὸς σου καὶ Θεός, πάσης εὐδοκίας· φύλαττε δὲ καὶ τοῦτον τὸν ἱερόν σου Δόμον, ἀπὸ πάσης ἐπηρείας ὁρατῆς τε καὶ ἀοράτου, ὥς τὰ πάντα ἰσχύουσα.

Ἦχος β'.

(τοῦ αὐτοῦ)

Ιδοὺ ἄχραντε παρθένε, προσῆλθον τὰ τέκνα σου, ὥς ἀγέλαι τῶν αἰγῶν ἵν' εἴπωμεν

τὰ τοῦ ἄσματος, αἱ ἀνεφάνησαν ἀπὸ τοῦ Γαλαάδ, θερμῇ τῇ πίστει, τὸ σὸν εἶδος καταπροσκυνῆσαι· χαρίτωσαν τοίνυν καὶ αὐτοὶ αὐτούς, καθὼς καὶ ἡμεῖς δυσωποῦμέν σε οἱ σοὶ θιασῶται· ἔκχεε ἐπ' αὐτοὺς τὰ ἐλέη σου· καὶ ἐκπλήρωσον αὐτῶν τὰ αἰτήματα, ὁ μὲν γὰρ ἀσθενεῖαν προβάλλεται· ὁ δὲ πενίαν θρηνεῖ· ἄλλος παρ' ἄλλων, ἐπαγωγὴν τε καὶ ἀδικίαν· σῶζε οὖν πάντας ἐκ πάντων τούτων, ὡς τοῦ παντοδυνάμου μήτηρ, καὶ αὐτὴ τὰ πάντα δυναμένη, ὅπως πάντοτε, δοξάζεται παρὰ πάντων, τὸ ὄνομά σου τὸ πανάγιον.

Ἦχος δ'.

(Γερσαίου)

Προθύμῳ στοργῇ, καὶ ἀπλέτῳ πόθῳ ἀθροισθέντες ἀδελφοί, ἐν τῇ πανσέπτῳ ἑορτῇ, τῆς ἀειπαρθένου μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν πνευματικοῖς τοῖς ἄσμασιν αὐτὴν μεγαλύνοντες, καὶ τὴν πάνσεπτον αὐτῆς Εἰκόνα εὐλαβῶς, προσκυνοῦντες, ἐκτενῶς δυσωπήσωμεν λέγοντες· μητρικὴν παρρησίαν πρὸς Θεόν, ὃν ἐσωμάτωσας, κεκτημένη ἄχραντε, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, εἰρηνεῦσαι τὸν Κόσμον, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

(Βενεζίκτου)

Σήμερον ἡ ἀξιέπαινος Ἑλλάς, τῆς θεοτόκου τὴν Εἰκόνα πανηγυρίζουσα, καὶ Αἰτωλίαν συγκαλεῖται πρὸς αἴνεσιν. Σήμερον τὰ χριστωνύμων πλήθη ἀγάλλονται, καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων, ὡς καὶ πρὶν πανηγυρίζει, μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς ἑορτάζοντες σήμερον, σὺν τῷ Γαβριὴλ ἐκβοήσωμεν· Χαῖρε κεχαριτωμένη, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Ἦχος πλ. α'.

(τοῦ αὐτοῦ)

Εκ σῶν ἀχράντων αἱμάτων, ὁ τῶν αἰώνων βασιλεύς, τὴν ἰδίαν βάψας ἀλουργίδα, τέμενος ἐνθρον τῆς θεότητος, Σὲ κατειργάσατο· ἥς ἀχράντοις καταυγαζομένη ἐπιβουλαῖς, τὴν Οἰκουμένην φαιδρύνεις, ταῖς αὐγαῖς τῶν θαυμάτων σου· αἷς καὶ ἡμεῖς φωτιζόμενοι, ψυχῶν τε καὶ σωμάτων σωτηρίαν ἐπεγνωκότες, εὐσεβοφρόνως Σὲ προσκυνοῦμεν Πανάχραντε.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

(τοῦ αὐτοῦ)

Σήμερον χοροὶ Πατέρων θεόνυμφε, καὶ

χοροστασίαι συναθροισθέντες ἀπλῶς τῶν πιστῶν, ἐξ εὐλαβείας πρὸς τὸν ἅγιόν σου τοῦτον Ναόν, τὴν σωτηρίαν ψυχῆς τε καὶ σώματος ἀπαρῶνται· οἱ μὲν, τοῖς πρὸς σὲ τῶν ὕμνων ἐντόνως προσέχοντες, καὶ τὰς παραδόξους ἰάσεις καὶ θεραπείας, τῶν ἀσθενούντων θεώμενοι ἢ ἀκούοντες ἐπὶ τῇ ὀρθοδόξῳ πίστει ἡμῶν ἐπαγάλλονται· οἱ δέ, καὶ ἐνεργεία τῶν ἀρρώστημάτων, τέως ἀπαλαττόμενοι, δοξολογοῦσί σε Δέσποινα ἐπαξίως, καὶ μίαν ἐκ συμφώνου φωνήν, ἐκάτεροι, αἶροντες βοῶσί σοι· Χαῖρε τῶν χριστιανῶν μητροπάρθενε, ἡ ἄκρα εὐεργέτις καὶ καύχησις· ἡ καὶ διὰ τῶν ἀπείρων σου θαυμάτων, τὴν πίστιν ἄτρωτον φυλάπτουσα, καὶ προσβεβύουσα ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχ. προσόμοια, ἡχος πλ. α'. (Βενεδικτοῦ)

Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

αἶρεῖ νῦν ἡ Ἑλλὰς ἀληθῶς, τὴν σὴν Εἰκόνα, τὴν ἐκ Προύσης τὴν πάνσεπτον, κατέχουσα Θεοτόκε, καταφυγὴν κραταιάν, καὶ δεινῶν ἀπάντων ταύτην λύτρωσιν, εὐροῦσα καὶ πρύτανιν τῶν κατ' ἄμφω αἰτήσεων, τα-

χεῖαν Κόρη ὡς πηγὴν ἀναβλύζουσαν, τὰ ἰάματα, ἀενάως καὶ ἄφθονα. Ὅθεν ἐπαθροίζομενοι, τῷ θεῷ τεμένει σου, ταύτην ἐν πίστει καὶ πόθῳ, καὶ εὐλαβῶς ἀσπάζομεθα, τυχεῖν σαῖς πρεσβείαις, οὐρανῶν τῆς βασιλείας καθικετεύοντες.

στίχ. Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Δόξη ἐπαιρομένη πολλῇ, πρὸς ἐπουράνια σκηνώματα Δέσποινα, παρέστης τῷ γεννηθέντι, λόγῳ ἀφράστως ἐκ σοῦ, ᾧ συμβασιλεύεις ἄνω χαίρουσα, ἡμῖν καταλείψασα, τὴν Εἰκόνα σου καύχημα, ἐξ ἧς ἀρρήτως πλημμυρεῖ ἡ αἰείζωος δρόσος ἀνθρακας, ἁμαρτίας σβεννύουσα ἥνπερ κατασπαζόμενοι, ἐν πίστει λαμβάνομεν, ῥῶσιν ψυχῶν καὶ σωμάτων, καὶ βασιλείας ἐλπίζομεν, τυχεῖν τῆς ἀφθάρτου διὰ σοῦ τῆς κεκτημένης πλούσιον ἔλεος.

στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν, οἱ Πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Ενδον ὦ Παναγία, Ἀγνή, ἔμψυχος οἷα Κιβωτὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἀπείρους χάριτας

φέρεις, ἐν σεαυτῇ, ὡς Θεοῦ, τοῦ ἀπειρο-
δώρου οὔσα τέμενος· διὸ καὶ τοῖς κά-
μνουσι, πρυτανεύεις τὴν Ἰασιν, καὶ τοῖς
ἐν θλίψει χορηγεῖς τὴν παράκλησιν καὶ
ἐκάστω τε, τὰ κατ' ἄμφω συντείνοντα,
φόβῳ δὲ τοῖς ἐπαίρουσι, τὰς χεῖρας πρὸς
ῥυμνον σου καὶ προσκυνοῦσί σε δίδως, χά-
ριν σου θείαν Πανάσπιν, δεινῶν συμπτω-
μάτων, λυτρουμένη τοὺς τιμῶντας θείαν
Εἰκόνα σου.

Δόξα, ἡχος πλ. δ'.

(Βενεδίκτου)

Μετὰ τὸ ἐκκλῖναί σε ἀθέους πανάχραντε,
παραγένου ἐν Πυρσοῦ σπηλαίῳ, τοῦ ἀνα-
φανῆναι θαυματόβρυτος τῇ Ἑλλάδι, τότε
καὶ φωταυγῆς ἀνεφάνη, ἐκ σοῦ στύλος Ἁ-
χραντε, πιστοῖς δεικνύων σε· οἱ οὐράνιοι
νόες ἐξίσταντο, ὁρῶντες τὴν χάριν τοῦ
Πνεύματος, ἐν σοὶ σκηνοῦσαν· διὸ ὥφθης
χαριτόβρυτος, πᾶσι τοῖς πιστῶς, καὶ μετὰ
πόθου προσιοῦσι, σκέπουσα πάντας ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἡχος δ'.

Ὅτε ἐξεδήμησας Θεοτόκε.

Εἶτα τό, Τρισάγιον. Ὅτι σοῦ ἐστίν.

Ἀπολ. ἡχος α'. Τῆς Συνόδου τῆς πρώτης.

ἡς Ἑλλάδος ἀπάσης σὺ προϊστασαι
πρόμαχος, καὶ τερατουργὸς ἐξαι-
σίων τῇ ἐκ Προύσσης Εἰκόνι σου,
πανάχραντε Παρθένε Μαριάμ, καὶ
γὰρ φωτίζεις ἐν τάχει τοὺς τυφλοὺς, δει-
νοὺς τε ἀπελάυνεις δαίμονας, καὶ παραλύ-
τους δὲ συσφίγγεις ἀγαθῇ· κρημνῶν τε σώ-
ζεις, καὶ πάσης βλάβης τοὺς σοὶ προστρέ-
χοντας· δόξα τῷ σὺ ἀσπόρῳ τοκετῷ, δόξα
τῷ σὲ θαυμαστώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι
διὰ σοῦ τοιαῦτα τέρατα. (Δίς).

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, ἁπαξ. Ἐν τῇ γεννήσει
τὴν παρθενίαν, καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν ἄρτων.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α'. στιχ. καθ.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

ατεπλάγη ἡ Ἑλλάς, καὶ Αἰτω-
λία ἐπὶ σοί, θεογεννήτορ Μαριάμ,
ὁρῶσα ξένα καὶ φρικτά, καὶ γὰρ
αἰρέσεως κακόνοιαν μυσαχθεῖσα
Προύσσης ἐκ τῆς πόλεως ἤγαγες, ταύταις
βοηθὸν τὴν Εἰκόνα σου, ἃς διετήρει Δέ-
σποινα, σὺν πάσῃ τῇ εὐσεβεῖ πολιτείᾳ σου.

ἐξ ὁρατῶν τε, καὶ ἀοράτων, δυσμενῶν
ἱκεσίαις σου.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β'. κ. στίχ. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

αταπλήττονται Ἀγνὴ πάντων Ἀγ-
γέλων οἱ χοροί, καθορῶντες τὴν
πολλὴν καὶ ὑπεράγαθον σπουδὴν,
ἦν πρὸς ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους
ἐπιδεικνύεις· ῥεύματα καὶ γὰρ περιχέονται
θείων ἱαμάτων τοῖς πάσχουσιν, ἐκ τῆς μορ-
φῆς τοῦ τύπου σου ἦν Κόρη, ἐν τῷ σπη-
λαίῳ ὑπέδειξας· καὶ μαρτυροῦσιν οἱ πειρα-
θέντες, ἀληθῶς καὶ σὲ μέλπουσιν.

Δόξα, τὸ αὐτό, καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν πολυέλαιον, κάθ. ἤχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

γαλλιᾶσθω ἡ Ἑλλὰς σὺν Αἰτω-
λία, καὶ χορευέτωσαν φαιδρᾷ τῇ
πανηγύρει, τῆς Εἰκόνοσς σήμε-
ρον τῆς Προυσσιωτίσης, Παρθέ-
νου τῆς προστασίας πάντων πιστῶν. πη-
γὴν θαυμάτων εὐροῦσα ταύτην πολλῶν, ἐν

δεινοῖς τε, ἐκλύτρωσιν, καὶ φωτοδότην
τυφλοῖς, καὶ λύσιν τῆς στειρώσεως, καὶ
ἐχθρῶν ἀμυντήριοι.

Δόξα, τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν, τῆς ἑορτῆς.

Οἱ Ἀναβαθμοί, τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ
δ'. ἤχον. Πρόκειμενον Ἀκουσον θύγατερ.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν.
Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Λουκᾶν Ἀνα-
στάσα Μαριὰμ ἐπορεύθη. Ὁ ν.

Δόξα, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν, ταῖς τῆς Παναχράντου.

Εἶτα, Ἐλέησόν με ὁ Θεός· καὶ ἰδιόμελον, ἤχ. β'.

Ἴδου ἄχραντε Παρθένε, ζήτ. εἰς τὴν Αἰτήν.

Οἱ κανόνες τῆς ἑορτῆς· ὁ α'. μετὰ τῶν
Εἰρημῶν εἰς ζ'. καὶ ὁ δ'. ἄνευ τῶν Εἰρημῶν εἰς
δ'. καὶ ὁ παρὼν τῆς Εἰκόνοσς εἰς δ'. ἤχ. δ'.

Ἀνοίξω τὸ στόμα μου. (Γερμαίου)

οφίας Πανάχραντε, τέμενος θείας
ὑπάρχουσα, τὸ ἄμουσον στόμα μου
σοφίας ἐμπλησον, ὅπως ἄσμασιν
ισχύσω ἀνυμνήσαι, νυνὶ τῶν θαυ-
μάτων σου Κόρη τὰ ἐνδοξα.

Τὸ πάλαι μὲν δύναμιν, πολλὰ Γυναῖκες ἐποίησαν, σὺ δὲ παναμώμητε πάσας ὑπέρκεισαι, ὥς γεννήσασα, πατρὸς τὸ σθένος ὄθεν, αὐτῷ συνυπάρχουσα ἡμῶν μνημόνευε.

Προέφη ἐπάδων σοι ὁ ψαλμοδὸς παναμώμητε, τὸ πρόσωπον πλούσιοι σοῦ λιτανεύσουσι· νῦν δὲ Δέσποινα, πεπλήρωται τὰ τούτου, πάντων προσκυνούντων σου, τύπον τὸν ἄχραντον.

Ελλὰς θαυματόβρυτον, Κόρης Εἰκόνα κατέχουσα, τὰς πέλας καλέσασα, πόλις ἐόρτασον, τὴν ὑπερλαμπρον, πανήγυριν συμφώνως, καὶ πίστει προσκύνησον τὴν ἀειπάρθενον.

*Καταβασίας, τοὺς δύο Εἰρημούς τῆς Ἑορτῆς.
ὥδῃ γ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεοτόκε.*

Τὰ σὰ ἀννυνοῦμεν μεγαλεῖα, ἀπλέτω ἐν πόθῳ καὶ χαρᾷ, καὶ γὰρ σὺ Κόρη ῥήματι, ὑπαρκτικῶ ἐλέγξασα, τὸν θεοκτόνον ἔδειξας, υἱὸν φωτὸς τῷ βαπτίσματι.

Μορφῆς σου πανσέπτου ὦ παρθένε, μὴ

φέρουσα ὕβρεως βολήν, αἰσχροῦ ἰσμηλίτιδος, τοῦτον βαλοῦσα ἄνωθεν, λίθῳ σμικρῷ εἰς πίστωσιν, τῶν σῶν θαυμάτων ἐτέφρωσας.

Εἵπερ ὁ πιστεύων ἀδιστάκτως, τὰ ἔργα ἃ ἔπραξε Χριστός, καὶ μείζονα ἐργάζεται, πῶς οὖν τὸ θεῖον τέμενος, ἐν ᾧ Θεὸς ἐσκήνωσε, μὴ ἐνεργεῖν τὰ παράδοξα.

Μηδεὶς σκυθρωπάζων ἀπιέτω, ναοῦ τῆς παρθένου ἀδελφοί, χύδην γὰρ ἡ πανάχραντος, ὥς νάματα ἰάματα, Εἰκόνης αὐτῆς ἅπαντας, ἰᾶται θάπτον προχέουσα.

Καταβασίαι, τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὴν γ'. ὥδῃν, κάθ. ἡχ. πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆς Ἑλλάδος τὸ κῦδος τὸ εὐκλεές, Αἰτωλίας τὸ σέλας τὸ φωταυγές, ἀπάντων τὴν πρόμαχον, καὶ ταχεῖαν βοήθειαν, τὴν ἐκ δεινῶν χειμῶνος, ἐξαίρουσαν ἅπαντας, καὶ πρὸς λιμένα ὄντως, χαρᾶς προσορμίζουσιν, δεῦτε ὁμοφρόνως, ἐν ᾧδαῖς ἐτησίοις, ὑμνήσωμεν λέγοντες, πρὸς αὐτὴν

μετὰ πίστεως, διάσωσμά τοῦ κόσμου ἀγνή,
πρέσβευε τῷ σῶ Υἱῷ καὶ Θεῷ, τῶν πται-
σμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς προσκυ-
νοῦσιν ἐν πίστει, τὴν σεπτὴν Εἰκόνα σου.

Δόξα, τὸ αὐτό, καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

ὥδῃ δ'. Τὴν ἀνεξιχνίαστον.

Τὴν συμπαθεστάτην σου Μητέρα στοργήν, νῦν προσεφαπλοῦσα τοῦ πῆματος, τοῦ ψυχοφθόρου ἁμαρτίας ἐξελοῦ, στήσαι λαμπρὰ τὰ τρόπαια, δοῦσα κατ' αὐτῆς νῦν τοῖς τέκνοις σου.

Διὰ Μωϋσέως τὸ πάλαι Θεός, τὸν λαὸν διψῶντα ἐπότισεν, ἐξ ἀκροτόμου, οὕτω πέτραν στερεάν, διὰ παιδὸς ἀπέδειξας, κρήνην ᾧ Παρθένε σεμνείῳ σου.

Οντως νῦν ἐποίησεν ὁ δυνατός, σοὶ τὰ μεγαλεῖα Πανάχραντε· καὶ γὰρ Εἰκὼν σου, ἡ σεπτὴ ἀποτελεῖ, ξένα φρικτὰ τεράστια, ψάμμον ἐκνικῶντα παράλιον.

Πῶς ὑμνολογήσω σε Κόρη ὡς δεῖ, τὴν ἀγνήν παρθένον ὁ γήϊνος, κρήνην θαυ-

μάτων τὴν φανείσαν ἐν ἡμῖν, ἣν οὐρανῶν τὰ τάγματα, μέλψαι κατ' ἀξίαν οὐ σθένουσι.

ὥδῃ ε'. Ἐξέστη τὰ σύμπατα.

Εκπλήττει με Πάναγνε, τὰ διὰ τῆς Εἰκόνης σου θαύματα, διώκει καὶ γὰρ αὕτη δαίμονας θάπτον, τυφλοῖς παρέχει τὸ φῶς, στείρας τεκνογόνους ἐκτελεῖ, πάντας δεινῶν ῥύεται, τοὺς πιστῶς σοι προστρέχοντας.

Καθάπερ ὁ Κύριος, δεσποτικῶς ἐκέλευσεν, ἄραι τὸν Παράλυτον τὴν κλίνην, ἔργον δ' ὁ λόγος ἦν τοῦ Σωτῆρος εὐθύς, ὡσαύτως καὶ νῦν τῇ σῇ μορφῇ, προσπεσὼν παράλυτος, ἐξιάθη Πανάχραντε.

Καὶ μόνον ἄδόμενον, τὸ ἅγιόν σου ὄνομα, θανάτου ἐξάγει πικροτάτου, ὥσπερ βαράθρο ἐξ ὑψιρρόφου Γυνή, πεσοῦσα λελύτρωνται ἐκ Σοῦ, ἅμα τῷ θηλάζοντι, ἀσινῆς, ᾧ τοῦ θαύματος.

Ενίων τὰ ὄργανα, τῆς μηχανῆς τοῦ σώματος, φύσις ἐκπεπώρωκε καὶ στείρας, ταύτας ποιοῦσα. Ἄλλ' ᾧ θαυμάτων τῶν Σῶν,

ὥς φύσεως Δέσποινα αὐτῶν, λύεις τῇ σῇ
χάριτι, ἀπαιδίας τὸ ὄνειδος.

Ὁδὴ ς'. Τὴν θείαν ταύτην.

Λαμπρὰν τελοῦντες πανήγυριν, φιλέορ-
τοι λαμπρῶς ἐορτάσωμεν, λαμπροὶ τῷ πνεύ-
ματι, θείας Εἰκόνης τὴν Σύναξιν, Πυρ-
σοῦ καὶ εὐχαρίστως δοξολογήσωμεν.

Πτεροῖς εἰς ὕψος οἰκέτας σου, ἰᾶσαι
ὀσημέραι τοὺς κάμνοντας, ῥύεις κολάσεως,
Κόρη τοὺς σοὶ καταφεύγοντας, καὶ ἀξιόις
σῆς δόξης τοὺς προσκυνοῦντάς σε.

Ελλὰς οὐκ ἄγεις Ὀλύμπια, οὐκ ὄργια
τῆς πλάνης παμβέβηλα, καὶ ἐναγέστατα,
ἀλλ' ἐκτελοῦσα μυστήρια, τὰ ἄχραντα Παρ-
θένου, τέρπου τῷ Πνεύματι.

Κροτοῦντες χεῖρας ἐν ἄσμασιν, ἀπάν-
των χριστωνύμων συστήματα, εἰς τὴν ὑπέρ-
λαμπρον, τῆς Θεοτόκου πανήγυριν, αὐτῆς
τὰ μεγαλεῖα ὑμνολογήσωμεν.

Κοντάκιον. ᾠχος γ'.

Ἡ Παρθένος σήμερον τὸν ὑπερούσιον.

Εορτὴν χαρμόσυνον, ἐπιτελοῦμεν σὺν
πόθῳ, τῆς σεπτῆς Εἰκόνης σου θεοκνη-
τορ Παρθένε ἔχομεν καὶ γὰρ αὐτὴν προσ-
φύγιον μέγα, εὖρομεν δεινῶν ἀπάντων
ἐτοίμην ῥύστιν· ἀνυμνοῦμέν σου ἐν πίστει,
τὰ μεγαλεῖα, μήτερ τοῦ πάντων Θεοῦ.

Ὁ Οἶκος.

Τῷ ναῷ τῆς παρθένου συνδράμωμεν,
τῷ σεμνείῳ Πυρσοῦ νῦν προσέλθωμεν·
κἀκεῖ θέαμα ὀψόμεθα φρικτὸν καὶ παρά-
δοξον, Εἰκόνα θείαν τῆς πανάγνου, χάρι-
τας ἀποστίλβουσας, φρικτὴν τῷ εἶδει, φρι-
κτὴν τῇ θεᾷ· ἥς περ τὴν εὐρεσιν Ἄγγελοι
ἐν ᾠδαῖς παναρμονίοις ἀνέδειξαν, στύλος
τε πύρινος μέχρις οὐρανοῦ διήκων, καὶ
ἐπὶ πολὺ διαρκέσας ἐφάνη· ταύτην γνω-
ρίζει ἡ Ἑλλὰς πᾶσα, ὠκεανὸν τῶν χαρί-
των, ποταμὸν ἀένναον τῶν θαυμάτων,
θησαυρὸν ἀνέκλειπτον τῶν ἀγαθῶν, καὶ
πηγὴν ἰαμάτων ἀνεξάντλητον· διὸ καὶ χαί-
ρει βοῶσα, ἀνυμνοῦμέν σου ἐν πίστει τὰ
μεγαλεῖα, Μήτηρ τοῦ πάντων Θεοῦ.

Τὸ Συναξάριον, πρῶτον τοῦ Μηναίου. Εἵ-
τα· Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἡ Σύναξις τῆς Ὑπερα-
γίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου, ἐν τῷ Πυρσῷ.

- » Ἑλλάς ἀγάλλου, συνάμα Αἰτωλία,
- » Προουσιωτίσης, Ἱερᾷ πανηγύρει.
- » Εἰκάδι δευτερίῃ θεομήτορα Πυρσὸς ἀίδει.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, ὁ Θεός,
ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ἀμήν.

ὥδῃ ζ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει.

Μὴ ἐπαίρου νῦν Ἑλλάς μοι ὥς οἱ πά-
λαι σου, τοῦ δέρους ἔνεκα ἀλλ' ἀγλαῶς
ἐν χαρᾷ, μεγίστη ἐόρτασον πανηγυρίζουσα,
θαυματόβρυτον ἀπολαβοῦσα πρόμαχον, τῆς
θεόπαιδος Εἰκόνα.

Τῇ Εἰκόνι σου Παρθένε δραπετεύονται,
δαιμόνων φάλαγγες ἐκ τῶν πασχόντων
δεινῶς, καὶ πάθη ἀνίατα. Ἰῶνται ἐνθετοι,
εὐλογοῦμέν σε, Θεογεννήτορ ἄχραντε, καὶ
πιστῶς σε προσκυνοῦμεν.

Η δμήγουρις Ἑλλάδος τῇ δυνάμει σου,
τρυγᾷ τὰ κρείττονα, ἀγαλλομένῳ ποδί, διὸ

τῷ τεμένει σου Κόρη ἠθροίσθησαν, τὴν
προσκύνησιν, τοῦ ἀποδοῦναι ἅπαντας, εὐ-
χαρίστῳ τῇ καρδίᾳ.

Διαφύλαττε Μονὴν σου αἰωνίζουσαν, Πυρ-
σοῦ πανάχραντε, ἐξ ἀοράτων ἐχθρῶν καὶ
τῶν ὀρωμένων τε, σκέπουσα ἅπαντας, τοὺς
μονάζοντας, ἐν ὁμονοίᾳ ἄκρα τε, καὶ ἀγάπῃ
τῇ τελείᾳ.

ὥδῃ η'. Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ.

Οντως ἐκνικᾷ Κόρη ἀβύσσους, πλημμύρα
τῶν θαυμασίων τὴν ὑφήλιον, πᾶσαν καταρ-
δεύουσα, θείαις ἐναρδείαις σου, διυδατίζεις
δι' ἅπαντας τοὺς τῷ τεμένει σου πελάζον-
τας ἐξόχως σὺν πόθῳ, καὶ τὴν σὴν Εἰ-
κόνα, ἐν πίστει προσκυνοῦντας.

Σὺν βρέφει μητέρα θεομήτορ, πεσοῦσαν
ἐξ ὑψιρρόφου Σὺ διέσωσας, μόνον τὸ σὸν
ὄνομα, ὥς ἐπεκαλέσατο, τὴν Ἱερέως ὥσπερ,
πρὶν Παρθένε σύνευνον, προφθάνουσα ταχὺ
τοὺς ἐν θλίψει, σὲ προσκαλουμένους ἀγία
Θεοτόκε.

Τίς οὐκ ἐκπλαγείῃ Θεομήτορ; ἢ τίς ἂν

ἐπαριθμῆσαι ἐξισχύσειε, τῆς σεπτῆς Εἰκό-
νος σου, τὰ φρικτὰ τεράστια, τὰ τὴν Ἑλ-
λάδα ἅπασαν καταπλουτίζοντα, διὸ καὶ γη-
θομένη κραυγάζει, σὲ ὑπερυψοῦμεν, ἄγνή
εἰς τοὺς αἰῶνας.

Αγαρ τὸν ἀπόγονον Παρθένε, ὁμοίωμα
σὸν, θρασέως βλασφημήσαντα, καὶ πλέον
τολμήσαντα τοῦτον κατεμάστιξας, ἀνδρὸς
φανέντος σχήματι καὶ ῥείθροις ἔσπευδες,
αὐτὸν τοῦ ποταμοῦ ἀποπνίξαι, ἴασας δὲ
αὐθις, κηρύξαι τὸ σὸν θαῦμα.

ὥδῃ θ'. "Απας γηγενής.

Δεῦτε οἱ πιστοί, ἐν ᾧ τεθησαύρισται, ἡ
θαυματόβρυτος, Εἰκὼν θεομήτορος, ναῶ
τῷ θεῷ πόθῳ συνέλθωμεν, τῷ τοῦ Πυρ-
σοῦ καὶ ταύτην νῦν κατασπασώμεθα, ἱα-
μάτων ἄφθονα χαρίσματα, τοῖς πιστῶς
προσιοῦσι παρέχουσαν.

Εδρα ἀληθῶς, ὀφθεῖσα πανάσπιλος τοῦ
ἀπανγάσματος, τοῦ σελασφόρου πατρός,
ταῖς τούτου αἴγλαις στίλβε πανάχραντε,
σοὺς ὕμνητὰς ἐξαίρουσα ζόφον τὸν κάκι-

στον, τῆς ἄγνοίας, ἵνα σὲ κηρύττωμεν,
καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων σωτήριον.

Σῶζε πειρασμῶν, παντοίων τε θλίψεων
κόρη μητρόθεε, τοὺς σεβομένους πιστῶς,
τὴν σὴν Εἰκόνα, καὶ τῆς κολάσεως τῆς
ζοφερᾶς ἐξάρπασον τὴν νεολαίαν σου, καὶ
Μονὴν σου φύλαττε ἀπήμονα, εἰς αἰῶνας
τὴν σὲ μεγαλύνουσαν.

Τήρει ἀβλαβεῖς, τοὺς πόθῳ τὴν μνήμην
σου πανηγυρίζοντας, ἐμὸν δὲ δέξαι Ἀγνή,
τὸν ὕμνον τοῦτον τὸν εὐτελέστατον, ὥς ὁ
Υἱὸς σου ἄσμενος χήρας τὰ δύο λεπτά,
καὶ παράσχου λύσιν τῶν πταισμάτων μου,
καὶ εὐκλείας τῆς σῆς με ἀξίωσον.

ΕΞΑΠΟΣΤΕΙΛΑΡΙΟΝ

Ὁ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων.

ορεῖται αἱ τῆς Ἑλλάδος, καὶ Αἰ-
τωλίας τὰ στίφη, συναθροισθέν-
τες τεμένει, τῷ ἐν Πυρσῷ τῆς
παρθένου νῦν προσκυνήσωμεν
πόθῳ, αὐτῆς τὴν Θεῖαν Εἰκόνα. (Δίς).

Καὶ τό, Ἀπόστολοι ἐκ περάτων ἅπαξ.

Εἰς τοὺς Αἵνους, Ἰστώμεν στίχ. η'. καὶ ψάλλομεν τῆς Ἑορτῆς
δ'. καὶ τῆς Εἰκόνος δ'. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

ἦν οὐρανῶν πλατυτέραν ὕμνο-
λόγησωμεν, σκηνὴν τὴν Παναγίαν,
δωδεκάτειχον πόλιν, στάμνον τὴν
χρυσέαν μάννα τὸ ζῶν, τὴν ἀρρήτως
χωρήσασαν, καὶ τοὺς γεννάρχας κατάρ-
ας καὶ τῆς φθορᾶς, Θεῖω τόκῳ ἐκλυτρώσασαν.

Δῆμος Ἑλλάδος ἐν ὕμνοις γλῶτταν ἐτρά-
νωσε, χαριστηρίους ὅπως, ἀμοιβὰς ἀποδώσῃ,
σοὶ τῇ γεγονυῖα ἄκος αὐτῆς, ἀκεσώδυνον
Δέσποινα, τὰς οὖν φωνὰς μὴ παρίδῃς τού-
των Ἀγνή, εὐμενῶς δὲ ταῦτα πρόσδεξαι.

Τὴν θαυματόβρυτον πάντες νῦν προσκυ-
νήσωμεν, Εἰκόνα τῆς πανάγνου, προελθοῦ-
σαν ἐκ Προύσσης, εἰς τόδε τὸ σεμνεῖον
ὑπερφυῶς, δίκην κρήνης καὶ ἅπασαν, Ἑλ-
λάδος γῆν τῶν θαυμάτων τοῖς ὀχετοῖς,
ἀεννάως καταρδεύουσιν.

Εν τῷ σπηλαίῳ Παρθένε πύρινος ἔδειξε,

στόλος τὴν σὴν Εἰκόνα, τοῖς ποιμέσι τὴν
θείαν· ἐξ ἧς θαυμάτων θείων μαρμαρυγαί,
ἐξερχόμεναι ἅπαντα, τῶν χριστωνύμων ὀρί-
ζοντα τηλαυγῶς, καὶ φαιδρῶς περιαυγά-
ζουσι.

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Ἀγνή;
ἢ τίς ἂν ἐξυμνήσοι τῆς Εἰκόνος σου τὴν χά-
ριν; Πᾶσιν γὰρ τοῖς προσιοῦσιν αὐτῇ, ψυχῶν
τε καὶ σωμάτων ἀφθόνως χορηγεῖς τὰ ἰά-
ματα, ὥς ἀνεξάντλητος πηγή· δι' οὗ οὐκ ἀπει-
κότως νειλώοις νάμασιν, ἢ ρεύμασιν ὠκεα-
νείοις, Ἰορδάνου τε χεύμασι, καὶ ἄλλοις
προσομοίοις παρεικάσειε τις ταῦτα· τὰ πάντα
γὰρ δυναμένη, ὥς τοῦ παντοδυνάμου μήτηρ,
καὶ διὰ τῆς σῆς Εἰκόνος τὰ πάντα κατερ-
γάξῃ· ἀλλὰ γὰρ καὶ τὴν ποιμνὴν σου ταύ-
την, μητροπάρθενε περιφρουροῦσα, καὶ τῶν
προσερχομένων ἐν αὐτῇ πιστῶν ἐκάστῳ χα-
ρίζου, Παντάνασσα τὰ αἰτήματα.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς.

(Δίδεται δὲ καὶ ἅγιον ἔλαιον).

Δοξολογία μεγάλη· Καὶ ἀπόλυσις.

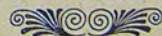

Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς ἡ γ'. ᾠδή, καὶ τῆς Εἰκόνοσ ἡ ζ'. ὁ Ἀπόστολος, Ἀδελφοί, εἵχεν ἡ πρώτη σκηνή· ζήτει τῶν Εἰσοδίων. Νοεμβρίου κα'. ὁμοίως καὶ Εὐαγγέλιον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς κώμην τινά. Κοινωνικόν· Ποτήριον σωτηρίου.

ΧΡΗ εἰδέναι, ὅτι κτητορικὴν Παράδοσιν ἔχει ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονὴ τῆς Θεοτόκου, τοῦ μὴ ποιεῖν τὴν Ἀπόδοσιν τῆς Ἑορτῆς ἐν τῇ κγ' τοῦ μηνός, ἀλλ' ἐν τῇ κη'. κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν εὐαγίων Μοναστηρίων τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐν δὲ τῇ κβ'. ἰδίαν καὶ πάνδημον τελεῖν Ἑορτήν τῆς Εἰκόνοσ συμπαλλομένων τῶν δύο Ἀκολουθιῶν τῆς τε Ἑορτῆς καὶ τῆς Εἰκόνοσ· καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ιε'. μέχρι τῆς κβ'. ἐν τοῖς μεθεόρτοις ψάλλεται μόνη ἡ τῆς Ἑορτῆς Ἀκολουθία μετὰ τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν ἁγίου· ἀπὸ δὲ τῆς κβ'. μέχρι τῆς κη'. ψάλλεται ἡ τῆς Ἑορτῆς, τῆς Εἰκόνοσ καὶ τοῦ ἁγίου, ἐὰν δὲ ᾧσι δύο ἅγιοι, μόνη ἡ τῆς Εἰκόνοσ καὶ τῶν ἁγίων· ἐὰν δὲ Κυριακή, καὶ εἰς ἅγιος, ἡ ἀναστάσιμος τῆς Εἰκόνοσ καὶ τοῦ ἁγίου· εἰδὲ δύο, ὁ εἰς ἅγιος ψάλλεται ἐν τοῖς ἀποδείπνοις. Ἐν δὲ τῇ κη'. ψάλλεται αὖθις ἡ Ἀκολουθία ἀπαρλλάκτως ὡς ἐν τῇ κη'. πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τῆς Λιτῆς καὶ τοῦ Πολυελαίου, καὶ ἀποδίδονται.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ

ΑΓΙΑΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΕΙΚΟΝΑ

ΤΗΣ

ΚΥΡΙΑΣ ΗΜΩΝ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΤΗΣ ΕΠΟΝΟΜΑΖΟΜΕΝΗΣ

ΠΡΟΥΣΙΩΤΙΣΣΗΣ

Ψαλλόμενος ἐν τε τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς Μονῇ, καὶ ἐν πάσαις ταῖς
κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπανταχοῦ ἀγίαις Ἐκκλησίαις
παρὰ τῶν βουλομένων.

Μετὰ τὸν ἐὺλογητόν, τὸ Κύριε Εἰσάκουσον
Θεὸς Κύριος· Τροπᾶριον, ἦχος δ'. πρὸς τό,
Ὁ ὑψωθείς ἐν ἰῶ σταυρῷ.

ἣν χαριτόβρυτον πιστοὶ τῆς Παρ-
θένου, Θεῖαν Εἰκόνα προσκυ-
νοῦντες ἐν πίστει, χαρμονικῶς
ὑμνήσωμεν βοῶντες αὐτῇ· χαί-
ροις δ' ἀένναος ποταμὸς τῶν θαυ-
μάτων, πίστει τοὺς προστρέχοντας, ἅπαντας
καταρδεύων, τὴν προστασίαν ἔχοιμεν τὴν
σὴν, θλίψεσι πάσαις, Εἰκὼν θαυματόβρυτε.

Δόξα καὶ νῦν, Οὐ σιωπήσωμεν ποιεῖ Θεοτόκε.
 Ὁ ν'. καὶ εὐθὺς ὁ κανὼν ᾠδὴ α'. ἤχος πλ. δ'.

Ποίημα Διονυσίου ἱερομονάχου.

» Ὑπεραγία Θεοτόκε σῶσον ἡμᾶς.

Ὁ Εἰρμός. Ἀρμαιηλάτην Φαραώ.

πὸ χειλέων ῥυπαρῶν ἐφύμνιον,
 δέξαι νῦν μόνη Ἀγνή, ὡς πρὶν
 ὁ Υἱός σου, ὁ Θεὸς καὶ πλάστης
 μου, τῆς χήρας κατεδέξατο, τὰ
 λεπτὰ καὶ τὴν λύσιν, τῶν ὀφλημάτων παρά-
 σχου μοι, ἵνα κατὰ χρέος γεραίρω σε.

Ὑπεραγία.

Επιδρομαὶ τῶν ἀλαστόρων θλίβουσιν,
 Ἑλλάδα τὴν ταπεινὴν, καὶ πολλὰ κακώ-
 σεις, εὗρωσαν τοὺς δούλους σου, ἡμᾶς
 θεοχαρίτωτε, ἀλλὰ τῇ θεαυγεί σου, Εἰκόνι
 πόθῳ προστρέχοντες, λύσιν τῶν δεινῶν
 ἐξαιτούμεθα.

Δόξα.

Ο σὸς λαὸς ἐπὶ τὸν σὸν κατέφυγεν, Ἐκ-
 τύπωμα ἱερόν, καὶ εὐλαβῶς τοῦτο, προσ-
 κυνεῖ δεόμενος· μὴ οὖν παρίδῃς ἄχραντε,

τὰς αὐτοῦ τυραννίας, αἰχμαλωσίας δημεύ-
 σεις τε, ἃς κακούργων πάσχει ὠμότητι.

Καὶ νῦν.

Εὐλογημένη ἡ Θεὸν κυήσασα, τοῦτον δυ-
 σώνει αἰεὶ, ὑπὲρ τῶν σῶν δούλων, τὰ δεινὰ
 καὶ οἰκτιστα, πασχόντων Παναμώμητε, ἐξ
 ἰδίων πταισμάτων, καὶ ὑπερφῶτῳ Εἰκόνι
 σου, πίστει προστρέχόντων Πανάχραντε.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Τῆς Ἑλλάδος τὴν ζάλην, καὶ τὰ φρικτὰ
 κύματα, τὰ ἐπαπειλοῦντα σοῖς δούλοις, ἄρ-
 δην τὸν ὀλεθρον, τρέψον Πανύμνητε, εἰς
 βαθυτάτην γαλήνην, τῷ ἀμάχῳ σθένει σου
 ὡς ταύτης πρόμαχος.

Ὑπεραγία.

Τοὺς ἐν τῇ δε τῇ ποιμνῇ, τῇ σῇ Ἀγνῇ
 Δέσποινα, πάσης ἐπηρείας τοῦ βίου καὶ
 περιστάσεως, τήρει ἀπήμονας, ἀλλὰ καὶ
 ταύτην συντήρει, σῇ δυνάμει ἄτρωτον, ὦ
 Παναμώμητε.

Δόξα.

Οὐκ ἰσχύει παρθένε· τὸ ἀχανὲς πέλαγος,

τῶν σῶν θαυμασίων καὶ ξένων, γλῶσσα ἢ βρότειος, ἐκδιηγῆσασθαι, ἃ καθ' ἐκάστην δεικνύεις, τοῖς πιστῶς προστρέχουσι θεία Εἰκόνι σου.

Τῶν δαιμόνων ἐφόδους, καὶ τὰς πικρὰς Δέσποινα, καὶ πολυχρονίους σῶν δούλων, νόσους ἀπέλασον, ἵνα δοξάζωμεν, ἀνευφημοῦντές σε πόθῳ, ἣν Ἀγγέλων ἄνλοι γλῶσσαι γεραίρουν.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων.

Ἐπίβλεπον ἐν εὐμενείᾳ.

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς συνήθως.

Εἶτα τὸ Κάθισμα, ἦχος β'.

Πρεσβεΐα θερμὴ καὶ τεῖχος· καὶ τὰ ἐξῆς.

ὠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς.

Στήσον Ἀγνή, τὸν πολυτάραχον κλύδωνα, καὶ τὸν σάλον, τὸν ἐπεγειρόμενον, κατὰ τῆς σῆς, ποιμένης τῆς οἰκτρᾶς, καὶ ἀθλίως ταύτην, καταβυθίζοντα ἅπασαν, βυθῷ τῆς ἀπωλείας, παγκρατεῖ σου δυνάμει, τῆς σῆς χάριτος μόνη πανύμνητε.

Τίς ἐξειπεῖν, ὦ Ὑπερένδοξε Δέσποινα, ἐξισχύει, τὰς τερατουργίας σου, τὰς ὑετοῦ, πόντου τε αὐτοῦ, σταγόνας καὶ ψάμμον, ὑπερβαινούσας τρανώτατα, ὡς Μητηρ γὰρ Ὑψίστου, τὸ σθένος κεκτημένη, πάντα πράττεις ἐν μόνῳ τῷ βούλεσθαι.

Τὰ πονηρά, Κόρη πανάχραντε πνεύματα, τοὺς σοὺς δούλους, καταδυναστεύοντα, καὶ ἀφειδῶς, ἄγχοντα αὐτούς, ἀπέλασον τάχος, ἀλλὰ καὶ κίνδυνον ἅπαντα, καὶ νόσους ἀνιάτους, ἐκδίωξον σῶν δούλων, ἵνα σε καταχρέως δοξάζομεν.

Σὺ μου ἰσχύς, σύ μου καὶ δύναμις, Δέσποινα, ἐκβοᾷ σοι, ὁ ταλαιπωρούμενος, ὑπὸ δεινῆς νόσου τληπαθῶς, καὶ τῇ σῇ Εἰκόνι, προσπίπτει ἐπικαλούμενος, θεράπευσόν με Κόρη, πανταχοῦ καὶ κηρύξω, τὴν ὁξεϊάν σου ἄχραντε δύναμιν.

ὠδὴ ε'. Ἵνα τί με ἀπόσω.

Στεναγμοὶ τῆς σῆς ποιμένης, θοῇνοι τε καὶ δάκρυα νῦν ἐπληθύνθησαν· αἱ γὰρ ἀνομίαι

κεφαλὴν τὴν αὐτῆς ὑπερήραντο, ἄξια γοῦν ὄντως, ὧν περ εἰργάσατο ἀφρόνως, τὰ ἐπίχειρα ἤδη κομίζεται.

Τὴν ὀργὴν τοῦ Υἱοῦ σου, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν Παρθένε πρόφθασον, ἐξιλεουμένη, μητρικαῖς σου πρεσβείαις μητρόθεε, ἵνα μὴ εἰς τέλος, ἀθλίως ποιμνὴν ἐξαλείψῃ, σὴν τιμῶσαν, Εἰκόνα ὑπέρτιμον.

Νοσηλείας καὶ πάθη, χαλεπὰς παρέσεις τε, ὧ Ὑπερένδοξε, καὶ ἀρθροῖτιν νόσον, τὴν δονοῦσαν τὸν νοῦν καὶ διάνοιαν, τῶν ἀνθρώπων Κόρη, τῇ θεϊκῇ σου δυναστείᾳ, κατακοίμησον τάχος δεόμεθα.

Πειρασμῶν καὶ κινδύνων, καὶ δεινῶν κακώσεων, Κόρη τοὺς δούλους σου, τοὺς πιστῶς τιμῶντας καὶ τὴν σὴν προσκυνοῦντας πανσέβαστον, Πάναγνε Εἰκόνα δεῖξον Παρθένε ἀνωτέρους, καὶ περίσωζε μόνη πανάχραντε.

ὦδὴ ζ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Τῷ θείῳ σου νῦν ναῶ προστρέχομεν, οἱ παντοίαις συνεχόμενοι νόσοις, πίστει θερμῇ,

τὴν Εἰκόνα σου Κόρη, τὴν θαυματόβρυτον κατασπαζόμενοι, καὶ πάντων δὴ τῶν δυσχερῶν, θάπτον λύσιν Ἀγνὴ κομίζομεθα.

Ενώτισαι νῦν ἡμῶν Πανύμνητε, τὰς δεήσεις τῶν εἰς σὲ προστρέχόντων, ὅτι δειναί, τῶν κακῶν τρικυμίαι, περιεκύκλωσαν ἡμᾶς ὧ Μητρόθεε, καὶ ὄλεθρον τὸν παντελῆ, ἀπειλοῦσι διὸ τούτων λύτρωσε.

Εἰκόνα σου τὴν σεπτὴν Ὑπέραγνε, προσκυνοῦντας εὐλαβῶς τοὺς σοὺς δούλους, ῥῦσαι δεινῶν καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων Πανύμνητε, καὶ ὁρωμένων τῶν δεινῶς, τυραννούντων ἡμᾶς παναμώμητε.

Συνάχθητε τῆς Ἑλλάδος θρέμματα, καὶ προσπέσατε ἐξ ὅλης καρδίας, τῇ φωταυγεί τῆς Πανάγνου Εἰκόνι, περιπαθῶς ἐξαιτοῦντες τὰ πρόσφορα, καὶ τεύξεσθε ὡς ἀληθῶς, παρ' αὐτῆς τὰ αἰτήματα χαίροντες.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων.

Ἀχραντε ἢ διὰ λόγον, τὸν λόγον.

Εἴτα μνημονεύει ὁ ἱερεὺς ὡς συνήθως.

καὶ ἡμεῖς ψάλλομεν τό, Κύριε ἐλέησον· ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι ἐλεήμων.

καὶ ἐνθὺς τό, Κοντάκιον ἤχος β'.

Προστασία τῶν Χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε.

καὶ τὰ ἐξῆς·

Προκείμενον· Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου· στίχ. Ἀκούσον θύγατερ καὶ εἶδε.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

(α'. 39 - 49 καὶ 56).

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριάμ, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν Ἰούδα· καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἡσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο, ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὴν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ, καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἰδοὺ γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὠτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε· Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον, καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτήρί μου· ὅτι ἐπέβλεψεν εἰς τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἰδοὺ γάρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ με μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμείνει δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὥσει μῆνας τρεῖς, καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Δόξα, Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Καὶ νῦν, Ταῖς τῆς Παναχράντου.

Ἐλέησόν με ὁ Θεός, καὶ τὸ ἰδιόμελον·

ἤχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μὴ παρίδης δέησιν, τῶν ἀναξίων σῶν δούλων, παναγία Δέσποινα, ἀλλὰ δέξαι τάχιστα, καὶ βοήθησον, θλίψεις γὰρ πάσχομεν, φέρειν οὐ σθένομεν, τῶν δαιμόνων τὰ τοξεύματα, σκέπην οὐκ ἔχομεν, οὐδὲ ποῦ φυγεῖν οἱ πανάθλιοι πάντοθεν πολεμούμενοι, καὶ παραμυθία οὐκ ἔστι πλὴν σοῦ, Δέσποινα τοῦ Κόσμου, ἐλπίς καὶ προστασία τῶν πιστῶν, μὴ παραβλέψῃς τὴν δέησιν, τῶν παρακαλούντων σε.

Εἴτα ὁ Ἱερεὺς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου· τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'. Καὶ τὰ λοιπά.

φδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων.

Θλίψεις, ὀδύνη καὶ κακώσεις, ἤδη εὗρωσαν Ἑλλάδα τὴν ἀθλίαν, καὶ πιστῶν σου Ἀγνή, τὸ πλήρωμα βοᾷ σοι, ῥῦσαι ἡμᾶς Πανύμνητε, τῆς δεινῆς πανωλεθρίας.

Θραῦσον Παρθένε τῶν ἀνόμων τὰ φρονήματα καὶ τὰς ὁρμὰς Κυρία, τὰς ἀτάκτους αὐτῶν, ἡμᾶς δὲ τοὺς σοὺς δούλους, εἰρήνευσον αἰέποτε, εἰς αἰῶνάς σε ὑμνοῦντας.

Σκέπη Παρθένε τοῖς σοῖς δούλοις, καὶ ἀντίληψις γενοῦ καὶ σωτηρία, τοῖς ἐν πίστει τῇ σῇ, προστρέχουσιν Εἰκόνι, καὶ πειρασμῶν καὶ θλίψεων, ἐξελοῦ ἡμᾶς Κυρία.

Πάθη ποικίλα πυρετούς τε, καχεξίας τε καὶ νόσους ἀνιάτους, τῇ ἀμάχῳ σου νῦν, καὶ θείᾳ προστασίᾳ, σῶν δούλων ἐξοστράκισον, ὑπερένδοξε Κυρία.

ὦδὴ ἡ'. Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

Τὴν Εἰκόνα, τὴν σὴν καταπλουτοῦντες θεομῆτορ πηγὴν θαυμάτων ξένων, τῷ σῷ ναῷ προστρέχοντες λαμβάνομεν, σώματος τὴν ῥώσιν, καὶ ψυχῆς ὁμοῦ τε ἀγνὴ Παρθενομῆτορ.

Ως τυφλοῖς τε, τὸ φῶς σὺ ἐδωρήσω, καὶ πεσόντας, ἐξ ὕψους ἐλυτρώσω, καὶ νῦν ἡμῶν καταύγασον τὰ ὄμματα, τῶν ἐσκοτισμένων, καὶ τῆς ἁμαρτίας, ἀνάστησον τοῦ χάους.

Οἱ ἐν νόσοις, Παρθένε ἀνιάτοις, ἰατῆρα σὲ ἔχομεν ἐν πάσαις, σκέπη τῇ σῇ διὸ νῦν καταφεύγομεν, ἴασιν ἀφθόνως, Πάναγνε παράσχου, ἡμῖν τοῖς οἰκέταις.

Τοὺς παντοίοις, δεινοῖς ἐνοχλουμένους, καὶ Εἰκόνι τῇ σῇ προσερχομένους, παρθενομῆτορ λύτρωσον τοὺς δούλους σου, τρέπουσα ἐν τάχει, εἰς χαρὰν βαθεῖαν τὴν τούτων ἀθυμίαν.

Τὸν ἐν Ὄρει ἁγίῳ.

ὦδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ Οὐρανός.

Τὸ πένθος τῆς Ἑλλάδος καὶ κατηφές, εἰς χαρὰν μεταποίησον Ἀχραντε, καὶ χαρμονήν, ὅτι σὲ προστάτιν ἐν πειρασμοῖς λιμένα τε πανεύδιον, κέκτηται ἐν σάλῳ τῶν συμφορῶν, ἐλπίδας σωτηρίας, πρὸς σὲ Κυρία πάσας, ἀνατιθεῖσα Ὑπερένδοξε.

Συντήρει σοὺς θεράποντας Ἀγαθή, πειρασμῶν καὶ κινδύνων καὶ θλίψεων καὶ συμφορῶν, χαλεπῶν ὁρμῶν τε τῶν ἐναγῶν, καὶ μαιοφόνων Ἀχραντε, τῶν κατατρυχόντων ἡμᾶς ἅει, τοὺς θείαν σου τιμῶντας, Εἰκόνα μετὰ πόθου, καὶ προσκυνούντας Κόρη Πάναγνε.

Ποικίλας νοσηλείας, καὶ χαλεπὰς, πυρετοὺς ποδαλγίας παρέσεις τε, καὶ δυσμενοὺς, ἐπηρείας, πάσας καὶ προσβολὰς, σῶν οἰκετῶν Πανύμνητε, ἐκποδῶν νῦν ποίησον Ἀγαθή, τῶν πόθῳ προσιόντων, Εἰκόνι τῇ σεπτῇ σου, καὶ σὲ πιστῶς τιμώντων Πάναγνε.

Μονὴν τὴν θαυμασίαν σου καὶ κλεινὴν, ἣν εἰς θείαν κατοίκησιν Ἀχραντε, τὴν σὴν ἅει, Κόρη ἡρετίσω καὶ τοὺς αὐτῇ, ἀσκητικῶς μονάζοντας, πάντιμον Εἰκόνα σου καὶ σεπτὴν, ὥς ὄλβον κεκτημένους, καὶ πύργον ἀσφαλείας, κινδύνων σῶζε Παναμώμητε.

Ἀξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς καὶ εὐθὺς
τὰ Μεγαλυνάρια ταῦτα.

Δεῦτε τὴν Εἰκόνα τὴν Ἱεράν, τῆς Προυσιωτίσης, ἀσπασώμεθα εὐλαβῶς, βρύουσαν παντοίων, νόσων καὶ πάσης βλάβης, ῥῶσιν δαψιλεστάτην, καὶ χάριν ἄφθονον.

Σφαίρας οὐρανίους φωταγωγεῖς, ἀχράντω οἰκέσι, τὴν ὑδρόγειον δὲ βολαῖς, ἀρδῆτων θαυμάτων, αὐγάζεις ὅθεν πίστει, πάντες σὲ προσκυνούμεν, ὦ Προυσιώτισα.

Τυφλοῖς τὴν ἀνάβλεψιν καὶ κωφοῖς, τὴν εὐηκοῖαν, καὶ ἀλάλοις λύσιν γλωσσῶν, νέμεις Θεοτόκε, πιστῶς σου δεομένοις, βαβαὶ σῶν θαυμασίων, Κόρη μητρᾶνανδρε.

Υδωρ ἀνεπήγασας θαυμαστῶς, ἐκ πέτρας ἀνίκμου, Θεοτόκε τῇ σῇ Μονῇ, ἐξ οὗ οἱ πiónτες, ἡδύτης πληροῦνται, Χριστὸν ὑμνολογοῦντες, καὶ σὲ δοξάζοντες.

Εἰς τοὺς τρεῖς Ἱεράρχας τῆς Ἀλεξανδρείας.

Τὴν Τριάδα πάντες τὴν φωταυγῇ, τῶν
θεῶν Ποιμένων, Ἀθανάσιον τὸν σοφόν,
Κύριλλον τὸν θεῖον, συνάμα Ἰωάννη, τῆς
πίστεως προμάχους, ἀνευφημήσωμεν.

Εἰς τὴν κάραν τοῦ ἁγίου Κλήμεντος.

Μονὴν περιφρούρει τὴν εὐαγῇ, Πυρροῦ
τὴν πλουτοῦσαν, οἷα κόσμον περικλεῇ, Κά-
ραν σου τὴν Θεῖαν, ἄσειστον εἰς αἰῶνας,
ιεροφάντορ Κλήμη, ταῖς ἰκεσίαις σου.

Εἰς τὸν ἅγιον Κοσμάν, τὸν νέον.

Τὸν ἀναφανέντα ὑφηγητήν, τοῦ Εὐαγ-
γελίου, ὡς Ἀπόστολον ἄλλον νῦν, τὸν
καὶ ἐν ἀθλήσει, τελέσαντα τὸν βίον, Κο-
σμᾶν τὸν θεοφόρον, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Εἰς τὸν νεομάρτυρα Νικόλαον.

Εκτενῶς ἰκέτευε πρὸς Θεόν, ὑπὲρ σῆς
πατρίδος εἰρηναίαν ταύτην τηρεῖν, καὶ λυ-

τροῦσθαι πάντων, δεινῶν τε καὶ κινδύνων,
μαρτύρων νέων δόξα, μάρτυς Νικόλαε.

Εἰς τὸν νέον ὁσιομάρτυρα Ῥωμανόν.

Στέφος διπλοῦν εἴληφας Ῥωμανέ, παρὰ
τοῦ Κυρίου, τῆς ἀσκήσεως καὶ στερῶ-
ἀθλήσεως. Ὅθεν, λιταῖς τὴν σὴν πατρίδα,
τήρει ὁσιομάρτυς, καὶ περιφύλαττε.

Εἰς τὸν νέον ὁσιομάρτυρα Γεράσιμον.

Εὗγε τῆς ἀνδρείας σου τῆς στερῶ-
εὗγε μυριάκις, κατεπάτησας γὰρ ἐχθρόν,
ἀθλήσας διόπερ, Χριστὸν μὴ διαλίπης,
ὑπὲρ ἐμοῦ πρεσβεύων, μάρτυς Γεράσιμε.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί.

Εἶτα, τὸ Τρισάγιον. Ὁ Ἱερεύς. Ὅτι σοῦ.

Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε. Δόξα, Κύριε ἐλέησον
ἡμᾶς. Καὶ νῦν, Τῆς εὐσπλαγχνίας. Καὶ μνη-
μονεύει ὁ Ἱερεύς, δι' ὧν ἡ Παράκλησις γίνε-
ται. Εἶτα. Ἐτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ διαφυ-
λαχθῆναι. Καὶ Ἀπόλυσις.

*Εἰς τὸν ἀσπασμὸν τῆς ἁγίας Εἰκόνης,
λέγομεν τὸ παρόν, ἦχος β'.*

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

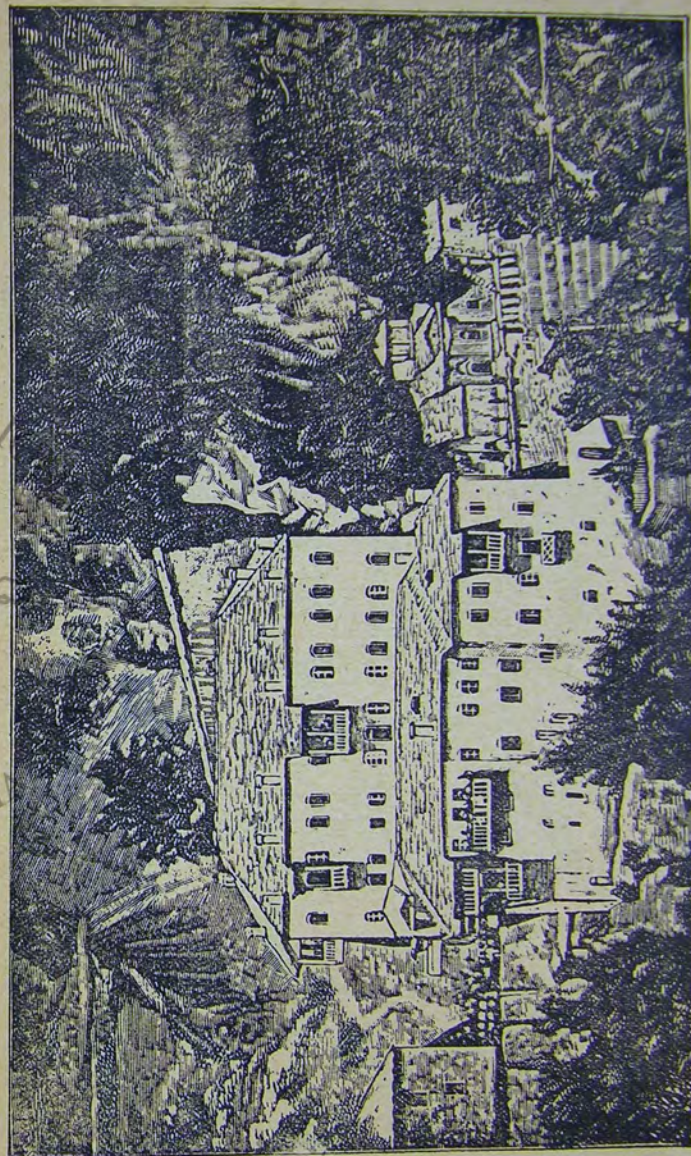
Πάντων τῶν τιμώντων σου Ἁγνή, τὴν
σεπτὴν Εἰκόνα καὶ πίστει, ἀσπαζομένων
αὐτήν, Ἀχραντε προϊῆσαι, ὡς προστα-
σία πιστῶν, λυτρουμένη τῶν θλίψεων, αὐ-
τοὺς καὶ κινδύνων, ὅθεν σοι προσπίπτο-
μεν, ταύτην τιμώντες σεπτῶς, Μήτηρ καὶ
βοῶμεν ἐν πίστει, ῥῦσαι καὶ ἡμᾶς τοὺς
σοὺς δούλους, πάντων τῶν δεινῶν τε καὶ
κακώσεων.

Καὶ τό· Πάντων προστατεύεις Ἀγαθή.

Δέσποινα πρόσδεξαι.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου.

Δι' ἐδχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΡΟΥΣΣΟΥ

Τὸ παρὸν σύνταγμα τὸ διαλαμβάνον περὶ τῆς σεπτῆς Εἰκό-
νος τῆς Θεομήτορος τῆς ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ **Πυρροῦ** λεγο-
μένης, καὶ τῶν θαυμάτων αὐτῆς ἐθεωρήθη παρὰ τῆς ἡμῶν Με-
τριότητος, καὶ ὠφέλιμον ἐκρίθη τοῖς πιστοῖς, ἵνα ἐκδοθῇ εἰς τύ-
πον, εἰς δόξαν τῆς Πανάγνου, καὶ τῶν δισταζόντων πίστιωσιν, καὶ
πρὸς τὴν Κυρίαν εὐλάβειαν.

† Ὁ πρόην Κωνσταντινουπόλεως Γρηγόριος.

† Καὶ ὁ Χριστουπόλεως Παγκράτιος.

Ἐπειδὴ ἄλλα μὲν τῶν τελεσθέντων θαυμάτων ὑπὸ τῆς θαυμα-
τουργοῦ **Εἰκόνης** τῆς ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου τῆς
κατὰ τὴν ἱεράν, Πατριαρχικὴν καὶ Σταυροπηγιακὴν Μονὴν τοῦ
Πυρροῦ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ταύτῃ παροικίᾳ, αὐταῖς ἡμῶν ταῖς
ὄψεσιν εἶδομεν, ἄλλα δὲ ὑπὸ πολλῶν, καὶ τούτων τιμῶν καὶ ἀξιο-
πίστων ἐπληροφορήθημεν, τὴν Ἱεράν συλλογὴν τῶν θαυμάτων τού-
των, τὴν θεωρηθεῖσαν, καὶ Ἱεράν Διήγησιν κληθεῖσαν ὑπὸ τε τοῦ
Παναγιωτάτου, καὶ ἁγίου Χριστουπόλεως, ἐν τῷ ἁγιωνύμῳ Ὁρει-
τοῦ Ἀθωνοῦ τὰς διατριβὰς ποιουμένων, καὶ ἄλλων αὐτόθι ἐλλογι-
μῶν, κρίνομεν καὶ ἡμεῖς ἀξίαν ἐκδόσεως εἰς δόξαν μὲν τῆς ὑπερυ-
μνήτου Κυρίας ἡμῶν, ψυχικὴν δὲ τῶν ἀναγιγνωσκόντων ὠφέλειαν.
αἰδ'. Μαρτίου ιθ'.

† Ὁ Λιτζᾶς καὶ Ἀγράφων Δοσίθεος.

Τὴν ἐνταῦθα Θεῖαν Διήγησιν τῶν ἐκ τῆς Θεομητορικῆς **Εἰκό-
νος**, τῆς ἐν τῷ ἱερῷ **Μοναστηρίῳ Πυρροῦ** ἐπιλεγομένην
κειμένης, θαυμασίῳ τρόπῳ τελουμένων ἐξαισίων θαυμασίων τερα-
τουργιῶν, ἐπισταμένως ἀναγνούς, καὶ ἀλλοθεν πεπεισμένος τὸ
ἄψευδές καὶ ἀκίβδηλον, ὁμολογῶ, ὅτι ἀξία ἐστὶ τύποις ἐκδοθῆναι,
ὥς ψυχωφελὴς καὶ χαρίεσσα.

† Χριστόφορος Μοναχὸς ἐκ τῆς ἱερᾶς
σκήτεως τοῦ Προδρόμου.

Ἀναγνούς καὶ γὰρ τὴν Ἱερὰν ταύτην Διήγησιν, καὶ ἰδὼν τὰς ἀπείρους μεγαλουργίας, καὶ τὰ τεράστια, τὰ ἐκ τῆς ἱερᾶς **Εἰκόνης** τῆς Θεομήτορος ἐπιτελούμενα, τῆς ἐπωνομαζομένης **Προυσσειωτίσης**, τὰ αὐτὰ τοῖς ἀνωτέρω φημι ἀποφαινόμενος.

† **Διονύσιος** Ἱερομόναχος καὶ Πνευματικὸς
ὁ ἐκ τοῦ Κοινοβίου τῆς Μονῆς
τοῦ Ἑσφιγμένου.

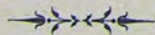
Διασκεψάμενος τὸ διαλαβάνον τουτοῦ Συνταγμάτιον περὶ τῆς Ἱερᾶς **Εἰκόνης** τῆς Θεομήτορος **Προυσσειωτίσης**, καὶ τῶν ὑπερφῶν θαυμάτων αὐτῆς, ἐκρίθη, καὶ δίκαιον, καὶ τίμιον, καὶ ἐπωφελὲς τοῦ τυπωθῆναι, εἰς δόξαν τῆς ὑπεραγάθου Θεόπαιδος, καὶ εἰς τεκμήριον εὐχαριστίας, καὶ εὐλαθείας, τῆς ἡμῶν Χριστοτύμων κοινῆς προστασίας.

† **Γεράσιμος** Ἱερομόναχος ὁ Ἰωαννουλῆς
ἐν τῇ νέᾳ σκήτει.

Ἐν ᾧ τὰς διατριβὰς ἐποιήσαμην ἐν ταῖς μέρεσι τούτοις τριακονταετὶ σχεδὸν διαστήματι, τινὰ μὲν τῶν ἐπιτελεσθέντων θαυμάτων ὑπὸ τῆς θαυματουργοῦ **Εἰκόνης** αὐταῖς ὄψεσιν ἰδεῖν ἀξιώθεις, τὰ πλεῖστα δὲ ὑπὸ ἀξιολύστον προσώπων ἀκούσας, ἀποφαινομαι καὶ γὰρ τὴν Ἱερὰν ταύτην Διήγησιν ἀξίαν εἶναι ἐκδόσεως.

αὐτῶν ἐν μηνὶ Ἀπριλίῳ.

† **Πέτρος** Ἱερεὺς ὁ ἐν Καρπενήσιῳ
Οἰκονομοδιδάσκαλος ὁ ἐξ Ἰθάκης.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΙΑΜΒΙΚΟΝ

Ἐκ τοῦ Συναξαριστοῦ.

« Προύσηθεν Εἰκὼν, τῆς Ἀγνῆς τῇ Ἑλλάδι,
» Ποταμὸς Ἰχται, θαυμάτων ἀενάων ».

Ἐτερον Βενεδικτικόν.

« Νῶν βροτῶν τε, Χαρμονὴ οὔσα κόρη,
» Ναῖειν ἔκρινας, ὑπ' ἔρους τῆς Ἑλλάδος·
» Καύχημα ταύτης, ὄφρα ἦς καὶ προστάτις.
» Τηλεσκόπος γούν, τῆς γ' ὑπερκαθημένη,
» Αἰεὶ σκέπειν Πάναγνε, μὴ διαλίπης,
» Ρύσαις τε αὐτὴν, γῆν τε πᾶσαν ἐξ Ἀγαρ ».

Ἐτερον Ἑτέρου.

« Φέρουσα πῦρ Δέσποινα ἐν ταῖς ἀγκάλαις,
» Πῶς οὐ φλέγῃ δέ, τοῦτο θαῦμα καὶ ξένον ».

Ἐτερον τοῦ αὐτοῦ ἠρωελεγειῶν.

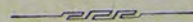
« Εὐλαθέως σὰ τεράστια, αἰὲν δὴ μετιόντα.
» Εὐρυάνασσα Κόρη, τήρεε ἀδλαθέα ».

Διονυσίου ἁγιορεῖτον, τοῦ ἐκ Κλειτσίου τῶν Ἀγραφῶν, ἐπιγράμμα ἠρωελεγειῶν, ἱκετήριον πρὸς τὴν Πανάχραντον, καὶ παννυπερένδοξον Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον.

« Ὀλβιος ὅσε φύτευσε, καὶ ὀλβίη ἔτεκε Μητέρα,
Γειναμένην ἀγνῶς κράντορα Πανσθενέα.
» Παρθένε κυδηέσσα γενοῦ μοι ἐπὶ ρροθος ἄρτι,
Λυγρῶς τειρομένη, ἄλγεσιν ἀργαλέοις.
» Λίσσομ' ἐκάς δὴ βάλλε, ἀδευκέα πήματα αἶψα,
Δαρδᾶπτοντα ἄδην, σῆμα μαγνηροφόρον.
» Εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος, ζώωγε βίον δ' ἀδίωτον,
Κείμενος ἐκταδίως, ἄπνοος οἷα νέκυς.
» Δὸς δ' ἔτι μοι γινῶσιν σοφίης, ῥῶσιν τε τελείην,
Σκήνεος ἀβληχροῦ, ἥ θέμις ὡς βίω.
» Δευομένη μοι Ἀνασσα, τό δε κρήνον ἐέλδωρ,
Ὅφρα διηνεκέως, ὕμνολογῶ σε πόθῳ ».

Χρυσάνθου Κασίμου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων, ἱσυχίου ἱκετήριον.

« Ψάμμον βραχεῖαν θαυμάτων σου Παρθένε,
» Ἐξ ἀπλέτου σύλλεξε Κύριλλος λάτρις,
» Καὶ ἐξέδωκεν εἰκόνας πρόφρων τύποις.
» Ἀρωγὸς αὐτῷ καὶ Ἀναγνώσταις ἔσο ».

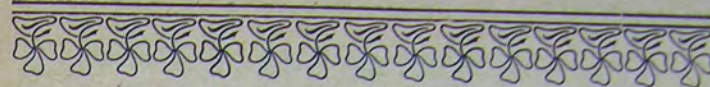

Στίχοι πολιτικοὶ πρὸ τῆς τοποθεσίας τῆς Ἰσοῦς Μονῆς ταύτης, διλοπονηθέντες μὲν παρὰ Ἰγνατίου τοῦ ἐκ Νεοχωρίου τῆς Κοδριτιάδος, ἀναθεωρηθέντες δὲ παρὰ Μεθοδίου Κανδοκαλίτου, τοῦ ἔχοντος τὸν πῶγονα θυρόμενον τῇ γῇ.

- «Ψυχωφελὴ Διήγησιν ἀκούσατε, καὶ θεῖαν,
Καὶ πιστοὶ ὑμνήσατε, πάντες τὴν Παναγίαν.
» Εἰς τῆς Ἑλλάδος τὰ βουνά, κατὰ τὴν Αἰτωλίαν,
Εἶναι Μονὴ Πανίερος θαυμάσιός τε λίαν.
» Τοῦ τόπου δὲ τὸ δύσβατον, οὐ δύναμαι νὰ γράψω,
Καὶ κατὰ πλάτος εἰς τὸν νοῦν ὑμῶν νὰ ἐγχαράξω.
» Ἡ Ἱερὰ αὕτη Μονή, **Προυσσίου** ὀνομασίαν.
Ἐλαβε διὰ θαύματος ἀπὸ τὴν Παναγίαν.
» Εὐρίσκεται δὲ ἐν αὐτῇ, Εἰκὼν πλήρης θαυμάτων,
Τῆς Θεοτόκου Μαριάμ, πηγῆς τῶν ἱσμάτων.
» Ἀπειρα θαύματα ποιεῖ νὰ περιγράψω πόσα;
Τὸ πνεῦμά μου ἱλιγγιᾷ, ἀδυνατεῖ ἡ γλῶσσα.
» Τί λογῆς θαύματα ποιεῖ; Δαίμονας φυγαδεύει,
Καὶ κάθε ἄλλο νόσημα, πάραυτα θεραπεύει.
» Ἀμέτρους ἡλευθέρωσεν, ἀπὸ αἰχμαλωσίαν,
Εὐθὺς ὅπου ἐποίησαν, πρὸς ταύτην ἱκεσίαν.
» Στεῖραι ἐπικαλούμεναι πιστῶς τὴν Παναγίαν,
Λύονται τῆς στειρώσεως, δίχως ἀμφιβολίαν.
» Εἰς θάλασσαν ἢ εἰς ξηράν, ὅς τις πιστῶς βοηθήσῃ,
Δέσποινα **Προυσσιώτισσιν**, φθάνει χωρὶς ν' ἀργήσῃ.
» Εἰς πόλιν ἢ εἰς Ρούμελην, ὅπου περιπατήσης,
Παντοῦ ἀκούεις ὄνομα τὸ τῆς **Προυσσιώτισσης**.
» Βλαχία τε καὶ Τόπριζα, Θράκη, Μακεδονία,
Ἑλλάς τε καὶ ἡ Ἑπείρος σὺν τῇ Ἀκαρνανίᾳ.
» Φωκίς, Δωρίς καὶ ἡ Λοκρίς, ὁμοῦ καὶ Αἰτωλία,
Ὅλαι αὐταὶ κηρύττουσιν, αὐτῆς τὰ μεγαλεῖα.
» Ἐν τίνι τόπῳ ἡ Μονή; τίνι τοποθεσία;
Μέσα εἰς ἓνα Σπήλαιον εἶναι ἡ Ἐκκλησία.
» Τὸ Σπήλαιον θεόκτιστον ἄνωθεν ὥσπερ θόλος,
Ἐξ οὗ σκεπάζεται αὐτὴ καὶ ὁ κουμπές της ὅλος.
» Ἀριστερὰ δὲ τοῦ ναοῦ εἰς τὰ ἐντὸς τοῦ ἄντρου,
Εἶναι τὸ παρεκκλήσιον ταύτης τῆς Ἀπειράνδρου.
» Καὶ ἐν αὐτῷ εὐρίσκεται, ἡ θαυμαστὴ **Εἰκόνη**,
Ὅλη ἀργυροδιάχρυσος, ὥσπερ χρυσοὶ κορῶνα.
» Φόβον λαμβάνει ἄνθρωπος ὅταν τὴν θεωρήσῃ,
Συστέλλεται πλὴν χαίρεται, χάριτος γὰρ γεμίσει.

- » Ἐκεῖ ἔχει ἐμβαίνουσι πολλοὶ δαιμονισμένοι,
Ἄλλοι ἐδῶ ἄλλοι ἐκεῖ εἰν' ἄλυσσοδεμένοι.
» Εἰσέρχονται δὲ καὶ τυφλοὶ, χωλοὶ, κωφοὶ καὶ ἄλλοι,
Ἱερομένοι, λαῖκοί, μικροὶ τε καὶ μεγάλοι.
» Οἱ μὲν ζητοῦσι σώματος νὰ λάβωσιν ὑγείαν,
Οἱ δὲ ζωὴν αἰώνιον, ψυχῆς τὴν σωτηρίαν.
» Κατὰ τὴν πίστιν δ' ἕκαστος, λαμβάνει τὸ συμφέρον,
Παρὰ τῆς Θεομήτορος, καὶ ἐπιστρέφει χαίρων.
» Οὐδεὶς προστρέχων ἐπὶ σέ, Παρθένε, ἐὰν ψάλλω,
Κενὸς οὐκ ἀποστρέφεται, θαρρῶν ὅτι θὰ σφάλλω.
» Καὶ εὐσεβεῖς τολμῶ εἰπεῖν, πολλοὶ τὴν εὐλαβοῦνται,
Ἀκούουν **Προυσσιώτισσιν**, τρέμουσι καὶ φοβοῦνται.
» Λοιπὸν κἀγὼ ὁ ἀμαθής, ὅς ἀποσιωπήσω,
Τὰ μέγιστα θαύματα, ἵνα μὴ ναυαγῇσω.
» Νὰ περιγράψω μερικὰ δ' ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν,
Καὶ τὰ κελλία τῆς Μονῆς, καὶ τὴν τοποθεσίαν.
» Ἐχει μὲν τὸ καθολικὸν ὥραιαν ἱστορίαν,
Ὅποιος δὲ τὴν θεωρεῖ, μένει εἰς ἀπορίαν.
» Ἐχει κουμπὲν θαυμάσιον, καὶ θολογυρισμένον,
Ἄνω τὸν Παντοκράτορα, ἔχουν ἱστορισμένον.
» Κάτω Ἀγγέλων τοὺς χοροὺς, μέσον τὴν Παναγίαν,
Ἐνδοθεν δὲ τοῦ ἱεροῦ, τὴν βάτον τὴν ἁγίαν.
» Κύκλῳ Χριστοῦ τὰ θαύματα, κάτω τοὺς Ἀποστόλους,
Προφήτας τε, καὶ μάρτυρας, καὶ τοὺς Ἁγίους ὅλους.
» Ἐκεῖ ἀντικρὺ φαίνεται, ἡ Ἀδραμῆ θυσία,
Καὶ ἄλλα ἀξιόλογα, ἔχει ἡ Ἐκκλησία.
» Δύο πολυελαίους τε διὰ φωταγωγίαν,
Οὓς πάντοτε ἀνάπτοῦσιν εἰς τὴν ὑμνολογίαν.
» Ἐξω δὲ ἔχει πρόναον, κατέμπροσθεν τῆς θύρας,
Καὶ εἰς αὐτὴν ἀριστερά, εἶνε ὁ σημαντήρας.
» Ἐγγὺς αὐτοῦ εἶνε αὐλὴ, μικρὰ οὐχὶ μεγάλη,
Ἡ γῆ γὰρ εἰν' κατωφερής, καὶ δὲν ἐχώρει ἄλλη.
» Καὶ εἰς τὸν γύρον τῆς αὐλῆς, κελλία εἰν' κτισμένα,
Τρίπατα καὶ τετράπατα τὰ ἔχουν φθιασμένα.
» Ἐχει καὶ ὕδωρ νόστιμον, ὅπερ ἡ Θεοτόκος,
Ἐδεῖξε διὰ θαύματος εἰς τοὺς ἀνύδρους τόπους.
» Ἐξω εἰς τὸ προαύλιον ἐν τῇ Μεγάλῃ Πύλῃ,
Εἶνε ὀντάδες μερικοὶ, νὰ κάθονται οἱ φίλοι.
» Τὸν περισσότερον καιρὸν κάθηνται Ἀλθανίται,
Καὶ κάθε χρόνον Αἰτωλοὶ, καὶ οἱ Ἀκαρνανίται.

- » Ἀντίπερα δὲ τῆς Μονῆς ἐν τῇ κοιμητηρίῳ,
 Ποῦ κάθοντ' οἱ προσκυνηταί, ἐν τῇ πανηγυρίῳ.
 » Ἀπάντων τῶν Ἀγίων τε, ἔχουσιν Ἐκκλησίαν,
 Εἰς ἣν ἐν Σάββασι τελοῦν τὴν ἱερὰν θυσίαν.
 » Ἄλλο λοιπὸν δὲν δύναμαι, διὰ νὰ εἰκονίσω,
 Τοῦτο καὶ μόνον χρεωστῶ, νὰ σὰς παρακινήσω.
 » Ὅσοι πιστοὶ καὶ εὐλαβεῖς λάτραι τῆς Θεοτόκου,
 Μὴ σὰς φανῇ, κόπος βαρὺς, τὸ δύσβατον τοῦ τόπου.
 » Ἀλλὰ συνδράμετε ἐκεῖ πάντες μετ' εὐλαθείας,
 Νὰ λάβετε πολλὰ καλὰ παρὰ τῆς Παναγίας.
 » Καὶ γὰρ τὰ ἔργα τὰ καλὰ ἐν κόπῳ ἀποκτοῦνται,
 Καθὼς τὸ λέγει ἡ γραφή, καὶ πόνῳ κατορθοῦνται.
 » Ὅστις τὸ ῥόδον κυνηγᾷ ἀκάνθας δοκιμάζει,
 Ἀλλὰ αὐτὸ λαμβάνοντας, αὐτὸν εὐωδιάζει.
 » Καὶ ὅποιος ἐπιποθεῖ τὸ καθαρὸν χρυσίον,
 Μὲ κόπον πρέπει νὰ πατῇ τὴν γῆν τῶν Χαμπεσίων.
 » Ἐὰν ποθῇτε καὶ ἐσεῖς νὰ λάβητε ὑγείαν,
 Καὶ τῶν πταισμάτων ἄφεσιν, ἀπὸ τὴν Παναγίαν.
 » Συνδράμετε μετὰ σπουδῆς, οὐχὶ ἐν ὀκνηρίᾳ,
 Προσφέρετε καὶ δωρεάν, ἔλαιον καὶ κηρία.
 » Διότι αὕτη ἡ Μονὴ ἔχει στενοχωρίας,
 Ἀπὸ βαρέα ἔξοδα καὶ ἀπὸ δυστυχίας.
 » Καὶ κινδυνεύει βέβαια, ἀπὸ τὰς ἀδικίας,
 Ἐρήμωσιν ἐπαπειλεῖ, διὰ τὰς ἀκαρπίας.
 » Ἀλλ' ὦ παρθένε Δέσποινα, πρόφθασον μὴν ἀργήσης,
 Τοὺς σοὶ προσπίπτοντας ἔχει χάριν νὰ χορηγήσης.
 » Συγχώρησον τὰ πταίσματα πάντων τῶν ἐλεούντων,
 Καὶ τῶν καλλιεργούντων τε, καὶ τῶν διακονούντων.
 » Καὶ δὲς εἰρήνην στιθεράν, πάντων τῶν ὀρθοδόξων,
 Κατάθαλε τὸ φρύαγμα πάντων τῶν κακοδόξων.
 » Κἄμοι δὲ τῇ συνθέσαντι ταύτην τὴν στιχουργίαν,
 Δώρησε σὲ παρακαλῶ ψυχῆς τὴν σωτηρίαν.
 » Καὶ οὕτως ἀπαξάπαντες νὰ σὲ ὕμνολογῶμεν,
 Τὴν δὲ Τριάδα καὶ σεπτὴν νὰ τὴν δοξολογῶμεν.
 » Νῦν καὶ εἰ καὶ πάντοτε πανευσεβῶς ἀλήκτως,
 Αἰῶνας τῶν αἰώνων τε γένοιτ' ἀπαραιτήτως».

Διήγησις ἱερὰ καὶ ὠραία, διαλαμβάνουσα
 περὶ τῆς Θαυματουργοῦ Εἰκόνης τῆς
 ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῆς εὐρισκομένης
 ἐν τῇ σεβασμίᾳ Μονῇ τοῦ Πυρσοῦ ἢ
 Προυσσοῦ· καθ' ἣν παριστάνεται ἀπὸ
 ποῦ, πῶς, καὶ πότε πρὸς τὴν Ἑλλάδα
 γέγονεν· ἔτι δὲ καὶ μερικῶν αὐτῆς θαυ-
 μάτων σύντομος διήγησις.

ΕΥΛΟΓΗΣΟΝ ΠΑΤΕΡ

ΚΑΙ κάθε μὲν Ἀγίου τῶν θαυμάτων ἡ διήγησις, χαρᾶς καὶ
 εὐφροσύνης πνευματικῆς εἰς τοὺς ὀρθοδόξους καὶ φιλοθέους γίνεται
 πρῶτος. Πρῶτον μὲν, διότι αὐτὰ τὰ θαύματα υπερβαίνουν τοὺς
 νόμους τῆς φύσεως, τὸ ὅποιον εἶναι μία καινοφανής, καὶ ὄχι συνή-
 θης ἐργασία. Ὅθεν εἰς τὰς τοιαύτας νεοφανεῖς ἐργασίας, φυσικὰ
 ἔχουν συνήθειαν οἱ ἄνθρωποι νὰ χαίρωνται. Δεύτερον δέ, ἐπειδὴ
 αὐτὰ τὰ θαύματα γίνονται στερέωσις τῆς πίστεως, καύχημα τῆς
 εὐσεβείας, καὶ τῆς ὀρθοδοξίας ἐκνίκημα· καὶ Τρίτον, ἐπειδὴ αὐτὰ
 τὰ θαύματα, ἀποβλέπουσιν εἰς δόξαν Θεοῦ, τοῦ πάντας τοὺς Ἀ-
 γίους, διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ καὶ δυνάμεως, ἐνισχύσαντος ἅμα καὶ
 θαυμαστῶσαντος, κατὰ τὸ ψαλμικὸν ἐκεῖνο ῥητὸν «Τοῖς ἁγίοις τοῖς
 » ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος».

Καὶ ἂν ἡ διήγησις, ἡ διὰ κάθε Ἁγίου ἀπλῶς θαύματα προ-
 ξενῇ χαρὰν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους, πόσῃ μᾶλλον ἡ διήγησις ἡ περὶ
 τῶν θαυμάτων τῆς οὐ μόνον τῶν ἁγίων ἀπάντων ἀγιωτέρας, ἀλλὰ
 καὶ αὐτῶν τῶν Χερουβιμ καὶ Σεραφίμ ἀσυγκρίτως ὑπερτέρας, τῆς
 ἀειπαρθένου λέγω Μαρίας, καὶ μητρὸς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν; Διότι ταύ-
 τῆς οὐ μόνον ἡ διήγησις τῶν θαυμάτων χαροποιεῖ τοὺς εὐσεβεῖς
 χριστιανούς, ἀλλὰ καὶ μοναχὴ ἡ ἐνθύμησις τῆς Θεοτόκου ἀγιάζει
 καὶ φωτίζει τὸν νοῦν, καὶ χαροποιεῖ τὴν καρδίαν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος
 τὴν ἐνθυμείται, καὶ τὴν βάνει εἰς τὸν νοῦν τοῦ ὡς μητέρα Θεοῦ.
 Καθὼς εἶπε καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεσσαλονίκης. «Τίς σου λό-
 » γος θεαγὸς ὑπογράψει Παρθένε κάλλος; Σοῦ καὶ μνήμη μόνον
 » ἡγίασε τὸν χρώμενον, εἰς ὕψος εὐθὺς ἀναλαβοῦσα θεῖον» ἡγουν,
 ποῖος ῥητορικὸς λόγος δύναται νὰ παραστήσῃ, Θεοτόκε Παρθένε,
 τὴν διαλαμπὴ σου ὠραιότητα; διότι ἐσένα καὶ μοναχὴ ἡ ἐνθύμη-
 σις ἀγιάζει ἐκείνον ὁ ὁποῖος σὲ ἐνθυμηθῇ, καὶ εὐθὺς τὸν ἀνεβάξει
 εἰς ἓνα θεῖον ὕψος.

Λοιπὸν ἐπειδὴ καὶ μὲ τὸ ἄκουσμα καὶ τὴν ἐνθύμησιν τῆς Θεο-
 μήτορος, δέχεται ἡ ψυχὴ ὅχι μόνον πνευματικὴν εὐφροσύνην, καὶ
 ἄρρητον ἀγαλλίασιν, ἀλλὰ καὶ ἁγιασμόν, ὡς εἵπομεν, καὶ μίαν
 ἰδικὴν ἀγάπην καὶ εὐλάβειαν εἰς τὸ θεῖόν της ὑποκείμενον, ἀπὸ
 τὴν ὁποῖαν ἡμπορεῖ νὰ χαριτωθῇ ἡ ψυχὴ διὰ νὰ φυλάττῃ τὰς
 ἐντολὰς τοῦ Κυρίου μὲ μεγάλην εὐκολίαν, βοηθουμένη βέβαια ἀπὸ
 αὐτὴν τὴν ἑτοιμὸν βοηθὸν καὶ προστασίαν τοῦ κόσμου· διὰ τοῦτο
 καὶ ἐγὼ παρεκινήθην νὰ κάμω ἐνθύμησιν τινα τῶν τῆς Παρθένου,
 καὶ νὰ ἐξιστορήσω τινα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐξαίσιά της καὶ θαυμαστά
 τεράστια, τὰ ὁποῖα καθ' ἐκάστην ἐπιτελεῖ ἡ Παντάνασσα διὰ τῆς
 θαυματουργοῦ της καὶ πανσεβασμίου **Εἰκόνο**, τῆς ἐπιλεγομένης
Προυσαιωτίσης, πρὸς ἁγιασμόν καὶ ὠφέλειαν ὁμοῦ τε τοῦ λέ-
 γοντος, καὶ ὁμῶν τῶν μετὰ πίστewς καὶ εὐλαβείας ἀκουόντων, καὶ
 ἐμένα μὲν, ὁ ὁποῖος ἐξυφαίνω ταύτην τὴν Ἱερὰν Διήγησιν, λογιά-
 σατε ὡς ἓνα ὑπηρέτην, καὶ ἐτοιμαστήν μιᾶς τραπέζης, ἡ ὁποῖα
 εἶναι γεμάτη ὅχι ἀπὸ φαγητὰ αἰσθητὰ, τὰ ὁποῖα τυχὸν μίαν ὥραν

γλυκαίνουνσι τὸν φάρυγγα καὶ μετ' ὀλίγον παύει ἡ γλυκύτης ἐκείνη,
 ἀλλ' εἶναι γεμάτη ἀπὸ θεῖα φαγητὰ, τὰ ὁποῖα γλυκαίνουν καὶ
 ὠφελοῦν, καὶ χαριτώνουν τὰς ψυχὰς τῶν Φιλοθέων ἀνατάπαστα.

Ἡ ὑμετέρα δὲ φιληκοῖα, τὴν ὁποῖαν ἔχετε τὰ φιλευθῆτε ἀπὸ
 τὰ θεῖα ταῦτα καὶ πάντερπνα φαγητὰ, ἀνοίξατε τὰ ἄφτια σας τὰ
 αἰσθητὰ τε καὶ νοητὰ, τοῦ τε σώματος λέγω, καὶ τῆς ψυχῆς καὶ
 ἀκούσατε παρακαλῶ μὲ προσοχήν, πρῶτον μὲν, τὸν τρόπον τῆς
 εὐρέσεως τῆς Θεομητορικῆς ταύτης **Εἰκόνο**ς τῆς **Προυσαιωτί-
 σης**, περὶ ἧς εἶνε ὁ λόγος μας· ἔπειτα δὲ καὶ τινα διάφορα θαύ-
 ματα, τὰ ὁποῖα ἐτελέσθησαν, καὶ τελοῦνται· ζεῖποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν
 Ἱερὰν **Εἰκόνα** τῆς Θεομήτορος.

Εἰς τὰ μέρη τῆς ποτὲ μὲν περιφήμου, νῦν δὲ τεταπεινωμένης
 Ἑλλάδος⁽¹⁾ κατὰ τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Αἰτωλῆος καὶ Ἀγρᾶφων εἶναι
 ἓνα Ὄρος μέγα καὶ ὑψηλόν, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῶν παλαιῶν Ἑλλή-
 νων ὠνομάζετο Ὀρθρυς, διότι διὰ τὸ ὕψος τοῦ ὀρθρίζει· ἦτοι βλέ-
 πει τὸν ἐρχομὸν τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ ἡλίου προτῆτερα ἀπὸ ὅλα
 ἐκεῖνα τὰ βουνὰ τῆς Ἑλλάδος, Λοκρῶν, Αἰτωλίας, Ἀκαρνανῶν
 καὶ Ἀγρᾶφων· νῦν δὲ καλεῖται Δελοῦχι ἢ Βελοῦχι,⁽²⁾ καὶ εἰς μὲν
 τοὺς αὐτοῦ ἀνατολικοὺς πρόποδας εἶνε ἡ εὐδαίμων Ἑλλάς, εἰς δὲ
 τοὺς δυτικοὺς κεῖται ἡ κωμόπολις Καρπέννης, ἡ πατρίς τοῦ νεο-
 μάρτυρος ἁγίου Νικολάου,⁽³⁾ ἡτις ἐστὶ θρόνος τοῦ Αἰτωλῆος καὶ

(1) Ὁ συγγραφεὺς τῆς παρούσης διηγήσεως ὀνομάζει τὴν Ἑλλάδα τετα-
 πεινωμένην, διότι τὸν καιρὸν καθ' ὃν συνέγραψε τὴν διήγησιν ταύτην ἡ νῦν
 ἐλευθέρα Ἑλλάς ἦτον ὑπὸ τὴν δουλείαν τῶν Ὀθωμανῶν.

(2) Ἀπὸ τοῦ βάλλειν τὰς ἀκτῖνας τὸν ἥλιον πρὸ πάντων εἰς ἐκεῖνο ὡς
 ὑψηλότερον. Σημείωσε δὲ ὅτι τὸ ὄρος τοῦτο εἶναι μία ξεχωριστὴ κορυφὴ τῆς
 Οἴτης ἡ πλεον ὑψηλότερα, ἡ δὲ Οἴτη ἐκτείνεται ἐκ τοῦ Πίνδου ἄχρι τοῦ Παρ-
 νασσοῦ, ἧς ὁ ζυγὸς περιέχει κατὰ τόπον πολλὰς ὀνομασίας.

(3) Σημείωσε ὅτι τοῦ μὲν ἁγίου τοῦτου νέου Νικολάου ἡ πατρίς ἦτον ἡ
 Κωμόπολις αὐτῆς τοῦ Καρπεννησίου· τοῦ δὲ ἁγίου δαιμονάρχου Ρωμανοῦ Καρ-
 πεννησιώτου καὶ αὐτοῦ λεγομένου, ἦτον ἀπὸ τὰ πέριξ ἀπὸ ἓνα χωρίον Ἀνδρά-
 νοθα λεγόμενον, ὅστις νέος ὢν, ἦλθεν ἐν τῇ αὐτῇ μονῇ τοῦ Πυρσοῦ χάριν τοῦ
 μονάσαι· ἐκεῖθεν δὲ ἔφυγε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, ἔπειτα καὶ εἰς
 τὸ Ἅγιον Ὄρος· οὗ τὸ μαρτύριον ὅρα εἰς τὸ νέον μαρτυρολόγιον· ὁ χειρόγρα-
 φος δὲ αὐτοῦ βίος καὶ τὸ μαρτύριον εὐρίσκεται ἐν τῇ σκῆτι τοῦ Κανσακαλυ-

Ἀγράφων, καὶ ἀπὸ μὲν τῆς Μεσημβρίας τὸ ὄρος τοῦτο συγκροτεῖ τὸ Καλλιδρόμιον, καὶ ὁρᾷ τὰς Θερμοπόλεις τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὰ περίξ ἅπαντα ἄχρι τῆς Βοιωτίας καὶ Εὐρίπου. Ἀπὸ δὲ τῆς Ἀρκτου, ὁρᾷ ὅλα τὰ ὄρη τῶν Ἀγρᾶφων, καὶ τὰ περίξ ἅπαντα τῆς Θετταλίας ἄχρι τοῦ Πίνδου, ἦτοι Μετξόδου καὶ Ὀλύμπου. Πλὴν ἂς ἀφήσωμεν διὰ συντομίαν τὴν ἀξιόλογον θεωρίαν, τὴν ὅποιαν ἔχει τὸ ὄρος τοῦτο, καὶ ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν ὑπόθεσιν μας.

Πρὸς τὰ δυτικὰ μέρη καὶ νότια τοῦ ῥηθέντος ὄρους εὐρίσκονται καὶ ἄλλα ὄρη, ⁽¹⁾ τὰ ὅποια εἶναι τόσο δύνάτα, ὅσον δὲν ἡμπορεῖ νὰ παραστήσῃ ὁ λόγος, καὶ ἀπὸ αὐτὰ ἐξέρχονται οἱ δεξιὸι κλῶνοι καὶ ἀρχαὶ τοῦ Ἀχελφίου ποταμοῦ. Μέσον δὲ τῶν ὀρέων τούτων, εἰς τοὺς πλέον βαθυτάτους καὶ δυσαναβάτους τόπους, εὐρίσκεται τὸ **Ἱερὸν Μοναστήριον** τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς **Προυσαιωτίσης** περιεσφιγμένον ἐξόχως, κάτωθεν ὑπὸ ἐνὸς φοβερωτάτου καὶ ἀθάτου σπηλαίου, τοῦ ὁποίου τὸ Καθολικόν, ἡγορὴν ἢ Ἐκκλησίαν, εἶναι μέσα εἰς τὸ σπήλαιον μὲ θόλον, καὶ ὡραιότητα εἰς μνήμην τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἐστολισμένη μετὰ πολυελαίων, τέμπλου, μανουαλίων, καὶ ζωγραφίας ὑπερχάλλου, ἐν ᾗ εὐρίσκεται καὶ μέρος ἐκ τῆς ἁγίας Κάρας τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Κλήμεντος Ἐπισκόπου Ἀγκύρας μετὰ καὶ ἄλλων ἁγίων λειψάνων, καὶ μέρος τιμίου ξύλου. Εἰς δὲ τὰ ἀριστερὰ αὐτῆς πλάγια, εἰς τὸ ἐνδότερον σπήλαιον, εἶναι τὸ Παρεκκλήσιον τῆς **Προυσαιωτίσης**, ἱστορημένον καὶ μὲ τέμπλον ὡραῖον, ἐν ᾧ εὐρίσκεται ἕως τῆς σήμερον ἡ θαυματουργὸς ἐκείνη, καὶ εἰς τὴν θῆαν ὡραιότητα **Εἰκὼν** τῆς Θεοτόκου. Ἡ ὅποια, εἰς τὸν καιρὸν τῆς Εἰκονομαχίας Θεοφίλου, ἦλθεν ἀπὸ τὴν περιφανεστάτην πόλιν τῆς Προού-

εἶναι ὁμοίως ἐκ τινος τῶν περίξ τοῦ Καρπηνήσιου χωρίων (Μέγα λεγομένου) ἦτο καὶ ὁ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις ἦτοι κατὰ τοὺς καιροὺς Ἰουλίου γ' γενναίως μαρτυρήσας ὑπὲρ Χριστοῦ Ὁσιομάρτυς Γεράσιμος, εἶπει τὴν κεφαλὴν ἀποτμηθεὶς πλησίον τῆς ἁγίας Σοφίας.

(1) Διηγεῖται τὸ Καλλιδρόμιον, ἦτοι ἡ Ὀξία τὸ Ἀνδρον, ἦτοι Ἀνδρέου ἢ Χελιδνῶν ὁ Μαλαός, ἦτοι Ἀνινός ὁ Ἀράκινθος, ἦτοι τὸ Χαλίκιον καὶ ὁ Κόραξ.

σης, ὥς θέλετε ἀκούσει παρέμπροσθεν, ἥτις, τῇ ἀληθείᾳ, τόσο εἶναι χαριτωμένη καὶ σεβασμία, ὥστε ἀδύνατον εἶναι νὰ στοχασθῇ τινὰς εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ νὰ μὴ θαυμάσῃ καὶ δειλιάσῃ. Ἐμπροσθὴν δὲ αὐτῆς κρέμονται τρία κανδήλια ἀκρόμητα, καὶ ἔχουσιν οἱ Πατέρες ἓνα ἀδελφὸν πνευματικὸν προσμονάριον εἰς αὐτὴν πάντοτε.

Περὶ ταύτης τῆς **Προυσαιωτίσης** Θείας Εἰκόνος, φέρεται λόγος παλαιός, ὅτι νὰ ἦναι μία καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας ὁ ἅγιος Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἐξωγράφισε διότι, ἂν καὶ δὲν ἦναι ἀπὸ τὰς τρεῖς ἐκείνας, τὰς ὁποίας ἐπήγγεν ὁ θεὸς Λουκᾶς ἔμπροσθεν εἰς τὴν Παναγίαν πρὸ τῆς ἁγίας τῆς μεταστάσεως, ἔπεται ὅμως νὰ ἦναι μία ἀπὸ ἐκείνας, τὰς ὁποίας μετὰ τὸν θάνατον καὶ μετάστασιν αὐτῆς ὁ ἅγιος ἐξωγράφισε διότι ὅχι μόνον τρεῖς καὶ μόνες εἰς ὅλην τὴν ζωὴν ὁ θεὸς οὗτος Ἀπόστολος ἐξωγράφισεν, ὥς τινες λέγουσιν, ἀλλὰ τρεῖς ἐξωγράφισε ζώσης τῆς Θεοτόκου, καὶ τὰς ἐπήγγε νὰ ἴδῃ ἂν τῇ ἀρέσουν, τὰς δὲ ἄλλας ὕστερον (καὶ ὅρα καὶ, ἐν τῇ αὐτοῦ ὑπομνήματι εἰς τὸν συναξαριστὴν, κατὰ τὴν τριακοστὴν τοῦ Ἰουνίου, ἔνθα λέγει πολλά, καὶ τοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, καὶ τῆς Παναγίας, καὶ τῶν ἁγίων Ἀποστόλων, ὁ θεὸς οὗτος Λουκᾶς ἐξωγράφισεν). Ἐπειδὴ ἄπρεπον ἦτον εἰς αὐτόν, ὅταν ἡ Κυρία Θεοτόκος τὰς ἐδεῖχθη καὶ τὰς εὐλόγησε, νὰ ἀμελήσῃ τὸ θεάρεστον αὐτὸ ἔργον, καὶ νὰ μὴ κάμῃ καὶ ἄλλας.

Πλὴν ἂν καὶ δὲν ἦναι τόσο βέβαιον, ὅτι εἶναι μία καὶ αὐτὴ ἐκ τῶν τοῦ Ἀποστόλου, τί πρὸς τοῦτο; ἄρα μόνον εἰς ἐκείνας ἐδόθη ἡ χάρις; ἡμεῖς βλέπομεν καὶ τὰς ἄλλας, μὴ οὐκ αὐτῆς τοῦ Λουκᾶ, καὶ θαυματουργοῦν. Καὶ αὕτη λοιπὸν ἂν καὶ δὲν ἦναι μία τῶν ἐκείνου, δὲν μᾶς βλάπτει, οὐδὲ ὀλιγοστεύει τὴν πίστιν καὶ εὐλάβειαν τὴν πρὸς αὐτήν. Ἐπειδὴ ἡμεῖς βλέπομεν τὰ ἄπειρα θαύματα, τὰ ὅποια δι' αὐτῆς καθ' ἐκάστην ἐνεργοῦνται εἰς τοὺς μετὰ πίστει προσερχομένους διότι δαιμονιζόμενοι θεραπεύονται, τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, χωλοὶ περιπατοῦσι, καὶ πολλὰ στεῖραις γυναῖκες τεκνογονοὶ ἔγειναν καὶ γίνονται, ὥς ἐν συντόμῳ θέλομεν εἰπεῖ ὅστε-

ρον. Ἀλλὰ πρῶτον πρέπει νὰ φανερώσωμεν περὶ τῆς Θεομητορικῆς αὐτῆς **Εἰκόνας**, πότε, ἀπὸ ποῦ, καὶ πῶς εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦλθε, καὶ διατί ὀνομάζεται τὸ Μοναστήριόν τῆς **Πυρσός**, καὶ πάλιν διατί **Προούσος**, διότι μὲ τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα ὀνομάζεται τὸ Μοναστήριον αὐτό· ἡ δὲ Σεπτῇ Εἰκὼν, μὲ τὸ δευτερον μάλιστα ἐπεκράτησε νὰ λέγεται, ἡγουν **Προουσιώτισσα**. Μὲ οὐκ ὀλίγα δὲ θαύματα ἐκπλήξεως ἄξια ἐκκληρώσατο ταῦτα τὰ ὀνόματα, ὥς ῥηθῇσεται προϊόντος τοῦ λόγου· μετὰ τὴν διήγησιν τῶν ὁμοίων θέλομεν διηγῆθῃ καὶ ἕτερα τινὰ θαύματα, ὅσα δυνηθώμεν· διότι τὸ νὰ τὰ διηγῆθωμεν ὅλα, εἶναι ἀδύνατον. Ταῦτα λοιπὸν θέλομεν διηγῆθῃ σαφέστατα, ὅσα δηλαδὴ ἀνέγνωμεν ἐν τῇ παλαιᾷ Μεμβραίνῃ ἱστορίᾳ τῇ διαλαμβανούσῃ τὸν ἐρχομὸν τῆς Θείας αὐτῆς Εἰκόνας, ὅσα τε ὑπὸ ἀξιολόγων ὑποκειμένων ἠκούσαμεν, ⁽¹⁾ καὶ ὅσα ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἐσχάτῃ ταύτῃ καὶ ταπεινῇ· γενεᾷ ὀφθαλμοφανῶς εἶδαμεν. Ὅθεν ἀκούσατε, παρακαλῶ, ἵνα εὐφρανθῇτε τῇ πνεύματι.

Τὸν καιρὸν καθ' ὃν ἐθασιλευεν ὁ εἰκονομάχος ἐκεῖνος Θεόφιλος ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, μισόχριστος, ἐκίνησε μέγαν διωγμὸν κατὰ τῶν ἁγίων Εἰκόνων, καὶ ἔστειλε καὶ ὀρισμοὺς βασιλικοὺς εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, προστάσσοντας τοὺς ὀρθοδόξους μὲ πολλοὺς φοβερismoὺς βασάνων καὶ ἐξορίας νὰ κατεβάσουν τὰς ἁγίας Εἰκόνας, καὶ νὰ τὰς κατακαύσουν· καὶ ὅσοι μὲν ἐπείθοντο εἰς τὸ βασιλικὸν καὶ ἀσεβὲς τοῦτο πρόσταγμα, ἔπερναν ἀξίας καὶ τιμὰς ἀπὸ

(1) Ἐξ ὧν εἶναι ὁ ἐκ κώμης Ἀδράνοδας μακαρίτης παππᾶ Παλάγιος· ὁ ὅποιος πρῶτον μὲν, ἀκούσας χρόνους ἱκανοὺς ὑποκάτω εἰς τὴν ὑπακοήν τοῦ πρώτου παππᾶ Ἰωάν· μαθητοῦ τοῦ νέου ὁσίου ἁγίου Ἀνακίου, τοῦ ὄντος ἐν τῇ σκῆτι τοῦ Καυσοκαλυβίου κατὰ τὸ ἅγιον Ὅρος, ἐν ᾗ σκῆτι οὐκ ὀλίγον ἐγυμνάσθη· ὕστερον δὲ διὰ παρακλήσεως τῶν περὶ τὰ θεὰ ζηλωτῶν Καρπενησιῶν, ἐλθὼν ἐν αὐτῇ τῇ ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Πυρσοῦ, ἔλαβε τὴν ἡγουμενίαν ἐν ᾗ ἐπιστάτευε χρόνους τριανταετρεῖς· ὅστις, τὸ μὲν καθολικὸν ἀνεκαίνισε καὶ ἀξιογράφησε, τὸ δὲ Κοιμητήριον καὶ ἕτερον ναὸν τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐν τῇ μετοχίῳ ἐκ βάθρων ἀνήγειρε· καὶ πολλὰς ἄλλας ἀγαθοεργίας εἰς αὐτὸ τὸ Μοναστήριον ἔκαμεν, ὁ ὅποιος καὶ μὲ τὸ καλὸν τοῦ παράδειγμα, καὶ διὰ τῆς ψυχωφελοῦς αὐτοῦ συμβουλῆς, πολλὰς ἀνθρώπων ψυχὰς εἰς μετάνοιαν ἔφερε, καὶ ἀνεπαύθη κατὰ τὸ ἀψπῆ· ἐν μηνὶ Φεβρουαρίῳ 28.

αὐτόν· ὅσοι δὲ δὲν ἤθελον νὰ καταφρονήσωσι τὰς ἁγίας Εἰκόνας, ὥς ζηλωταὶ τῆς ὀρθοδοξίας, οὗτοι λέγω, ἂν εἶχον καὶ τὸ πλεον· μεγαλήτερον ἀξίωμα, κατεβάζοντο ὑπ' αὐτοῦ ἀπὸ τὴν τιμὴν ἐκείνην καὶ ἀξίαν, καὶ μὲ κατασχύνην μεγάλην ἐξωρίζοντο· καὶ ὅρα ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἱστορίᾳ, φύλ. 263.

Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν, ἦτοι κατὰ τοὺς ὡκθ'· χρόνους ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως εὐρίσκετο ἡ θαυματουργὸς αὕτη Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου εἰς μίαν ἐκκλησίαν τῆς περιφύμου πόλεως **Προούσης**, ἅπειρα θαύματα ἐπιτελοῦσα· καὶ ὥς ἐν τῇ βασιλευσούσῃ εἶχον οἱ βασιλεῖς ὑπέρτιμον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἁγίας **Σοφίας**, οὕτω καὶ ἐν τῇ Προούσῃ οἱ ῥηγάδες αὐτῆς καὶ μεγιστάνες εἶχον τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ εὐρίσκετο αὕτη ἡ ἁγία **Εἰκὼν**. ⁽¹⁾ Ἀφοῦ λοιπὸν ἐφθασεν ὁ ὀρισμὸς τοῦ βασιλέως καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν **Προούσαν**, ἕνας θεοσεβέστατος νέος, υἱὸς ἐνὸς μεγάλου ἀρχοντος τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ζήλῳ θεῷ κινούμενος, βλέπων τὰ καθ' ἑκάστην γινόμενα θαύματα παρὰ τῆς θεομητορικῆς ταύτης **Εἰκόνας**, δὲν ἠθέλησε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ βασιλικὸν πρόσταγμα, καὶ νὰ καταφρονήσῃ τὰς ἁγίας Εἰκόνας. Οὗτος λοιπὸν ὁ καλὸς νέος ἐπῆρε ταύτην τὴν σεβασμίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, καὶ φεύγει εἰς τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ἐπειδὴ καὶ ἐκεῖ ἤμποροῦσεν ὅπωςδῆποτε νὰ ἡσυχάσῃ, ὥς πλεον ἡσυχὰ ὄντα ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀπὸ τοὺς Αἰρεσιάρχας· καὶ τοῦτο, ὅτι εἶναι ἀληθινόν, μᾶς βεβαιώνει καὶ ἡ χήρα ἐκείνη, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἁγίαν εἰκόνα τῆς **Πορτιζέσης**, ἥτις ὅταν τῆς ἐζήτησαν τὴν Εἰκόνα οἱ βασιλικοὶ ἄνθρωποι· ἐκεῖ εἰς τὴν Νίκαιαν, ἐπρόσταξε τὸν μονογενῆ αὐτῆς υἱὸν νὰ φύγῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅχι εἰς ἄλλο μέρος. ⁽²⁾

(1) Ὁ ἐν τῇ Προούσῃ θεὸς οὗτος ναὸς τῆς Θεοτόκου, ἐσώζετο καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ὀρθοδόξων. Ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ ἐπαράτου Ὁρχάνῃ ἡχμαλωτίσθη ἀνγλεῶς ἡ περίφημος αὕτη πόλις, ἐκυριεύθη καὶ ὁ πάνσεπτος οὗτος Ναὸς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ εὐρίσκεται κεκλεισμένος ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν ἕως τὴν σήμερον.

(2) Ἐκπαλαὶ οἱ παῖδες τῆς Ἑλλάδος ἀπάσης ἄχρη τῆς Ἠπειροῦ, ἐστάθησαν ζηλωταὶ τῆς πίστεως, καὶ ἀπειθεῖς εἰς τὰς αἰρέσεις· οἷον δὲ καιρὸν ἤθελε

Καταβαίνοντας λοιπὸν ὁ ῥηθεὶς νέος μετὰ τὴν θείαν **Εἰκόνα** ἔως εἰς τὴν Καλλιπόλιν (οἷς κρίμασι Κύριος μόνον οἶδεν ὁ τὰ πάντα προγινώσκων) ἔχασε τὴν ἁγίαν ταύτην **Εἰκόνα**. Ὅθεν ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος νέος (τίς δύναται νὰ παραστήσῃ τὰ δάκρυα ὅπου ἔχυσεν;) ἐκόπτετο, ὠδύρετο, καὶ ἔλεγε μετὰ μεγάλους ἀναστεναγμούς· «Ὀἱμοὶ! οἱμοὶ! ἀλλοίμονον εἰς ἐμὲ τὸν ταλαίπωρον, ὅτι διὰ τὰς ἁμαρτίας μου μετὰ ἐγκατέλειπεν ἡ Κυρία μου Θεοτόκος καὶ ἔκρυψε τὴν ἁγίαν τῆς **Εἰκόνα** ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ποῦ τὴν ἔθεσεν οὐκ οἶδα». Μετὰ παρόμοια λοιπὸν δάκρυα διατρίψας ἐκεῖ ὁ νέος οὗτος ἡμέρας ἱκανάς, ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι «Ἄν καὶ ἡ Κυρία μου Θεοτόκος ἠθέλησε μοναχὴ τῆς νὰ φυλάξῃ ἀδολογητὴ τὴν ἁγίαν τῆς Εἰκόνα, ἔστω, ἐγὼ ὅμως ὀπίσω δὲν ἀπέρχομαι, διότι δὲν ἡμπορῶ πλέον νὰ βλέπω τοὺς ἐχθροὺς καὶ διώκτας τῆς ἁγίας μου Ἐκκλησίας, καὶ τῶν ἁγίων Εἰκόνων». Μετὰ τοιούτους δὲ λογισμοὺς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν, καὶ ἐλθὼν κατέφυγεν εἰς τὴν νέαν Πάτραν· (ἔνθα καὶ Ἐκκλησίαν ἠκοδόμησε τῆς ἁγίας Σοφίας, ἀντ' ἐκείνης τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει, πρὸς παρηγορίαν τῆς αὐτοῦ ξενιτείας.⁽¹⁾ Ἀλλὰ ἀκούσατε καὶ τὴν εὐρεσιν τῆς ἁγίας ταύτης **Εἰκόνας** πῶς ἐγείνεν ὕστερον, καὶ πῶς ὁ ἴδιος νέος πάλιν τὴν ἀπήλαυσε καθὼς ἐποθοῦσεν ἡ ψυχὴ του.

Αὐτοῦ ὅπου εἶναι τὸ **Μοναστήριον** τῶρα τῆς **Προυσασιώσεως** ταύτης Εἰκόνας, προτύτερον ἦτον ὁ τόπος οὗτος παντελῶς

φανὴ καμμία νέα αἵρεσις, εἴτε ἐκ τῆς παλαιᾶς Ῥώμης, εἴτε ἐκ τῆς νέας. ὥστε νὰ πλανηθῇ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀναξ, αὐτοὶ ἦτον ἄρκετοὶ ὡς ἀνδρειωμένοι νὰ ἀντισταθῶν καὶ μετὰ πόλεμον, ὅθεν ἐν εὐκολίᾳ δὲν ἐπείθοντο εἰς τοιαύτας ἀνοήτους προσταγὰς τῶν βασιλέων· διὰ τοῦτο, καὶ κατὰ τὸν καιρὸν Κωνσταντίνου τοῦ Κορνηνίου Ἀγῶνα ἐκλήθησαν τὰ ὁρεῖνά αὐτῶν μέρη, ἐπειδὴ ὄχι μόνον δὲν ὑπέγραψαν τῇ ἐκείνου αἵρεσει, ἀλλὰ καὶ τοὺς παρ' αὐτοῦ ἀποσταλέντας ἐξάρχους εἰς Τρίκαλα τῆς Θεσσαλίας θανάτῳ μαχαίρας παρέδωκαν, ὡς εὖρομεν ἐν τινὶ χειρογράφῳ χρονολογικῇ ἐπιγραφόμενον Μιχαὴλ Ψελλοῦ· διὸ καὶ ἔως τῆς σήμερον δὲν εὐρίσκονται ἄλλα ἔθνη ἐκεῖθεν νὰ κατοικοῦν, καθὼς εἰς ἄλλα μέρη, ἔξω ἀπὸ τοὺς Ὀρθόδοξους Χριστιανούς.

(¹) Παρὰ τοῖς χειρογράφοις ὑποσημειώμασι τοῦ φιλετιστοῦ παπᾶ Ἰωάννου τοῦ πρώτου Κανσοκαλιβίτου ταῦτα.

ἄθραος καὶ ἀνώνυμος, ἀλλ' οὔτε δρόμον τινὰ εἶχε διὰ τὸ δύσβατον τοῦ τόπου. Ὁ δρόμος δὲ τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν Αἰτωλίαν ἦτο ἐκ τοῦ γειτονεύοντος χωρίου τοῦ ἁγίου Δημητρίου (¹) καὶ τοῦ Ὄρους Ἀρακίνθου, ἡτοι Χαλικίου. Ἀλλ' οὔτε χωρίον ἦτο αὐτοῦ τότε, ἔξω ἀπὸ ἓνα παραμικρὸν κατοικημα ποιμένων τινῶν πρὸς τὸ ἀνατολικὸν μέρος, καὶ ἄλλο ὅμοιον πρὸς τὸ δυτικόν, τὸ μὲν Πλατάνι τὸ δὲ Πατρικάδα ὀνομαζόμενα, διότι τῇ ἀληθείᾳ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη, δὲν ἦτον ὁ τόπος οὔτε διὰ χωρία, οὔτε διὰ ἀνθρώπους, ἀλλ' οὔτε σχεδὸν διὰ ζῆα ἡμερα, ὅμως ἀπὸ τὰς καταδρομὰς τὰς ὁποίας κατὰ καιροὺς ἐλάμβανον οἱ Χριστιανοί, τόσον ἀπὸ τὰ ἔθνη καὶ τοὺς βασιλεῖς, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς αἰρεσιάρχους τῆς Ἐκκλησίας, ἔφευγον καὶ ἐκρύπτοντο εἰς αὐτὰ τὰ ὄρη καὶ οὕτως ἐκατοίκησαν μερικοί, ὡς εἴπομεν· ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον ἐπανέλθωμεν.

Ἐνα παιδίον ἐνὸς τῶν ῥηθέντων ποιμένων, ἐφύλαγε τὰ γίδια τοῦ πατρὸς του, καὶ μίαν νύκτα κοιμώμενον ἀντίπερα αὐτοῦ, ὅπου εἶναι τὴν νύκτα τοῦ κοιμητήριον τοῦ ῥηθέντος Μοναστηρίου, ἐξαίφνης ἀκούει ὀπίσθεν αὐτοῦ εἰς τὸν ἄθραον αὐτὸν τόπον τοῦ σπηλαίου, τινὰς γλυκεράς ᾠδὰς καὶ πρᾶξις φωνὰς· ὅθεν ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ ἐξύπνησε, καὶ στοχαζόμενον εἰς ἓνα μέρος καὶ ἄλλο, (ὦ τοῦ θαύματος!) βλέπει ἓνα φῶς, μετὰ ἓνα στύλον φωτεινόν, ὅπου ἔστηκεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν αὐτὸ σπήλαιον ἔως τὸν οὐρανόν. Καὶ πρῶτον μὲν ἐστοχάσθη, μήπως καὶ εἶναι αὐτό, τὸ ὁποῖον λέγομεν Τόξον ἢ Ἰρίν· τοῦτο δέ, τὸ ὁποῖον ἐστοχάσθη ἦτον περισσώτερον Θεοῦ οἰκονομία, διὰ νὰ μὴν ἀποθάνῃ ἢ τρελλαθῇ ἀπὸ τὸν φόβον του. Ἐπειτα πάλιν ἔλεγεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὅτι ἂν τὸ φαίνόμενον ᾖ τὸ συνηθεισμένον τόξον, πρέπει νὰ ᾖ καμωρτόν, καὶ ὄχι τόσον φωτεινόν, ἀλλ' αὐτὸ στέκει ὁρθὸν ἀπὸ τὴν γῆν ἔως εἰς τὸν οὐρανὸν μετὰ τόσῃ λαμπρότητι, καὶ ἐκεῖνο μάλιστα

(¹) Χωρίον ἅγιος Δημήτριος ἐλέγετο ποτὲ ἢ νῦν Κατανία, ὡς ἐν τῇ βασιλικῇ Κώδικι τῆς βασιλευούσης φαίνεται ἔως τῆς σήμερον.

τὸ βλέπομεν ὅπoταν βρέχῃ, καὶ σήμερον δὲν ἔθρεξεν, ἀλλὰ καὶ τῶρα νὰ ὅπου εἶναι ξαστερία. Οὕτω λοιπὸν φεύγει ἔντρομον τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ πηγαίνει εἰς τὸν πατέρα του, καὶ τοῦ λέγει τὰ ὁραθέντα· ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ νομίσας αὐτὰ ὡς ψεύματα, ἔλεγε τοῦ παιδαρίου του, ὅτι μὲ τὸ νὰ φοβῇται καὶ ἀπὸ τὸν ἱσκιὸν του, διὰ τοῦτο τὰ παθαίνει αὐτά, μὰ δὲν εἶναι τίποτε, καὶ μὴ φοβῇται, τὸ δὲ παιδίον ἀντέλεγεν εἰς αὐτόν, καὶ τὰ ὁραθέντα ἐδεβαίωνε. Τέλος πάντων, τὴν ἀκόλουθον νύκτα ἐπῆρε τὸ παιδίον ὁ χριστιανὸς ἐκεῖνος, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν ἴδιον τόπον νὰ ἰδῇ, ἂν ἦναι ἀληθὴ τὰ λεγόμενα· ὅθεν βλέπει ὀφθαλμοφανῶς, ὅσα καὶ τὸ παιδίον του προεῖδε, πλὴν ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς ἐδειλίασε, καὶ δὲν ἐπῆγεν εὐθὺς νὰ ἰδῇ τί εἶναι ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, ἀλλ' ἔφυγε δρομαίως μὲ τὸν αὐτοῦ παῖδα, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆρε μαζί του καὶ ἄλλους τινάς, καὶ πρῶτον μὲν ἐστοχάσθησαν καὶ εἶδον ὀφθαλμοφανῶς τὸ δράμα τοῦτο ἅπαντες.

Ἐπειτα δὲ ἐπῆγαν πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος ἐρευνῶντες, καὶ ἐκεῖ (ὦ τοῦ μεγίστου μυστηρίου!) βλέπουσι τὴν ἁγίαν **Εἰκόνα** εἰς ἓνα μέρος τοῦ σπηλαίου φεγγοβολοῦσαν καὶ ἐξαστράπτουσαν. Ὅθεν προσκυνήσαντες αὐτήν, καὶ εὐφρανθέντες ἐπὶ τῇ τοιοῦτῃ θησαυρῷ, ἔστειλαν καὶ ἔφερον ἐργαλεῖα, καὶ ἀνοιξαν τὸν τόπον μὲ σκοπὸν διὰ νὰ τὴν ἔχουν ἐκεῖ πάντοτε πρὸς παρηγορίαν των, καὶ οὕτως ἔφερον ἐκεῖ εἰς τὴν Θεοτόκον κηρία καὶ θυμιάματα καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ τὴν ἐπροσκυνοῦσαν, ὡς ἔπρεπεν, ἔχοντες εἰς αὐτὴν πολλὴν εὐλάβειαν. Τίνι δὲ τρόπῳ ἦλθεν ἐκεῖ τοῦτο γινώσκει μόνος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν στιγμὴν ἐπῆγε καὶ τὸν Ἀδβακούμ ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν Βαβυλῶνα, ὅπου ἦτον ὁ Δανιήλ, καὶ πάλιν ἔφερεν αὐτὸν ὀπίσω. Τοῦτο εἶναι λοιπὸν τὸ πρῶτιστον καὶ μέγιστον θαῦμα, τὸ ὅποσον ἔδειξεν ἡ κυρία Θεοτόκος, καὶ ἐφανερώθη ἡ ἁγία τῆς **Εἰκῶν**, καὶ ἀπὸ τοῦτο τὸ θαῦμα ἐστάθη νὰ ὀνομάζεται ἕως τὴν σήμερον τὸ Μοναστήριον αὐτὸ **Πυρσός**· ἡγοῦν λαμπάδα, καὶ φῶς, διὰ τὸ φῶς καὶ τὸν πύρινον στυλὸν ὁ ὁποῖος ἐφάνη, καὶ τοῦτο εἶναι ἀληθέστατον. Ὅστις δὲ ἀμφιβάλλει

ὡς χλιαρὸς καὶ ὀλιγόπιστος, ἄς ἀναγνώσῃ καὶ ἔσω εἰς τὸ παρεκλήσιον τῆς ἱερᾶς αὐτῆς εἰκόνης εἰς τὸν Κώδικα τῆς δευτέρας ἱστορίας, (ἥτις ἐγενεῖν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ζα΄. Ἰνδικτιῶνος Γ', ἐπὶ ἡγουμενείας τινὸς Μαρτυρίου ἱερομονάχου), καὶ ἐκεῖ θέλει βεβαιωθῇ τὰ λεγόμενα.⁽¹⁾ Τὸ δὲ **Προυνσός** πάλιν ὄνομα ὅπου λέγεται, ὁρθῶς ἔχει τοῦτο ἔλαβε καὶ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν, διότι ἦτον ἡ Εἰκόνα προτίτερα εἰς τὴν Προῦσαν, ἐξ ἧς καὶ ἦλθεν ἐνταῦθα, ὡς εἴρηται ὅθεν ὡς ἐκ τῆς Προῦσης λέγεται **Προυνσός**.⁽²⁾ Ἀκούσατε λοιπὸν καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

(1) Τὸ ἴδιον ἀνεγνώσαμεν καὶ εἰς ἓνα Πατριαρχικὸν Συγγίλιον παλαιὸν τοῦ Μοναστηρίου Μερτίας, ὅπερ διελάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ Πυρσοῦ τούτου· ἡ δὲ μὲν αὕτη τῆς Μερτίας εἶναι εἰς μνήμην τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου, ἐν ᾗ ἐχρημάτισαν ποτε ἄνδρες πεπαιδευμένοι καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν περιβόητοι· κεῖται δὲ πρὸς τὸ νότιον μέρος τοῦ Πυρσοῦ τούτου, πλησίον τῆς λίμνης τῆς λεγομένης παρὰ τῇ Μελετίῳ Κινίας (φυλ. 323) παρ' ἄλλοις Καλυθῶνος· εἰς αὐτὸ τὸ μέρος εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ Μονίβρια· ἦτοι τὸ Καταφύγιον, ἐν ᾗ ἔλαμψεν ὡς φωστὴρ ὁ Θεοφόρος ἐκεῖνος πατὴρ ὁσος Κάλλιςτος, περὶ οὗ δρα εἰς τὸν χειρόγραφον Συναξαριστὴν. Ἐτερον τὸ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, ὅπερ πλησίον εἶναι ἡ πατρὶς τοῦ ἱσαποστόλου ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ νέου ἱερομάρτυρος, οὗ τὸ μαρτύριον καὶ τὸν βίον δρα εἰς τὰ νέον Μαρτυρολόγιον. Ἐτερον τὸ τῆς Τρεβέκιστας εἰς μνήμην τοῦ τιμίου Προδρόμου ἐν ᾗ ἀσκήτευσεν κατὰ τοὺς 1520 ὁ ἅγιος ὁσιομάρτυς Ἰακώβος μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ μαθητῶν Ἰακώβου Διακόνου καὶ Διονυσίου μοναχοῦ, ὧν τὸ μαρτύριον δρα εἰς τὸ Μαρτυρολόγιον. Ἐτερον Φωτεινὸν λεγόμενον εἰς μνήμην τοῦ ἁγίου Γεωργίου· καὶ ἄλλο τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Ἐτερον εἰς μνήμην τῆς γεννήσεως τῆς Θεοτόκου, τοῦ ὁποίου κτίτωρ ἐστάθη ὁ Καυσοκαλυδίνης παππᾶ Ἰωνᾶς ὁ δευτερός. Ταῦτα πάντα εἰσὶν ὑποκείμενα εἰς τὴν ἐπαρχίαν τοῦ ἁγίου Ἀρτῆς, ὅλα ὅμως σχεδὸν ἐρημωμένα.

(2) Ὅτι δὲ ἐκ τῆς Προῦσης ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν ταύτην νὰ λέγεται **Προυνσός** τὸ Μοναστήριον τοῦτο, δηλοῦται καὶ εἰς τὸ βιβλίον, ὅπου λέγεται Ἀνθηνογητά, τόμ. 8 φύλλ. 262 διὰ στίχων πολιτικῶν οὕτω:

- » Καὶ εἰς τὴν ἐπαρχίαν δέ, Λιτοῦς τῆς Παναγίας,
 - » Ἀδεται Μοναστήριον, Προῦσος ὀνομασίας.
 - » Ἀπὸ τὴν Προῦσαν (βέβαια), Εἰκόνα τῆς ἡ θείας.
 - » Ἦλθεν ἐδῶ καὶ ἔμεινε, πολλὰ δὲ θαύμασια.
- καὶ τὰ ἑξῆς.

Τὴν ἱερὰν ταύτην βίβλον ἀπαντήσαμεν χειρόγραφον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τῆς ἱερᾶς μονῆς τοῦ Εὐροποτάμου ἐν ᾗ καὶ σώζεται.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας λοιπόν, ἀπὸ λόγον εἰς λόγον ἠκούσθη τὸ γεγονὸς εἰς ὅλα τὰ περίε, τόσον ὥστε ἐφθασε καὶ εἰς τὴν ἀκοήν τοῦ προειρημένου Ἄρχοντος, ὁ ὁποῖος ὡς ἤκουσεν, ὅτι μὲ ἕνα τοιοῦτον φῶς καὶ οὐράνιον στίλον εὐρέθη μία Εἰκὼν τῆς Θεοτόκου, δὲν ἔχασε καιρόν, ἀλλ' εὐθὺς ἐπῆρε τοὺς δούλους του, καὶ τρέχει πρὸς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ζητῶν τὸ ποθοῦμενον. Ὅθεν μετὰ δύο ἡμέρας ἐφθασεν ἐκεῖ, καὶ ὡς εἶδε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα εὐθὺς τὴν ἐγνώρισε, καὶ πίπτων κατὰ γῆς ἐπροσκύνησέ την, καὶ ἐν ἀγαλλιάσει καρδίας κατησπάζετο αὐτήν· ἔπειτα φιλοδωρήσας τοὺς χωρικοὺς ἐκεῖνους ποιμένας διὰ τὴν εὐρεσίαν, καὶ εὐχαριστήσας αὐτούς, ἔλαβε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα καὶ ἐγύρισε διὰ τὰς Πάτρας. Οἱ δὲ εὐλογημένοι ἐκεῖνοι ποιμένες, ὅσον ἐχάρησαν προτῆτερα ἐν τῇ εὐρέσει τῆς θείας Εἰκόνης (ὡς ποτὲ οἱ πρὸ αὐτῶν ἐν τῇ γεννήσει τοῦ Ἰησοῦ), ἄλλο τόσον ἐλυπήθησαν τότε διὰ τὴν στέρησιν τοῦ τοιοῦτου θησαυροῦ, καὶ κατὰ τοῦ Ἀρχοντος ἀδημονοῦσαν καὶ ἐγόγγυζον. Ὁ δὲ ἔλεγεν αὐτοῖς: «Ὁ ἀδελφοί μου μὴ γογγύζετε κατ' ἐμοῦ, διότι δὲν ἔχετε κανένα δίκαιον· ἕνα μὲν, ὅτι ἡ Εἰκόνα αὕτη εἶναι ἰδική μου, καὶ διὰ τὴν εὐρεσίαν τῆς ἰδοῦ ὅπου σὰς ἐφιλοδώρησα· ἄλλο δέ, ὅπου ἐδῶ ὁ τόπος οὗτος, ἂν θέλω νὰ κάμω καὶ Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι οὔτε διὰ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ γένῃ, οὔτε διὰ συνάξεις ἀνθρώπων προσκυνητῶν ἐπιτήδειος».

Μὲ τοιαῦτα λοιπὸν λόγια ἄφησεν αὐτοὺς ἐκεῖ λυπημένους, καὶ αὐτὸς ἐπῆρε τὴν ἁγίαν Εἰκόνα καὶ ἀνεχώρησεν, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν. Ἐρχόμενος δὲ ἕως εἰς μίαν ὑψηλὴν σκοπιάν τῆς ὁδοῦ (ἐκεῖ ὅπου εἶναι τὴν ἕνα ἐρείπιον παρεκκλήσιον τῆς Θεοτόκου), ἐκουράσθησαν ὅλοι ὅθεν ἔβαλον ἐκεῖ ἔσω τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ ἐκάθησαν νὰ ἀναπαυθοῦν ὀλίγον· ἐκεῖ δὲ ἀπεκοιμήθησαν, καὶ ἀναστάντες δὲν ἤυραν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα. Ὅθεν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του ὁ Ἄρχων, ὅτι οἱ χωρικοὶ ἐκεῖνοι ποιμένες ἦλθον κοντὰ καὶ τὴν ἐκλείψαν, καὶ ἐν τῇ ἡμᾶς στρέφουσιν ὀπίσω τάχιστα. Ἐρχόμενος δὲ ἕως εἰς ἕνα τόπον στενόν, πλησίον τοῦ ποταμοῦ, ἤκουσε φωνήν, ἥτις ἔλεγεν αὐτῷ: «Ὁ νεανία, σωθεῖν, ὑπάγε ἐν εἰρήνῃ

καὶ μὴ κοπιᾷζῃς, διότι ἐγὼ καλλίτερα ἀναπαύομαι ἐδῶ εἰς τοὺς στενοὺς αὐτοὺς τόπους μὲ ἀνθρώπους χωρικοὺς καὶ ποιμένας, παρὰ μὲ πολιτικοὺς αἰρεσιάρχας· εἰ δὲ καὶ θέλεις νὰ μείνῃς μετ' ἐμοῦ, ἔλθε ἐκεῖ ὅπου μὲ ἡῦρες, καὶ τούτου σοῦ εἶναι καλόν».

Ταύτην δὲ τὴν φωνήν οὐδεὶς ἄλλος ἤκουσε, πλὴν αὐτὸς καὶ μόνον. Ὅθεν τοὺς μὲν αὐτοῦ δούλους ἠλευθέρωσε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὰ ἴδια, αὐτὸς δὲ παραιτήσας τὰ ἐν τῇ κόσμῳ ἅπαντα, ἐπῆρεν ἕνα του δούλον, ὁ ὁποῖος θεληματικῶς τὸν ἠκολούθησε, καὶ ἐγύρισε εἰς τὸν **Πυρρόν**, ἔνθα εὐρὼν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα ἐν τῇ ἰδίῃ σπηλαίῳ ἐγνώρισε, ὅτι ἐκεῖ εἶναι θέλημα τῆς Κυρίας Θεοτόκου διὰ νὰ κατοικήσῃ καὶ αὐτός. Ὅθεν ἐτοιμάσας ἔκτισε τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἁγίας **Εἰκόνης** ἔσωθεν τοῦ σπηλαίου, καὶ ἐκεῖ πλησίον ἡσύχασε καὶ αὐτὸς ὁμοῦ μὲ τὸν δούλόν του (κουρευθέντες Μοναχοὶ παρὰ τινος Παπαῖ ἱερομονάχου, ἐκ τινος Μονιδρίου μικροῦ, τὸ ὅποιον ἔδεται λόγος, ὅτι ἦτον κάτωθεν τοῦ ῥηθέντος χωρίου τοῦ ἁγίου Δημητρίου, καὶ μετωνομάσθησαν ὁ μὲν ἄρχων Διονύσιος, ὁ δὲ δούλος αὐτοῦ Τιμόθεος).⁽¹⁾ Μετὰ ταῦτα, ὡς λέγουσιν, ἔκτισε καὶ ἕνα κελλίον ἀντίπερα τῆς Μονῆς· καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμε διὰ νὰ ἡσυχάζῃ ἐκεῖ, ἐπειδὴ καὶ μέσα εἰς τὴν Μονὴν τοῦ ἔδιδαν ταραχὴν οἱ ἄνθρωποι, μὲ τὸ νὰ ἤρχοντο πολλοί. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν θεαρέστως πολιτευθεὶς ὁ εὐλογημένος οὗτος ἄρχων, ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ· καὶ τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ ἐτάφη παρὰ τοῦ μαθητοῦ αὐτοῦ Τιμοθέου, ἐνδοθεν τοῦ ναοῦ, ὃν αὐτὸς ὤκοδόμησεν.⁽²⁾ Ἡ δὲ μακαρία αὐτοῦ ψυχὴ ἀπῆλθεν εἰς τὰς οὐρανίους μονάς.

Ἀλλ' ἐπειδὴ, ὅσον τὸ δυνατόν, ἐδιηγῆθημεν ἕως ὧδε τὰ περὶ τῆς ἐλεύσεως καὶ εὐρέσεως τῆς ἁγίας Εἰκόνης, καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ Μονοστηρίου, τῶρα εἶναι πρέπον νὰ διηγηθῶμεν καὶ μερικὰ θαυμάσια, τὰ ὅποια κατὰ καιροὺς ἠκολούθησαν, συνεργούσης τῆς θείας χάριτος διὰ μέσου τῆς θεομητορικῆς αὐτῆς Εἰκόνης. Ἐνᾷ

(1) Ἄδεται τὸ διὰ μέσου ἐκ παραδόσεως.

(2) Οὗ ὁ τάφος ἀγλὸς νῦν εἰς ἡμᾶς.

μέν, ἀκούοντες αὐτὰ νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Κυρίαν ἡμῶν Θεοτόκον, διότι ποιεῖ τοιαῦτα τεράστια, καὶ ὑπερφυῆ θαυμάσια, καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ὀγδοήτας καὶ ταλαιπώρους ἐν τοῖς ἐσχάτοις τοῦτοις χρόνοις, ὅπου μόνον τὸ ὄνομα ἔχομεν ὡς χριστιανοί, τὰ δὲ ἔργα μᾶς δὲν διεφέρουσιν ἀπὸ τὰ τῶν ἀσεβῶν· ἄλλο δέ, νὰ κατασιχνυθοῦν τὰ ἀπύλωτα στόματα τῶν ἀθέων αἰρετικῶν, ὅπου ἀντιλέγουν καὶ φιλονικοῦν ἐναντίον τῆς ὀρθοδόξου καὶ ἁγίας ἡμῶν πίστεως, (στοχαζόμενοι, ὅτι ἂν διὰ μέσου μᾶς Εἰκόνας ποιεῖ τοιαῦτα θαυμάσια ἡ Θεοτόκος καὶ Κυρία τῶν χριστιανῶν, πόσα ἄρα γε δι' αὐτῆς ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ γίνονται εἰς ἐκείνους τοὺς χριστιανούς, οἱ ὅποιοι τὴν ἐπικαλοῦνται μὲ ἀδίστακτον πίστιν;) Λοιπὸν προσέχετε παρακαλῶ νὰ διηγθῶμεν ὀλίγα τινά, ἐξ ὧν τὰ πλεῖονα ἠκολούθησαν εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς χρόνους, διότι τὰ πολλὰ καὶ παλαιά, ἄλλα μὲν ἐσιώπησεν ἡ ἀμέλεια, ἄλλα δὲ διεφθάρησαν ὑπὸ τῶν Ἀλβανιτῶν, ὅταν διέβησαν πρὸς αἰχμαλωσίαν τοῦ Μεσολογγίου καὶ Ἀνατολικοῦ.

Μίαν φορὰν ἀπὸ ἀμέλειαν τοῦ κανδηλανάπτου, ἀναψεν ἡ Ἐκκλησία τῆς **Μονῆς** ταύτης τοῦ **Προυσσίου** χωρὶς νὰ καταλάβουν οἱ Πατέρες νὰ εὐγάλουν τίποτε ἀπὸ μέσα, ἀλλὰ οὐδὲ αὐτὴν τὴν ἁγίαν **Εἰκόνα** τῆς Θεοτόκου. Ὅταν δὲ εἶδαν καὶ ἐκατάλαβαν τὴν φωτίαν, πλεόν δὲν ἠμπόρεσαν νὰ εἰσέλθουν διότι ἡ φωτία περιεκύκλωσεν ὅλον τὸν ναόν, οἱ δὲ πατέρες ἔκλειον καὶ ὠδύροντο, καὶ τὸ περισσότερον ἐθρηνοῦσαν διὰ τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, καὶ τὴν βιβλιοθήκην· τόσον δὲ ἐκάηκεν ἡ Ἐκκλησία τοῦ καθολικοῦ ὥστε δὲν ἔμεινεν εἰς αὐτὴν οὔτε ξύλον, οὔτε βιβλίον, οὔτε ἄλλο τίποτε, πλὴν πέτραις μόνον. Ὅταν δὲ ἔπαυσεν ἡ φωτία (ὦ τοῦ θαύματος!), βλέπουν τὴν ἁγίαν Εἰκόνα καὶ ἔστεκεν ἐπάνω εἰς τὴν ἁγίαν τράπεζαν τοῦ ἔσθθεν αὐτῆς Παρεκκλησίου, χωρὶς νὰ βλαφθῇ τελείως ἀπὸ τὴν φωτίαν. Ὅθεν ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν Δέσποιναν Θεοτόκον, διότι ἐφύλαξεν ἀβλαβῇ τὴν ἁγίαν τῆς Εἰκόνας καὶ τὸ παρεκκλησίον τῆς· ⁽¹⁾ τὴν πυρκαϊάν δὲ ταύτην, τὴν μαρ-

τυρεῖ καὶ τὸ ἱερώτατον αὐτὸ σπήλαιον, τὸ ὅποιον στέκεται καταμαυρισμένον ἀπὸ τὴν φωτίαν ἕως σήμερον. Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον θαυμάσιον.

Ἀνοθεν τοῦ κουμπὲ τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ἦτον μία πέτρα μεγαλωτάτη, κολλημένη ὡς ἓνα σῶμα μὲ τὸ σπήλαιον, τὴν ὅποιαν ἐσκέπαζε, καὶ ἓνας μεγάλος κισσός, ὁ ὅποιος ἦτον ἐκεῖ, καὶ τὴν εἶχε περιπεπλεγμένην, ὕστερον δέ, ὁ μὲν κισσὸς ἐκείνος ἐξηράνθη, ἡ δὲ πέτρα ἐκείνη ἔμεινε γυμνή. Μετὰ ταῦτα ἔγεινεν ἓνας σεισμός, καὶ τότε ἀνοιξεν ἡ πέτρα ἐκείνη, καὶ ἔγεινεν ἑτοιμὸς διὰ νὰ πέσῃ, καὶ νὰ χαλάσῃ ὅλην τὴν Ἐκκλησίαν. Βλέποντες δὲ οἱ Πατέρες τῆς Μονῆς τὸν τοιοῦτον κίνδυνον τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μὴ δυνάμενοι ἄλλο τι ποιῆσαι, ἔψαλλον μίαν παράκλησιν εἰς τὴν Παναγίαν μὲ πίστιν καὶ ζέσιν καρδίας, καὶ οὕτω ἔρριψαν ὅλην τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν Θεοτόκον, καὶ ἐκοιμήθησαν· τὸ δὲ ταχὺ (ὦ τῶν θαυμασίων σου Δέσποινα!) ὄρωσι τὴν πέτραν ἐκείνην ἐρριμμένην κάτωθεν τοῦ δεξιοῦ μέρους τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς νὰ ἐγγίξῃ τελείως εἰς τὸν ναόν, καὶ οὕτως ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν πανάχραντον Θεοτόκον· ὁ δὲ τόπος ἐκεῖνος τοῦ σπηλαίου ὁ ὅποιος εἶχε τὴν πέτραν, μόνος του φωνάζει καὶ κηρύττει τὸ θαῦμα τοῦτο εἰς τοὺς ὁρῶντας ἕως τὴν σήμερον· ⁽¹⁾ ἀλλ' ἄς ἔλθωμεν καὶ εἰς ἕτερον.

Εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἓνα φοβερώτατον χάος, τὸ ὅποιον ἀποτελεῖται κάτωθεν εἰς ἓνα βαθύτατον λάκκον, ὅπου διαβαίνει ἐκεῖ πλησίον τῆς Μονῆς· εἰς αὐτὸ δὲ τὸ χάος, ὅχι μόνον νὰ πέσῃ τινὰς δὲν μένει πλέον εἰς αὐτὸν οὔτε σῶμα, οὔτε πνεῦμα, ἀλλὰ καὶ νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ στοχασθῇ μόνον τὰ κάτωθεν δὲν ὑποφέρει τὸν φόβον, καὶ φεύγει ὀπίσω ὅλος ἐντρομος. Μίαν φορὰν λοιπὸν, κατὰ τὴν ἡμέραν, ἐν ᾗ γίνεται Σύναξις τῆς αὐτῆς Μονῆς, ἔτυχε νὰ στέκῃ ἐκεῖ πλησίον μία γυναῖκα ἐνὸς

(1) Ἐμεινε γὰρ καὶ τοῦτο χωρὶς νὰ πυρποληθῇ.

(1) Τὰ δύο ταῦτα θαυμάσια εἶναι παλαιότατα· ἀνεκαίνισθη δὲ τὸ πυρποληθὲν Καθολικὸν ἀπὸ κτίσεως κόσμου ἐν ἔτει 1516. κατὰ δὲ τὸ αὐτὸ. ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ αὐτῆς ἀνεκαίνισθη ὑπὸ τοῦ Παλαρίου.

ιερέως, ἥτις ἐδαστοῦσε καὶ ἓνα μικρὸν τῆς βρέφους εἰς τὰς χεῖρας· ἀπὸ δὲ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἐμποδισθεῖσα, ἐγκρεμίσθη εἰς ἐκεῖνο τὸ θανατηφόρον χάος ὁμοῦ μὲ τὸ βρέφος, καὶ ἐκατήντησεν ἕως κάτω εἰς τὸν Λάκκον. Ὡς εἶδε δὲ ὁ λαὸς τοῦτο, ἅπαντες ἐλυπήθησαν, ἔπειτα ἔτρεξαν ἀπὸ ἄλλο μέρος οἱ συγγενεῖς τῆς γυναίκος, καὶ ἓνας ἱερομόναχος, διὰ νὰ εὕρουν καὶ τὰ λείψανα τῆς τε γυναίκος καὶ τοῦ παιδίου, νὰ τὰ κηδεύσουν ὡς ἔπρεπεν. Ἀλλὰ (εὐχαριστοῦμεν σοι Θεοτόκε), ὡς ἦλθαν ἕως τὸν λάκκον (ὦ τοῦ θαύματος!) ὁρῶσι τὴν νομιζομένην τεθνηκυῖαν γυναῖκα, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν, ἔχουσα εἰς τὸ βυζῖον τῆς τὸ μικρὸν αὐτῆς βρέφους, χωρὶς νὰ βλαφθῇ οὔτε αὐτή, οὔτε τὸ αὐτῆς βρέφος· καὶ παραλαβόντες αὐτὴν ἦλθον ἐπάνω εἰς τὴν Μονήν· ἐρωτώμενη δὲ πῶς ἐφυλάχθη ἀδελφής, ἔλεγεν: «Ὡς ἔπεσα κάτω εἰς τὸν κρημνόν, ἄλλα δὲν ἐπρόφθασα νὰ εἰπῶ, παρὰ τοῦτο «Παναγία μου Προσιώτισσα βοήθησόν μοι»· καὶ οὕτως ἡ κυρία Θεοτόκος μὲ ἐφύλαξε καθὼς βλέπετε καὶ ἐμένα καὶ τὸ παιδάκι μου». Ὁ δὲ λαὸς ἐδόξασε τὴν Δέσποιναν Θεοτόκον, καὶ ἅπαντες ἔλεγον· ἀληθινὰ μεγάλη εἶναι ἡ χάρις τῆς **Προσιωτίσεως**· τῶρα ἴδαμεν ὀφθαλμοφανῶς τὰ ὅσα εἰχομεν ἐξ ἀκοῆς. Ὅθεν ἔγεινε χαρὰ μεγάλη διὰ τὸ παρὸν θαῦμα εἰς ὅλον τὸν λαὸν τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τόσον ὥστε καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς, οἱ ὅποιοι εὐρέθησαν ἐκεῖ, ἐτρόμαξαν. Τοῦτο λοιπὸν τὸ μέγιστον θαῦμα κηρύττεται ἀπὸ τοὺς αὐτόπτας ἕως τῆς σήμερον· καὶ περὶ τούτου ἀρκεῖ τὸσαῦτα, προσέχετε ὅμως καὶ εἰς ἕτερον.

Ὁ ζηλωτὴς τοῦ ἱεροῦ τούτου μοναστηρίου, παππᾶ Πελάγιος ὁ Καστοκαλυβίτης, ἡβουλήθη νὰ βάλῃ νερόν νὰ εὕρισκεται μέσα εἰς τὴν Μονήν, πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν ἀδελφῶν. Ὅθεν ἔβαλε σκοπὸν νὰ κάμῃ μίαν στέρναν ἔμπροσθεν τοῦ νάρθηκος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ εἰς ἐκείνην νὰ φέρῃ μὲ τέχνην, ἓνα ὀλίγον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ νερόν, τὸ ὅποιον πηγάζει ἐξωθεν τῆς πόρτας· καὶ διότι ἦτον ὀλίγον καὶ ἐκεῖνο κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ θέρους, διὰ τοῦτο νὰ βάλῃ κανέλαν εἰς τὴν στέρναν, νὰ τὸ συνάξῃ ἐκεῖ, διὰ νὰ ὑψηρετοῦν-

ται οἱ ἀδελφοί, ὅταν θέλουν, καὶ πάλιν νὰ τὸ σφαλῶν. Μὲ τοιοῦτον λοιπὸν σκοπόν, ἔβαλε μαστόρους καὶ ἐδούλευαν μὲ μεγάλους κόπους τὴν σκληρὰν ἐκείνην καὶ στερεὰν πέτραν (διότι τόπον μὲ χῶμα δὲν ἔχει, ἀλλὰ εἶναι ὅλος ὁ τόπος πετρώδης). Ἐν μιᾷ δὲ τῶν ἡμερῶν ἐκάθησαν οἱ μαστοροὶ ἐκεῖ πλησίον ὅπου ἐδούλευαν τὴν στέρναν, διὰ νὰ φάγουν ψωμί· πρῶτος δὲ τούτων ἦτον ὁ ἐξ Ἀλθανιτίας Μαστρονᾶνος. Ἐκεῖ δὲ ὅπου ἔτρωγαν, λέγει ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου, μὲ ἐπόνεσαν τὰ χέρια σήμερον κτυπώντας τὴν πέτραν· ὁ ἄλλος ἔλεγεν, ἐμένα αἱμάτωσαν. Ἐνα δὲ παιδίον, μαθητὴς αὐτῶν, λέγει αὐτοῖς· ἐγὼ σήμερον ἐκεῖ ὅπου ἐκοιμούμουν, ἦλθε μία γυναῖκα καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι εἰς τὸ δεξιὸν μέρος νὰ κτυπήσετε, καὶ ἐκεῖ θέλει ἔβγῃ νερόν. καὶ πλέον δὲν κοπιᾶτε ὕστερον· οἱ δὲ ἐπεριγελοῦσαν τὸ παιδίον λέγοντες· πολλὰ βλέπεις ἐσὺ εἰς τὸν ὕπνόν σου, ἀλλὰ δὲν γίνονται ὅταν ἐξυπνήσῃς, καὶ ἄλλα θμῶς· τὸ δὲ παιδίον ὡς ἐντρεπόμενον αὐτῶν τὰ λόγια, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν τράπεζαν πρὶν νὰ σηκωθοῦν αὐτοί, καὶ κατέβη νὰ σκάπτῃ ὡς πρότερον· ἀφοῦ δὲ τυχὼν ἐκτύπησεν ἐκεῖ εἰς τὸ δεξιὸν ἐκεῖνο μέρος, εὐθὺς (ὦ τοῦ θαύματος!) ἐβγήκε νερόν γλυκύτατον, καὶ τρέχει ἕως τὴν σήμερον. Ὅθεν βλέποντες τὸ τοιοῦτον θαῦμα, ἅπαντες ἐδόξασαν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, καὶ οὕτω ἔκαμαν τὴν ἔσω βρύσιν, καθὼς φαίνεται, τῆς ὁποίας τὸ ὕδωρ ὠφελεῖ τοὺς πάσχοντας ἀπὸ θερμασίαν ὅταν τὸ πέρνουν μὲ εὐλάβειαν. Ἠκολούθησε δὲ τὸ θαῦμα τοῦτο κατὰ τοὺς 1764, Ἰουλίου 29, ἡμέρα ε', ὥρα γ' τῆς ἡμέρας.

Τὸν αὐτὸν δὲ καιρὸν ἓνας νέος, υἱὸς πλουσίου τινὸς ἐκ χώρας Μεσολογγίου ἐδαιμονίζετο. Τοῦτον ἔφεραν οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ εἰς τὴν Θεοτόκον νὰ ἰατρευθῇ, ἔπειτα νὰ μείνῃ εἰς τὸ Μοναστήριον νὰ γένῃ καλόγηρος. Τοιοῦτον δὲ φοβερὸν δαιμόνιον εἶχεν ὥστε μὲ τὸ στόμα αὐτοῦ τοῦ πάσχοντος ὠμιλοῦσεν αὐτὸ ἔσθθεν, καὶ πολλάκις ἐφανέρωνεν εἰς τοὺς παρόντας τὰ μακρὰ καὶ ἀπόντα. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἐδουλήθησαν οἱ πατέρες τῆς Μονῆς νὰ στείλουν εἰς τὸν σφώτατον Ἀναστάσιον Γόρδιον, νὰ τὸν ἐρωτήσουν, νὰ

ιδούν τί τοὺς συμβουλευεὶ περὶ τούτου. "Οθεν ἕνας νέος, Δημήτριος ὀνόματι ⁽¹⁾ ὡς φίλος τοῦ πατρὸς τούτου τοῦ πάσχοντος, ἐπῆγε μόνος του εἰς τὸν Γόρδιον γὰρ τὸν ἐρωτήσῃ, ὁ δὲ σοφώτατος ἐκεῖνος καὶ τῶντι διδάσκαλος, ἀπεκρίθη Εὐαγγελικῶς εἰς αὐτόν, καὶ εἶπε μὲ πρῶτον λόγον· «Τούτο τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται, εἰμὶ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ». Ἀφοῦ δὲ ἐγύρισεν ὁ ῥηθεὶς Δημήτριος ὀπίσω, πρὶν νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Μονήν, ἐδῆλκεν ὁ δαιμονιζόμενος ἀπὸ τὸ Κελλίον τῶν ἀσθενῶν, καὶ λέγει εἰς τοὺς πατέρας· «Ὁ ἄνθρωπος τὸν ὅποιον ἐστείλατε νὰ ἐρωτήσῃ διὰ ἐμένα, κάτω εἰς τὸν ποταμὸν εἶναι ὅπου ἔρχεται, καὶ ἐδῶτε νὰ τὸν ἐρωτήσετε νὰ ἰδῇτε τί τοῦ εἶπεν ἐκεῖνος ὁ χαῖμένος διὰ λόγου μου». Αὐτὰ ἔλεγε τὸ δαιμόνιον. Μετὰ μίαν δὲ ὥραν ἦλθε καὶ ὁ Δημήτριος, οἱ δὲ ἀδελφοὶ ἠπόρησαν εἰς τὸ τοιοῦτον. Μετὰ ταῦτα ἐποίησαν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὴν ἀπόκρισιν τοῦ διδασκάλου, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν λόγον· καὶ πρῶτον μὲν ἔβαλαν διαίταν εἰς τὸν πάσχοντα τὴν πανθοκτόνον καὶ δαιμονοκτόνον νηστείαν, καὶ τοῦ ἔδιδαν κάθε τρεῖς ἡμέρας ὀλίγον ψωμί καὶ νερόν, καὶ οὐδὲν ἄλλο, ἕως ὅτου ἐφθάρῃ ὅλον τὸ πρῶτον κάλλος τοῦ σώματός του. Ἐπειτα τὸν ἐπρόσταξαν ὅταν ἔχῃ ὀλίγον τὸν νοῦν του νὰ προσεύχεται εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἰς τὴν Θεοτόκον, ἐν ἀδιστάκτῃ καρδίᾳ καὶ πίστει, ποιοῦντες καὶ αὐτοὶ παρακλήσεις ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ κατὰ δύναμιν. "Οθεν εἰς ὀλίγον καιρὸν, χάριτι τῆς Θεοτόκου ἡλευθερώθη τελείως ἀπὸ ἑνα τοιοῦτον δαιμόνιον, τόσον ὥστε ἔγεινεν ἕνας φρονιμώτατος καὶ στοχαστικώτατος ἄνθρωπος. Ὑστερον ὅμως δὲν ἠθέλησε νὰ φυλάξῃ τὴν ὑπόσχεσιν, ἀλλ' ἠθέλησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του, νὰ ὑπανδρευθῇ. "Οθεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἔκαμεν ἀφ' ἐσπέρας ἔτοιμα τὰ ροῦχά του, καὶ δύο μουλάρια, διὰ νὰ ἀναχωρήσῃ τὸ πρωῒ. Κατὰ δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην τὸν ἐπίασεν ἕνα δεινὸν κόψιμον τῆς καρδίας, καὶ ἕως τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀντὶ νὰ

(1) Ὁ Δημήτριος οὗτος, ἦτον ἀδελφὸς κατὰ σάρκα τοῦ μετὰ τὸν Πελάγιον ἡγουμενεύσαντος μακαρίτου παπᾶ Ἰωάν, τοῦ διὰ τοῦ μεγάλου καὶ ἀγγελικοῦ σχήματος Ἰγνατίου μετονομασθέντος ὑστερον.

ὑπάγῃ εἰς τὴν πατρίδα του παρέδωκε τὴν ψυχὴν καὶ ἀπῆλθε εἰς ἄλλην πατρίδα τὴν χεὶ διαμένουσαν· (οἷς κρίμασιν Κύριος μόνον οἶδεν)· ἡμεῖς δὲ ἄς διηγηθῶμεν καὶ ἕτερον θαῦμα.

Εἰς τὰ μέρη τοῦ Ἀποκόρου τινὲς λησταί, ἐπῆραν ἕνα αἰχμάλωτον, Ἰωάννην ὀνόματι. "Οταν δὲ τὸν ἐπῆγαν εἰς τόπον μακρὸν καὶ ἀπόκρυφον, ἤρχισαν νὰ τυραννοῦν, καθὼς οἱ παλαιοὶ ἐκεῖνοι εἰδωλολάτραι τοὺς χριστιανούς, ζητοῦντες ἀπὸ αὐτὸν γρόσια καὶ φλωρία. Ὁ δὲ ἔλεγεν αὐτοῖς· παρακαλῶ σας ὡ ἀδελφία μου, φθάνουσιν ὅσα πάσχομεν ἀπὸ τοὺς ἀσεβεῖς καὶ ἀλλοπίστους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔπρεπεν ἐσεῖς μάλιστα νὰ μᾶς φυλάγετε καθότι εἰσθε καὶ ἐσεῖς χριστιανοί, καὶ εἴμεθα εἰς μίαν κολυμβήθραν βαπτισμένοι· παρακαλῶ σας, λέγω, λυπηθῆτέ με τὸν ταλαίπωρον δι' ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, διότι ἐγὼ δὲν ἔχω πλοῦτον καὶ γρόσια, καθὼς ἐσεῖς λέγετε· εἰδὲ καὶ σὰς εἶπε κἀνένας, ὅτι ἔχω ἐγὼ βίον καὶ πλοῦτον, ἐκεῖνος βέβαια φαίνεται πῶς μὲ ἔχθραν ὠμίλησε κατ' ἐμοῦ. Τοιαῦτα ἔλεγεν ὁ αἰχμάλωτος. Οἱ δὲ κλέπτει ἔλεγον αὐτῷ· ἡμεῖς Χριστὸν καὶ Παναγίαν ἐδῶ εἰς τὰ βουγά δὲν ἠξεύρομεν, μόνον φέρε τὴν ἐξαγορὰν τὰ ὀκτακόσια γρόσια διὰ νὰ γλυτώσῃς τὴν ζωὴν σου, διότι ἡμεῖς ἔχομεν ὄρκον, καὶ χωρὶς γρόσια σκλάβον δὲν ἀπολύομεν. Ὁ δὲ πάλιν εἶπεν αὐτοῖς· ἔχω ἕνα ἄλογον, τὸ ὅποιον ἢ πάρετέ το ἢ σὰς δίδω ὁμολογίαν πῶς σὰς χρεωστῶ ἑκατὸν γρόσια ἕως νὰ τὸ πωλήσω νὰ σὰς τὰ δώσω, καὶ ἀφήσατέ με παρακαλῶ. Οἱ δέ, ὡς θηρία ἄγρια, χωρὶς νὰ τοῦ ἀποκριθῶν εἰς τοῦτο, ἐπρόσταξεν ὁ πρῶτος εὐθύς, καὶ ἔδεσαν αὐτὸν ὀπισθάγκωνα εἰς ἕνα ἔλατον τὸ ὅποιον ἦτον ἐκεῖ. Τὴν νύκτα ἐκείνην δὲν ἀπεκοιμήθη τελείως, ἀλλὰ ἐπαρακαλοῦσε τὴν Παναγίαν **Προουσιώτισαν** νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ. Κοντὰ δὲ εἰς τὴν αὐγὴν ἀπεκοιμήθη ὀλίγον, καὶ ἐκεῖ βλέπει μίαν γυναῖκα καὶ τοῦ λέγει· Σηκώσου ἄνθρωπε, τί κάθσαι; ὁ δὲ ἐξύπνησεν εὐθύς καὶ βλέπει, ὅτι ἦτον λυτὸς ἀπὸ τὰ σχοινία, οἱ δὲ κλέπτει μερικοὶ μὲν ἔλειπον ἀπὸ ἐκεῖ, μερικοὶ δὲ ἐκοιμῶντο. "Οθεν φεύγει ἀπὸ τόπον εἰς τόπον, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐφθασεν εἰς τὸν γέροντα

παπᾶ Πελάγιον καὶ ἐδιηγῆθη εἰς αὐτὸν ἅπαντα, καὶ πῶς ἡ Κυρία Θεοτόκος τὸν ἐλευθέρωσεν. Οἱ δὲ κλέπται ἐκεῖνοι εἰς τρεῖς ἡμέρας ἐσκοτώθησαν ὅλοι ἀπὸ τοὺς φύλακας, καὶ οὕτω ἔχασαν καὶ τὴν μίαν ζωὴν, καὶ τὴν ἄλλην διὰ τὴν ἀσπλαγχνίαν, τὴν ὁποίαν ἐδειξαν, καὶ διὰ τὴν ἄρνησιν τὴν ὁποίαν ἔκαμαν. Ἡμεῖς δὲ εἰς ἕτερον θαῦμα ἅς ἐπανέλθωμεν.

Μιᾶς γυναικὸς ἐκ τοῦ μικροῦ χωρίου ὀνόματι Χαΐδως, ἔτυχε καὶ ἐπάρθη τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ ἐν ὅσῳ μὲν ἦτον ὁ ἥλιος τὴν ἡμέραν ἔδλεπεν ὀλίγον, ἀπερνώντας δὲ τὸ δειλινὸν δὲν ἔδλεπε παντελῶς· καὶ ἂν κατὰ τύχην εὕρισκετο ἔξω εἰς κἀνένα μέρος, ἦτον ἀνάγκη νὰ τὴν φέρουν χειραγωγουμένην εἰς τὸν οἶκόν της. Ὅθεν ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, ἦτοι κατὰ τοὺς 1786, Νοεμβρίου 18, ἔτυχε νὰ ἦναι ἡ γυνὴ αὕτη εἰς ἕνα της χωράφιον, ἔνθα ὁ τόπος λέγεται Κερασία, καὶ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἤλθεν ἡ ὥρα πρὸς τὰς ὀκτὼ τῆς ἡμέρας, πλέον δὲν ἔδλεπεν οὔτε οὐρανόν, οὔτε γῆν, ἀλλὰ οὔτε τοὺς ἀνθρώπους οἱ ὅποιοι ἦτον ἐκεῖ. Ὅθεν τὴν ἐπῆρεν ἕνα παιδίον ἀπὸ τὰς χεῖρας νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν οἶκόν της· ἐν δὲ τῇ ὁδῷ προσέκρουον οἱ πόδες αὐτῆς εἰς τοὺς λίθους, καὶ πολλάκις ἔπεφτε προύμητα. Λοιπὸν ἔκλαιγε μὲ μεγάλους ἀναστεναγμούς, ὥς ὁ ποτὲ ἐκεῖνος τυφλὸς τοῦ Εὐαγγελίου, τόσον, ὥστε καὶ τὸ παιδάριον ἐκεῖνο πολὺ τὴν ἐλυπῆθη καὶ ἐδάκρυεν. Ἐκεῖ δὲ εἰς ἕνα μέρος ὅπου ἐκάθησαν νὰ ξεκουρασθοῦν, λέγει ἡ πάσχουσα μὲ μίαν λυπηρὰν φωνήν: «Κυρία μου καὶ Δέσποινα Θεοτόκε, Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, παρακαλῶ σε δὲς μοι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καὶ ἀξιώσόν με νὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ καὶ νὰ προσκυνήσω τὴν ἁγίαν σου Εἰκόνα τὴν **Προυσσιώτισαν**. Καὶ (ὦ τοῦ θαύματος!) ὥσάν εἶπε τὸν λόγον, εὐθὺς λέγει τοῦ παιδός, τὸ ὅποιον ἠθέλησε νὰ τὴν ὁδηγῇ ὡς πρότερον· ἄφες με τέκνον μου, διότι ἐγὼ τώρα βλέπω καλῶτα. Καὶ οὕτω ἤλθεν εἰς τὸν οἶκόν της χωρὶς νὰ τὴν ὁδηγῇ τινάς, δοξάζουσα καὶ εὐλογοῦσα τὸν Θεόν, καὶ τὴν πανάχατον Θεοτόκον.

Εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο ἔνθα προείπομεν, ὅπου ἤκουσε τὴν φωνήν

ὁ εὐλογημένος ἐκεῖνος ἄρχων, ὁ ὅποιος εἶχεν ἀπ' ἀρχῆς τὴν ἁγίαν Εἰκόνα, ὁ ὅντως ζηλωτῆς τῆς ὀρθοδοξίας, ἀνάμεσα εἰς δύο ἄσπαρα βουνά, ὅπου διαβαίνει ὁ ποταμός, καὶ πλησίον ὁ δρόμος, πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος, εἰς ὕψος ἱκανόν, εἶναι ἕνας **ἀχειροποίητος τύπος** ὡς τῆς Θεοτόκου, σχεδιασμένος εἰς μίαν μεγάλην ῥιζιμαίαν ἐξώπετραν, διὰ τὸν ὅποιον πολλοὶ μὲν, πολλὰ λέγουσιν. Ὅτι δὲν εἶναι ἀχειροποίητος, ὅχι μόνον οἱ χριστιανοὶ τὸ ὁμολογοῦσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσεβεῖς καὶ ἄθεοι διότι πείθει τὸν καθένα αὐτὴ ἡ αἰσθησις· πλὴν δὲν εἶναι ζωγραφία μὲ χρώματα, ἀλλὰ μόνον σχέδιον φαίνεται μὲ κάποια μελανώματα, ὥσάν φυσικὰ τῆς αὐτῆς πέτρας. Εἶναι δὲ ἀπαράλλακτον τὸ σχέδιον τοῦτο ὥσάν ἐκεῖνην τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν τοῦ Κύκκου, γύρωθεν δὲ αὐτῆς φαίνονται καὶ ἄλλα τινὰ τοιαῦτα σχέδια, ὡς τάγματα Ἀγγέλων. Συνήθειαν λοιπὸν ἔχουν οἱ χριστιανοί, ὅταν διαβαίνον ἐκεῖθεν ὑποκάτω, προσκυνοῦν ἕως ἐδάφους τῆς γῆς μὲ πολλὴν εὐλάβειαν, καὶ ὀνομάζουσι τὸν τόπον **τύπων τῆς Προυσσιωτίσης**, μ' ὅλον ὅτι τῆς Προυσσιωτίσης ἡ θεία Εἰκὼν ἔχει τὸ σχῆμα τῆς Εἰκόνης, τὴν ὁποίαν ὀνομάσαμεν Θεοτοκίον, τοῦτο δὲ ἔχει τὸ σχῆμα τῆς τοῦ Κύκκου Εἰκόνης, ὡς εἵπομεν. Ὅς ἰδῶμεν ὅμως καὶ τὰ θαύματα τὰ ὁποῖα γίνονται καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ **τύπου** ἐπ' ὀνόματι τῆς **Προυσσιωτίσης**.

Μίαν φορὰν ἔτυχε νὰ διαβαίνουσι ἐκεῖ τινες Ἀλβανῆται, οἵτινες εἶχον μαζί τους καὶ μερικοὺς χριστιανούς. Ἐρχόμενοι δὲ εἰς αὐτοῦ ὅπου εἶναι ὁ ῥηθεὶς **τύπος**, καθὼς ἐπῆγγαῖναν ἔμπροσθεν τῶν μουλαρίων οἱ χριστιανοὶ ἐστάθησαν καὶ ἐπροσκυνούσαν, τὸ ὄνομα τῆς Θεοτόκου ἐπικαλούμενοι, καθὼς εἶχον συνήθειαν ἕνας δὲ τῶν Ἀγαρηνῶν ἐκεῖνων, ὀνόματι Μάλιος, τὸ δὲ αὐτοῦ ἐπίθετον Κούδας, ⁽¹⁾ καθὼς ἐχθρὸς τῆς ἁγίας ἡμῶν πίστεως, ἀφοῦ εἶδε τοὺς χριστιανούς ἔμπροσθεν αὐτοῦ καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον

(1) Κούδουςις λέγεται ἕνα χωρίον τῆς Ἀλβαντίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ ἦτον καὶ οὗτος ὁ βλάσφημος, διὰ τοῦτο εἶχε καὶ ταύτην τὴν ἐπωνυμίαν.

τύπον, τοῦ ἐκακοφάνη· καὶ ὄχι μόνον αὐτοὺς ὕβρισεν, ἀλλὰ καὶ τὴν Θεοτόκον μεγάλως ἐδλασφήμησεν. Ὅθεν εὐθὺς ἠύρεν αὐτὸν ἡ θεία δίκη, καὶ ὡς καθὼς εἶπε τὸν λόγον, νὰ καὶ ἔρχεται ἀοράτως μία πέτρα μικρὴ ὡς καρύδιον, καὶ ἐκτύπησεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀπερῆρξε τὴν μυσσάν του ψυχὴν. Τοῦτο τὸ θαῦμα ἰδόντες οἱ παρευρεθέντες, ἐξέστησαν, καὶ οἱ μὲν ὁμόπιστοι καὶ σύντροφοι τοῦ ἀποθανόντος βλασφήμου ἐτρόμαξαν καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα, οἱ δὲ χριστιανοὶ ἐδόξασαν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, καὶ τὸ θαῦμα κηρύττουσι μεγαλοφώνως μέχρι τῆς σήμερον, εἰς τὸ ὅποιον ἦτον παρὼν καὶ ὁ προειρημένος Δημήτριος. Ἀλλ' ἀκούσατε καὶ ἕτερον πλεον μεγάλητερον.

Τὸν αὐτὸν καιρὸν, ἐρχόμενος ἕως εἰς αὐτὸν τὸν τόπον ὅπου εἶναι ὁ **τύπος** νὰ περάσῃ διὰ τὸ Βραχώριον ἓνας Ἑβραῖος, ἰδοὺ καὶ περικυκλῶνεται ἀπὸ ἑνα φόβον, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἀκούει καὶ μίαν ἀόρατον φωνήν, ἣτις ἔλεγεν αὐτῷ· Θεοκτόνε, Θεοκτόνε! Ὁμοῦ δὲ βλέπει καὶ πέφτουν καὶ πέτραις ἄνωθεν διὰ νὰ τὸν κτύπησούν, ταῖς ὁποῖαις ἐδλεπε καὶ ἐξέκοθαν μοναχαῖς τῶν ἀπὸ τὸν βράχον ἐκεῖνον. Ὁ δὲ ἔντρομος γενόμενος, λέγει ἐν ἑαυτῷ· ἐπειδὴ καὶ τοιοῦτος εἶμαι, ἀποφασίζω ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ βαπτισθῶ καὶ νὰ μετανοήσω. Καὶ οὕτω λοιπὸν ἡλευθερώθη τοῦ κινδύνου. Μετὰ δὲ ταῦτα ἦλθεν εἰς Βραχώριον, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγε καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὸν Μωρέα καὶ ἐβαπτίσθη· ἔπειτα ἔφυγεν ἐκ τοῦ Μωρέως καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἔγεινε μοναχὸς εἰς τὴν μεγίστην Λαύραν μετονομασθεὶς Ἰωσήφ, ὃν καὶ ἡμεῖς εἶδομεν, καὶ μοναχὸς του μᾶς ὠμολόγησε τὸ ἄνωθεν θαῦμα, τὸ ὅποιον τὸν ἠκολούθησε καὶ ἐβαπτίσθη. Προσέχετε δὲ καὶ εἰς ἕτερον θαῦμα τῆς **Προυσαιωτέως**.

Ἐνας καραβοκύρης ταξειδεύοντας μὲ τὸ καράβι του εἰς τὴν θάλασσαν, ἔτυχεν εἰς ἓνα μέρος, καὶ ἐκάθησε τὸ καράβι εἰς μίαν ξέραν, καὶ διότι ἦτον ὁ καιρὸς ἀχαμνός, ἐκινδύνευεν εἰς ὀλίγην ὥραν τὸ καράβι νὰ συντριφθῇ καὶ οἱ ἄνθρωποι ὅλοι νὰ πνιγούν. Ὅθεν ἔκλαιον ὅλοι καὶ ᾠδύροντο εἰς τὴν συμφορὰν, ἡ ὁποία τοὺς

ἠύρε, διότι ἐπρόσμεναν τὸν θάνατον. Ἐκεῖ δὲ ἔτυχεν ἓνας σύντροφος τοῦ καραβίου εὐλαβής, ὅστις ἦτον ἀπὸ τὸ Μεσολόγγιον Νικόλαος ὀνόματι, ὁ ὁποῖος τρέχει παρευθὺς καὶ λέγει τοῦ καραβοκύρη, ἐὰν δὲν παρακαλέσῃς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον τὴν **Προυσαιωτίσαν**, τὴν ὁποῖαν ἠξεύρω ἐγὼ διὰ νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τὸν κίνδυνον, ὅλοι ἐδῶ ἔχωμεν νὰ ἀποθάνωμεν εἰς ὀλίγην ὥραν. Καὶ (ὦ τοῦ θαύματος) εὐθὺς, ἀφοῦ ὁ καραβοκύρης ἐπεκαλέσθη καὶ ἔκραξεν εἰς βοήθειαν τὸ ὄνομα τῆς Κυρίας Θεοτόκου, ἐσηκώθη τὸ καράβι καὶ ἐκίνησεν, ἐν δὲ τῇ θαλάσῃ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη. Τοῦτο τὸ θαῦμα ὡς εἶδον ὅτε καραβοκύρης καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, ἐδόξασαν τὸν Θεόν, καὶ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, οἵτινες καὶ ἔφερον ὕστερον ἐν χρυσοῦν μικρὸν κόσμιον, ἔχον σχῆμα καραβίου, πρὸς εὐχαριστίαν τοῦ θαύματος.

Ἐνα ἀνδρόγυνον ἐκ τῆς Καρπενήσου εἶχε λύπην μεγαλωτάτην· διότι ὅσα παιδία καὶ ἂν ἐγεννοῦσαν, ὅλα ἀπέθαιναν. Ὅθεν ὡς φρόνιμοι καὶ εὐλαβεῖς, δὲν ἠθέλησαν νὰ ὑπάγουν εἰς μαγείας καὶ γοητείας, καθὼς πηγαίνουν τινὲς μωροὶ καὶ ἀνόητοι, καὶ παραδίδονται εἰς τὸν διάβολον χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν οἱ ταλαίπωροι. Οὗτοι λέγω δὲν ἔκαμαν οὕτω, μ' ὅλον ὅτι πολλοὶ ἄλλοι τοὺς ἐπαρακίνησαν εἰς τοῦτο, ἀλλὰ αὐτοὶ ὡς πιστοὶ χριστιανοὶ καὶ θεοσεβάστατοι ἔρριψαν ὅλην τοὺς τὴν ἐλπίδα εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον **Προυσαιωτίσαν**, καὶ εἶπον, ὅπως ὀρίζει αὕτη ἡ Κυρία, οὕτω ἄς κάμῃ εἰς ἡμᾶς, ἡμεῖς ὅμως εὐχαριστοῦμεθα νὰ ἀποθάνωμεν χωρὶς κληρονόμον καὶ παιδία, πάρεξ νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ συνέδριον τοῦ διαβόλου. Ὅθεν ἡ Κυρία Θεοτόκος κατὰ τὴν πίστιν τῶν εὐλογημένων τούτων χριστιανῶν, ἔδωκε τὴν εὐλογίαν εἰς αὐτοὺς, καὶ πλεον δὲν ἐλυπήθησαν ὡς τὸ πρότερον· διότι τὰ μὲν παιδία αὐτῶν ἐζούσαν εἰς τὸ ἐξῆς, ὡς καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, αὐτοὶ δὲ ἐπήγαιναν τὸν καθ' ἕκαστον χρόνον καὶ εὐχαριστοῦσαν τὴν Πανάχραντον Θεοτόκον, καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο παρῆρξαι ἐκήρυττον.

Μία γυνὴ ἐκ τῆς αὐτῆς κωμοπόλεως Καρπενήσου, Χρυσάφω

τὸ ὄνομα, εἰς τὸν καιρὸν τῆς πανηγύρεως ἐκίνησε καὶ αὐτὴ μὲ ἄλλους πολλοὺς διὰ νὰ προσκυνήσουν τὴν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, ἔχουσα καὶ βρέφος μικρόν, Δημήτριος τὸ ὄνομα (ὅστις καὶ διδάσκαλος ἔπειτα ἐχρημάτισε τῆς ἐν Καρπενησίῳ Ἑλληνικῆς σχολῆς, Παπαδημήτριος Χρυσάφης ὀνομαζόμενος). Φθάσασα λοιπὸν ἐκεῖθεν ἀπὸ τὸ Τύπωμα τῆς Θεοτόκου, ὅπου ἀναβαίνει ὁ δρόμος, καὶ εἶναι κρημνὸς μεγάλωτος, συνεργεῖα τοῦ μισοκάλου, ἐκύλισε τὸ ζῶον μὲ τὸ βρέφος καὶ ἔπεσε κάτω εἰς τὸν ποταμόν· τὸσον δὲ ὕψος εἶναι ἐκεῖ, ὥστε εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ παρεικάσῃ τινάς. Ἡ μήτηρ λοιπὸν τοῦ παιδίου καὶ οἱ σὺν αὐτῇ, θρηνησάντες γοερῶς ἐπανάστρεψαν τὸν δρόμον τοὺς διὰ νὰ καταβοῦν εἰς τὸν ποταμόν, ἴσως καὶ εὕρωσιν ὀλίγον μέρος λειψάνου καὶ καταπάντες, (βαθαὶ τῶν παραδόξων τερατουργημάτων σου Δέσποινα) εὗρον τὸ τε ζῶον ὑγιές, καὶ τὸ βρέφος ἐπὶ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ καθήμενον, καὶ παῖζον. Ἐφριξαν λοιπὸν οἱ ὄρωντες τὸ τοιοῦτον, καὶ ἐδόξα-
σαν τὴν Πανυπέραχνον Δέσποιναν.

Εἰς τὴν αὐτὴν κωμόπολιν τοῦ Καρπενησίου ἦτον τις Ἱερεὺς, τὸ ὄνομα Δημήτριος, Οἰκονόμος τὸ ἐπάγγελμα, ἀνὴρ φιλάρετος, καὶ πολλὰς χάριςιν ἐστολισμένος· οὗτος εἶχε μίαν θυγατέρα, Ἀκατερίνην ὀνόματι, ἣτις οὐκ οἶδα πῶς ἔχασεν ἢ δυστυχῆς τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς· τὴν ὁποίαν βλέπων ὁ φιλόπαις πατὴρ οὕτως ἐλεεινῶς ἔχουσαν, τὴν ἔστειλε ματὰ πίστεως διὰ νὰ προσκυνήσῃ τὴν Κυρίαν Θεοτόκον **Προυνσιώτισαν** πρὸς θεραπείαν τοῦ πάθους τῆς· καὶ ἅμα ὅπου ἡσπάσατο τὴν ἁγίαν Εἰκόνα τῆς Θεοτόκου μὲ πίστιν θερμὴν καὶ δάκρυα, (ὦ τῆς ταχείας σου ἀντιλήψεως Ἰπέραχνε Δέσποινα) παρευθὺς ἔλαβε τὴν ὑγίαν τῆς τελειώτατα, καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸν οἶκόν τῆς μετὰ χαρᾶς μεγάλῃς, ὕμνουσα καὶ δοξάζουσα τὴν ταχεῖαν καὶ ἁμισθὸν θεραπεύτριαν.

Κοντὰ εἰς τὸ Καρπενήσιον εἶναι μία μικρὰ χώρα Μεζίλου ὀνόματι, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρίσκετο ἕνας ἱερεὺς, Γεώργιος τὸ ὄνομα, ὅς τις ἀπελθὼν εἰς ξενιτεῖαν, καὶ ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν πατρίδα του μὲ πλοῖον, κατὰ τοὺς 1787, ἀπὸ φουρτοῦναν μεγάλῃν, ἔπεσεν ὁ

δυστυχῆς εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ εἰς τοιαύτην ἀνάγκην, ἄλλο δὲν ἐπρόφθασε νὰ εἰπῇ, παρὰ «**Δέσποινα Προυνσιώτισα**, σῶσόν με τὸν ταλαίπωρον». Καὶ ταῦτα φωνήσας, ἐδυθίσθη εἰς τὰ κατώτατα τῆς θαλάσσης· (ἀλλ' ὦ τῶν θαυμασίων σου Δέσποινα Θεοτόκε, προφθάνεις γὰρ ταχύτατα ἐν γῇ, καὶ ἐν θαλάσσῃ) ἔξαπνα καὶ παρ' ἐλπίδα πᾶσαν, πάλιν εὐρέθη ἔσω εἰς τὸ πλοῖον, χωρὶς νὰ καταλάβῃ οὐδὲ αὐτὸς τὸν τρόπον ὅστις καὶ εἰς ἀμοιβὴν τῆς παραδόξου ταύτης ἐλευθερίας του ἔφερεν εἰς τὴν Μονὴν δύο βώδια ὡς δῶρον τῇ Θεοτόκῃ, διακηρύττων τοῖς πᾶσι μεγάλην τῇ φωνῇ, τὸ ξένον τοῦτο θαῦμα.

Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον θαῦμα, οὐχ' ἦρτον κατώτερον τῶν ἄλλων, τὸ ὁποῖον κατὰ 1788 Αὐγούστου 18 ἔδειξεν εἰς ἕνα ἀσθεῖ αὐτὴ ἡ Κυρία Θεοτόκος, διὰ νὰ καταλάβουν, ὡς φαίνεται, ἅπαντες τὰ μεγαλεῖα τῆς, οὐ μόνον οἱ εὐσεβεῖς, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ ἀσθεῖς. Ἀποσταλεῖς παρὰ τῆς ἐξουσίας ἀσθεῖς τῆς Μαχμοῦτ Γαρβίχης τὸ ὄνομα ἦλθεν εἰς τὴν Μονὴν πρὸς φύλαξιν, καὶ ζητήσας κονάκι, τοῦ ἡτοίμασαν ἀντίπερα εἰς τὸ Κοιμητήριον, καὶ μὲ τὸ νὰ ἦτον ὁ καιρὸς καλοκαίρι· ἐκοιμάτο ἔξω μετὰ τινος ἄλλου, καὶ ἔχει κοιμώμενος μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἐξύπνησε, καὶ βλέπει ὀφθαλμοφανῶς (ὦ ξένου θεάματος!) ἕνα στύλον πύρινον ἀπὸ τὸν Κοιμῆν τοῦ Καθολικοῦ, ὅστις ἐφθανεν ἔως τὸν οὐρανόν, δι' ὃ καὶ ἔφριξε μεγάλως καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐτι ζῶν, τοῖς πᾶσι διακηρύττει. Παρόμοιον τοῦτο τὸ θαῦμα μὲ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔδειξεν ἡ Κυρία Θεοτόκος εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἁγίας τῆς Εἰκόνης, ἵνα δείξῃ, ὅτι μία καὶ ἡ αὐτὴ ἐστὶν ἡ ἐνεργουσα τὰ τοιαῦτα παράδοξα, καὶ ἵνα βλέποντες καὶ οἱ ἀσθεῖς μὴ ἐπηρεάζωσι τὸ θεῖόν τῆς οἰκητήριον, ἀλλὰ μάλιστα φρίττοντες καὶ εὐλαβούμενοι νὰ τὸ διατηρῶσι.

Ἐνας χριστιανὸς ἀπὸ τὸ Ζητούνιον, Δῆμος τὸ ὀνομά του, εἶχε μίαν θυγατέρα Ἑλένην ὀνόματι, ἣ ὁποία ἐσεληνιαζέτο ἀπὸ χαλεπὸν Δαιμόνιον. Ἀκούσας δὲ ὁ πατὴρ αὐτῆς περὶ τῶν μεγίστων θαυμασίων τῆς **Προυνσιωτίσης** Θεοτόκου, ἐπῆρε τὴν αὐτοῦ θυγατέρα καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Μονὴν αὐτῆς τῆς Θεοτόκου

διὰ τὴν ἰατρειὴν. Ὅθεν εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἢ μὲν νεάνις χάριτι τῆς Θεοτόκου ἔλαβε τὴν θεραπείαν τῆς, καὶ ἡλευθερώθη τοῦ δαίμονος, ὁ δὲ ῥηθεὶς Δῆμος, ὁ ταύτης πατήρ, ἐπῆρε δύο ἄλογα τὰ ὅποια εἶχε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν πανήγυριν τῆς Θεοτόκου μετ' σκοπόν, τὸ μὲν ἓνα ἄλογον νὰ ἀφιερῶσιν εἰς τὴν Μονὴν πρὸς εὐχαριστίαν τῆς θεραπείας τῆς θυγατρὸς του· τὸ δὲ ἕτερον, διὰ τὴν ἐλθὴν αὐτὸς ὀπίσω θεραπείας τῆς θυγατρὸς του· τὸ δὲ ἕτερον, διὰ τὴν ἐλθὴν αὐτὸς ὀπίσω θεραπείας τῆς θυγατρὸς του. Ἐρχόμενος δὲ εἰς τὴν Μονήν, ἄλλαξε τὸν πρῶτον θεῖον σκοπὸν καὶ ἡβουλήθη νὰ πάρῃ ὀπίσω πάλιν καὶ τὰ δύο ἄλογα. Ὅθεν ἀκούσατε τί παθαίνει διὰ τὴν αὐθάδειαν καὶ ἀχαριστίαν του. Πλησίον εἰς ἐκεῖνο τὸ χάος, τὸ ὅποιον προείπομεν, πρὸς τὸ ἔπισθεν μέρος εἶχε δεμένα τὰ δύο ἄλογα, καὶ ἀφ' οὗ ἐπῆγεν ἐκεῖ νὰ τὰ ὑπηρετήσῃ, ἔπεσεν ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο κάτω εἰς κρημὸν ὁμοῦ μετ' τὸ ἄλογον, τὸ ὅποιον ἔταξε πρότερον, καὶ πάλιν τὸ ἐμεταγνώμηνεν. Ὅθεν θαῦμα ἠκολούθησεν τῷ θαύματι, διότι τὸ μὲν ἄλογον παρ' αὐτοῦ ἐσυνετρίφθη εἰς κομμάτια, ὁ δὲ Δῆμος χάριτι τῆς Θεοτόκου ἐφυλάχθη ἀβλαβῆς. Ἀναβὰς δὲ εἰς τὴν Μονὴν ἐκήρυττε μεγαλοφώνως εὐεργετίδα τὴν λυτρωσαμένην αὐτὸν ἐκ τοῦ θανάτου. Ταῦτα ἰδὼν ὁ λαὸς ἐδόξασε τὸν Θεόν, καὶ τὴν Πανάχραντον Θεοτόκον.

Κατὰ τοὺς 1790 ἓνα βρέφος μικρὸν ἀπὸ ἓνα χωρίον, τὸ ὅποιον ὀνομάζεται Στράνωμα, ἐσεληνιαζέτο καὶ ἐταράττετο ἀπὸ χαλεπὸν δαιμόνιον, ἢ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ζαχάρω ὀνόματι, εἶχε λύπην ἀνήκεστον περὶ τούτου. Συμβουλευθεῖσα δὲ παρὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς, ἐπῆρε τὸ βρέφος, καὶ ἔφερεν εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον καὶ προσπεσοῦσα ἐν ὅλῃ καρδίᾳ καὶ πίστει θερμῇ ἔμπροσθεν τῆς θείας Εἰκόνης τῆς Θεοτόκου, ἔλαβε τὴν θεραπείαν εἰς τὸ βρέφος τῆς, διότι ἡλευθερώθη τελείως ἀπὸ τὸν σεληνιασμόν.

Ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς 1795 ἓνας δοῦλος τοῦ Μοναστηρίου, ἔτυχε συνεργείᾳ τοῦ πειρασμοῦ καὶ ἐμποδισθεὶς, ἐκρημνίσθη ἀπὸ ἓνα μέγαν καὶ θανατηφόρον ὕψος, ἢ δὲ Κυρία Θεοτόκος ἐφυλάξεν αὐτὸν ἀβλαβῆ τοῦ κινδύνου.

Καὶ κατὰ τοὺς 1799, τὴν ἡμέραν ἐν ἣ γίνεται ἡ Σύναξις τῆς

Κυρίας αὐτῆς Θεοτόκου, ἄλλη μία γυναῖκα ἀπὸ ἓνα μικρὸν χωρίον, τὸ ὅποιον λέγεται Σοχώρια, ἐμποδισθεῖσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἔπεσεν ἀντίπερα τῆς Μονῆς περισσώτερον ἀπὸ πενήντα ὀργυιαῖς ὕψος, ὁμοῦ μετ' ἓνα μικρὸν τῆς βρέφους, τὸ ὅποιον εἶχεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς· ἢ δὲ πανάχραντος Δέσποινα ἐφυλάξεν αὐτὴν τε καὶ τὸ βρέφος ἀβλαβῆς ἀπὸ τὸν κίνδυνον, καθὼς καὶ τὴν προειρημένην γυναῖκα τοῦ Ἱερέως.

Εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ἔνθα προείπομεν, ὅτι ἐκρημνίσθη ὁ ῥηθεὶς Δῆμος μετ' τὸ ἄλογόν του, ἐκ συνεργείας τοῦ πειρασμοῦ ἔτυχε καὶ κατὰ τοὺς 1800 καὶ ἐκρημνίσθη ἓνα ἄλογον τινὸς χριστιανοῦ καὶ διότι εἶχεν ἐκεῖνος εὐλάβειαν εἰς τὴν Παναγίαν, ἐφυλάξεν ἡ Θεοτόκος τὸ ἄλογόν του χωρὶς νὰ πάθῃ κακόν.

Ἀλλὰ καὶ ἓνας κατ' ἰδεὸς, (1) ὁ ὁποῖος ἦτον ἄτεκνος, καὶ ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἀφ' οὗ ἤκουσεν εἰς τὴν χώραν τοῦ Ἀνατολικοῦ, ὅτι ἀδιηγούντο τινὲς χριστιανοὶ περὶ τῶν μεγίστων θαυμάτων τῆς **Προουσιωτίσσης**, εὐθὺς καὶ αὐτὸς ἐν ἀδιστάκτῳ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, λέγει· Κυρία **Προουσιώτισσα**, παρακαλῶ σε νὰ δώσῃς καὶ ἐμένα τὴν εὐλογίαν σου διὰ τὴν ἀποκτήσω παιδίον, διότι καθὼς ἀκούω μεγάλη εἶναι ἡ χάρις σου εἰς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σε ἐπικαλοῦνται. Ὅθεν κατὰ τὴν αὐτοῦ αἴτησιν, ἐγέννησεν υἱὸν καὶ πρὸς εὐχαριστίαν ἔφερε καὶ αὐτὸς τὸ ἄλογόν του εἰς τὴν Μονὴν τῆς Θεοτόκου, τὸν ὅποιον εἶδομεν καὶ ἡμεῖς κηρύττοντα τὸ θαῦμα τοῦτο κατὰ τοὺς 1803 ἐν μηνὶ Αὐγούστῳ 22. Προσέχετε δὲ καὶ εἰς ἕτερον.

Μία γυνὴ Καρπενησιώτισσα, παράλυτος οὐσα χεῖρας καὶ πόδας καὶ οὐχὶ μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ λογικοῦ τελείως στερημένη, φερθεῖσα κατὰ τοὺς 1805 παρὰ τῶν συγγενῶν αὐτῆς μετ' πίστιν ἀδίστακτον εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον **Προουσιώτισσαν**, ἔχῃ μόνον εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας ἰατρεύθη ἐκ τῆς παραλύσεως, ἀλλὰ καὶ τὸ λογικόν τῆς ἐπανήλθεν, καὶ ἔγεινε πλέον φρονιμωτάτη.

(1) Τουρκόγυφτος.

Ἄλλη μία νέα γυνή, ὀνόματι Ἑλένη, ἀπὸ ἑνα χωρίον Λάστο-
βον λεγόμενον, ἔχασε τὸ λογικόν της, καὶ ἔμεινε ἑνα θέαμα ἐλεει-
νὸν εἰς τοὺς ὁρῶντας· ἡ δὲ μήτηρ αὐτῆς παρακαλέσασα τὴν Πα-
νάχαρτον Θεοτόκον **Προυνσιώτισαν** ἐν ἀδιστάκτῃ καρδίᾳ καὶ
πίστει, ἔλαβε τὴν θεραπείαν ἢ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας
ἐκείνης.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλος ἕνας χριστιανός, ὀνόματι Γεώργιος, ἀπὸ ἑνα
χωρίον τοῦ Ξηρομέρου, Παπαδάτες λεγόμενον, ἦτον παράλυτος
χειρας καὶ πόδας. Κατὰ δὲ τοὺς 1807, ἔφερον αὐτὸν εἰς τὴν Μο-
νὴν τῆς Θεοτόκου, καὶ προσπεσὼν ἔμπροσθεν τῆς ἀγίας αὐτῆς Εἰ-
κόνας ἐν ἀδιστάκτῃ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, ἔλαβε τὴν θεραπείαν του,
καὶ ἀπῆλθεν ὑγιής εἰς τὰ ἴδια. Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον φρικτὸν
θαῦμα τοῦ **Τυπώματος**, ὅπερ ἤδη νεωστὶ καὶ τοῦτο ἐγένετο
καὶ ὁφθαλμοφανῶς εἶδομεν.

Κατὰ τοὺς 1808, ἐν μηνὶ Φεβρ. 27, ἡμέρα ε'. διαβαίνοντος
τοῦ φύλακος (ἀρχηγοῦ τῆς χωροφυλακῆς) τῆς ἐπαρχίας Σοβολάκ
ἀπὸ τοῦ χωρίου Καρύτζαν, καὶ λαθόντος μεθ' αὐτοῦ μερικὸς χρι-
στιανὸς Καρυτζιώτας διὰ νὰ τὸν περάσουν εἰς τὸν ποταμόν,
ἦλθον εἰς τὸν τόπον ἐν ᾧ εὕρεται τὸ ἀχειροποίητον **Τύπωμα**
τῆς Θεοτόκου, τὸ ὅποιον προεῖπομεν· καὶ οἱ μὲν Ἀλδανῖται διέ-
δησαν, οἱ δὲ χριστιανοὶ ἐστάθησαν καὶ ἐπροσκυνούσαν. Ἐνας δὲ
Ἀλδανίτης, Νταοὺτ ὀνομαζόμενος, ἐστάθη ὀπίσω τῶν ἄλλων, καὶ
ἰδὼν τοὺς χριστιανοὺς προσκυνοῦντας, εἶπε· νὰ οἱ ῥωμαῖοι προσκυ-
νοῦν καὶ τὰ λιθάρια. Καὶ μετὰ τοῦτο, τῶν χριστιανῶν παρελθόν-
των, καθὼς ἐχθρὸς τῆς πίστεως, ἐπῆγεν ὁ θεοκατάρτος ἐκεῖνος
ὑποκάτωθεν τοῦ **Τυπώματος** ἐπίτηδες, νὰ κάμῃ τὴν χρεῖαν
του πρὸς ἀτιμίαν. Ἡ Θεοτόκος ὅμως μὴ ὑπομείνας τὴν τσαύ-
την ἀναισχυντίαν τοῦ βλασφήμου ἐκείνου, ἐξαπέστειλεν οὐρανόθεν
ἄνθρωπόν τινα ἄόρατον, ὁ ὁποῖος ἔλθων ἔπισθεν αὐτοῦ, καὶ γρόν-
θον δοὺς αὐτῷ κατὰ νύκτων, ἔρριψεν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Πα-
τήσας δὲ αὐτὸν ὥραν ἱκανὴν τοῖς ποσίν αὐτοῦ, καὶ μαστίξας αὐ-
τὸν καθ' ὅλον αὐτοῦ τὸ σῶμα, εἴλκεν αὐτὸν κατὰ τοῦ ποταμοῦ

ἵνα ῥίψῃ αὐτὸν ἔσω. Ὁ δὲ Ἀλδανίτης ὑπολαβὼν τὸν ἄνθρωπον
ἀληθῆ, ἔσυρε τὸ σπαθί του ἀντιμαχόμενος, ἵνα κτυπήσῃ τὸν ἄ-
ρατον· πρὸς τούτοις ἔρριψε καὶ ἑνα τουφέκι διὰ νὰ τὸν φονεύσῃ.
Ὁ δὲ ἄόρατος ἀφοῦ ἔδειρε καὶ ἔσυρε τὸν βλάσφημον ἕως πλησίον
τῶν ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ διὰ νὰ τὸν ῥίψῃ ἔσω, πάλιν τὸν ἄφησε,
καὶ ἔγεινεν ἄφαντος· ἀκούσαντες δὲ οἱ σύντροφοι τοῦ βλασφήμου
τούτου, καὶ οἱ χριστιανοὶ τὸν κτύπον τοῦ τουφεκίου, ἐστάθησαν
προσμένοντες αὐτόν, ὁ δὲ μετὰ φόβου καὶ τρόμου φθάσας αὐτοὺς,
ἐδιηγῆθη αὐτοῖς καταλεπτῶς τὰ πάντα· οἱ δὲ ἐθαύμασαν λίαν ἐπὶ
τοῖς λεγομένοις, καὶ ἐλθόντες ἔσω εἰς τὴν Μονὴν ὁμολόγησαν τῶν
πατέρων ἁπάσαν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ ἀναιδὴς ἐκεῖνος βλάσφημος,
ἔμεινε κατάκοιτος ἡμέρας τινάς, ἔπειτα διότι ἐγνώρισε τὸ σφάλμα
του, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν κλίνην, ὅπου ἔκειτο, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν
Ἐκκλησίαν ἔντρομος, καὶ λέγει ἔμπροσθεν τῆς θαυματουργοῦ θείας
Εἰκόνας· συγχώρησόν μοι Παναγία, διὰ τί σοῦ ἔπαισα. Ἐπειτὰ
ἔρριψεν ἐκεῖ καὶ ἱκανοὺς παράδες, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀνεχώρησεν
ἐκεῖθεν. Τοῦτο τὸ θαῦμα, ὅχι μόνον οἱ χριστιανοί, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
οἱ αὐτόπται ἀσεβεῖς τὸ ὁμολογοῦσιν ἕως τὴν σήμερον· τὸ ὅποιον
καὶ ἐσημειώθη αὐτολεξί τῇ ἰδίᾳ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ἠκολού-
θησε, παρὰ τινος φιλευσεβοῦς ἐλλογίμου, ὅπου ἔτυχεν ἐκεῖ εἰς
τὴν Μονὴν παραδίδωντας ὀλίγα γραμματικά. Καὶ περὶ μὲν τούτου
ἀρκεῖ τοσαῦτα. Ἀς διηγῆθωμεν δὲ καὶ ἕτερον θαῦμα τῆς Κυρίας
ἡμῶν Θεοτόκου, τὸ ὅποιον ἔγεινεν ἤδη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος,
ἥτοι εἰς τοὺς 1810, Μαρτίου 11.

Ἐνας χριστιανός ἐκ τῶν χωρίων τῆς Αἰτωλίας, Μανουὴλ
ὀνόματι, (κρίμασιν οἷς οἶδεν ὁ Κύριος) ἐδῆλκεν ὀλίγον ἀπὸ τῆς
φρένας του· τὸν ὅποιον ἐπῆραν οἱ δύο τοῦ ἀδελφοῦ νὰ τὸν φέρουν
εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον τὴν **Προυνσιώτισαν**, διὰ νὰ ἰατρευθῇ
παρ' αὐτῆς. Ἐρχόμενοι δὲ ἕως ἀντίπεραν τῆς Μονῆς, ὅπου κατα-
δαίνει ὁ Αἰτωλικὸς δρόμος ἐκ τοῦ χαλικίου Ὀρους, εἶδον τὸ
Μοναστήριον. Ὅθεν ἐστάθησαν καὶ ἐπροσκυνούσαν. Ἐκεῖ ἐστάθη
καὶ ὁ πάσχων, καὶ λέγει εἰς τοὺς ἀδελφούς του· Ποῦ μὲ ὑπάγετε;

οἱ δὲ εἶπον· ἰδοὺ εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον σὲ ὑπάγομεν νὰ ἱα-
τρευθῇς· δεήσου λοιπὸν καὶ ἐσὺ νὰ σὲ ἱατρευθῇ ἡ Παναγία καὶ
νὰ ἔλθῃς εἰς τὴν πρώτην σου κατὰστασιν. Ὁ δὲ ἐστάθη καὶ
αὐτός, καὶ ἐπροσκυνοῦσε κατ' ἐνώπιον τοῦ Μοναστηρίου. Ἀλλ' ὁ
μισόκαλος καὶ φθονερός διάβολος μὴ ὑποφέροντας τοῦτο, ἠθέλησε
νὰ φονεύσῃ τὸν πάσχοντα, καὶ ἰδέτε τί κάμνει. Ἐκεῖ καθὼς ἐπρο-
σκυνοῦσεν ὁ Μανουὴλ, ὡς τὸν ἐκοῦντισε τινὰς ὀπισθεν, ἔπεσεν
ἀπὸ ἐκεῖ, καὶ κυλῶντας τὸν κατήφορον εἰς ἐκεῖνον τὸν κρη-
μνόν, ὅπου ἦτον ἔμπροσθέν του, ἐκατήντησε κάτω εἰς τὸν
λάκκον, ὅπου διαβαίνει πλησίον τοῦ μύλου τῆς Μονῆς ταύτης τὸ
ὅποιον διάστημα εἶναι περισσότερον ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες ὀργάναις,
δύσβατον πολλὰ καὶ φοβερὸν εἰς τὴν θέαν· οἱ δὲ ἀδελφοὶ τοῦ
κλαίνοντες ἔλεγον· Παναγία Θεοτόκε, βοήθησον ὥστε ἡ Κυρία
Θεοτόκος ἐφύλαξε τὸν κρημνισθέντα Μανουὴλ ἀδολογητὴ ἀπὸ τὸν
κίνδυνον. Καταβαίνοντας λοιπὸν οἱ ἀδελφοὶ τοῦ ἀπὸ τὸ ἄλλο
μέρος ὅπου ἔρχεται ὁ δρόμος εἰς τὸ Μοναστήριον, ἦλθον πλησίον
τοῦ μύλου, ὅπου ἀποτελεῖται ὁ βράχος ἐκεῖνος, κλαίοντες καὶ
ζητοῦντες τὸ λείψανον τοῦ ἀδελφοῦ των. Καὶ ἐκεῖ (ὦ τοῦ θαύ-
ματος) βλέπουν τὸν κρημνισθέντα ἀδελφὸν καὶ ἐκάθητο ὕγιης
πλησίον τῶν ὑδάτων τοῦ λάκκου. Ὅθεν λαβόντες αὐτὸν ὕγιη,
ἐδόξασαν μὲ μεγάλην χαρὰν τὴν Κυρίαν Θεοτόκον, καὶ τὸ θαῦμα
τοῦτο ἀκαταπαύστως καὶ παρρησίᾳ κηρύττωσι.

Τὸ αὐτὸ ἔτος, ἦτοι κατὰ τὰ 1810, ἐπέμφθη παρὰ τοῦ Ἡγε-
μόνος τῶν Ἰωαννίνων εἰς Ταγματάρχης Χασάν Τομαρίτζας λεγό-
μενος, μὲ πλῆθος στρατιωτῶν εἰς τὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ
Αἰτωλίας, διὰ νὰ καταδιώξῃ τοὺς ἐκεῖσε ἐπηρεάζοντας ληστές·
ὅστις περιελθὼν τὰ παράλια τῆς Αἰτωλίας, ἐφθασεν εἰς τὰ ὀρεινὰ
αὐτῆς μέρη, ὅπου οἱ τῆς Μονῆς ποιμένες, εἶχον τὰ ποιμνία.
Μαθὼν λοιπὸν αὐτὸς παρὰ τινων, ἡ θελήσας νὰ προβάλῃ τὸ
τοιούτον χρηματισμοῦ ἔνεκεν, ὅτι οἱ πατέρες τῆς Μονῆς ἔδωκαν
τροφάς εἰς τοὺς ληστές, ἐν ᾧ αὐτὸς ἦν ὁ διώκων αὐτούς, ἔγρα-
ψεν εἰς τοὺς πατέρας ἕνα ἀπειλητικὸν γράμμα, καὶ μὲ τὰς ἀπει-

λὰς ἐπρόσταζε τὸν Ἡγούμενον λέγων· νὰ μοῦ στείλῃς τὸν Καλέ-
γηρον ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὰς τροφάς, τὸν ὅποιον ἀφείκτως
θέλω φουρκίσαι εἰς παράδειγμα τῶν ἄλλων σας, καὶ ἐν ταύτῃ
θέλω ἔλθαι εἰς τὸ Μοναστήριόν σας, νὰ τὸ κατακαύσω καὶ νὰ τὸ
κρημνίσω ἐκ τῶν θεμελίων, ἐσᾶς δὲ θέλω παιδεύσει ὅλους θανα-
τηφόρος. Τότε ὁ Ἡγούμενος Νικόδημος καὶ οἱ περὶ αὐτὸν λαβόν-
τες φόβον μέγαν, εἰδότες τὴν γνώμην αὐτοῦ ὡμὴν λίαν καὶ
ἀπάνθρωπον, καὶ μηδαμῶθεν ἀναμένοντες βοήθειαν, προσέδραμον
μετὰ θερμῶν δακρύων ἔμπροσθεν τῆς τερατουργοῦ Εἰκόνης τῆς
Κυρίας Θεοτόκου, καὶ ἐν κατανύξει ψυχῆς ἐψάλλον τὴν παρά-
κλησιν· ἀλλ' (ὦ τῶν θαυμασίων Μητροπάρθενε Δέσποινα, διότι
ὑπακούεις ταχέως τῶν μετὰ πίστεως ἐπικαλουμένων τὸ ὄνομά σου
τὸ ἅγιον) εὐθὺς πυρετὸς λαῦρος καταλαμβάνει τὸν δαίμονα, καὶ
πνεῦμα πονηρὸν κατέπνιγεν αὐτὸν τοσοῦτον, ὥστε οἱ περὶ αὐτὸν
ἐκραῖον ἅπαντες τῇ αὐτῶν διαλέκτῳ· «Ἀλλάχ, ἀλλάχ, τὸ βα-
κούφι δὲν τὸ ἔκαμε καμποῦλι». Εὐθὺς λοιπὸν ἀπολύουσι δώδεκα
κριαὺς τοὺς ὁποίους εἶχον ἐκ τῶν προβάτων τῆς Μονῆς διὰ φαγι-
τόν, καὶ ὅχι μόνον δὲν ἐπείραξαν τοὺς πατέρας, ἀλλ' ἔκτοτε οὐδὲ
εἰς τὴν Μονὴν ἐπλησίασαν ὀλοτελῶς. Οὕτω σωφρονίζει ἡ Θεοτό-
κος τοὺς ὠρυόμενους λύκους κατὰ τοῦ ποιμνίου τῆς.

Τὸ αὐτὸ ἔτος, ὁ ἴδιος αὐτὸς Χασάνης Τομαρίτζας ἐπῆγεν εἰς
ἕνα χωρίον τοῦ Καρπενησιῦ, Λάστοδον λεγόμενον, ἐκεῖ ἐπίασε
μῖαν γυναῖκα, τάχα ὅτι αὐτῇ ἐφύλατε κρυφίως τοὺς κλέπτας, καὶ
μετὰ πολλὰς τιμωρίας, τὴν ἔδωκεν εἰς ἕνα δένδρον μακρὰν ἀπὸ
ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς ἐκάθητο, ὥσπερ λίθου βολὴν καὶ ἐπρόσταξεν ὅλους
τοὺς περὶ αὐτὸν στρατιώτας νὰ τὴν τουφεκίσωσι διὰ νὰ λάβῃ ἑλεει-
νῶς τὸν θάνατον. Ἐκαμὲ λοιπὸν ἀρχὴν μόνος του, καὶ ὅλοι οἱ
ἄλλοι ἀκολούθως. Ὁ γυνὴ ὁμῶς δεομένη τῆς Κυρίας Θεοτόκου,
ἔλεγε· Δέσποινα **Προυνσιώτισα**, ἐλευθέρωσόν με τὴν τάλαιναν.
Καὶ τῇ βοηθείᾳ τῆς Θεοτόκου δὲν τὴν ἤγγιξε ποσὼς τουφεκι, εἰμὴ
μόνον ἕνα εἰς τὴν μίαν χεῖρά της τὴν ἤγγιξεν ὀλίγον, διὰ ἐνθύ-
μησιν. Τὸ θαῦμα τοῦτο ἰδόντες οἱ ἀσεβεῖς ἀπέλυσαν αὐτήν.

Ἀκούσατε δὲ καὶ ἕτερον θαῦμα οὐχ' ἤττον τῶν προλαβόντων, τὸ ὅποιον ὁ Σεβασμιος Ἐπίσκοπος Ἀνδρούσης Κ. Ἰωσήφ διεύθυνε ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τοὺς Πατέρας τῆς Μονῆς ταύτης, ἡ ὁποία εἰσέτι σῶζεται.

Κατὰ τοὺς 1819 Ἰανουαρίου 1, ὁ Σεβασμιος οὗτος Ἐπίσκοπος περιέπεσεν εἰς τόσῃν βαρυτάτῃν ἀσθένειαν, ὥστε ἀδυνατήσας καθ' ὅλον του τὸ σῶμα τὸ νευρικὸν σύστημα, καὶ κλινήρης γενόμενος, ἐπερίμενε τὸν θάνατον, βλέπων ὅτι δὲν ὠφελεῖτο παντάπασι παρὰ τῶν ἱατρῶν. Κατὰ τὴν 9 δὲ Φεβρουαρίου φθάσαντες εἰς τὴν Πρωτεύουσάν τῆς Ἐπισκοπῆς δύο τῶν πατέρων τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, οἱ ἱερομόναχοι Ἀνθίμος καὶ Θεοφάνης, καὶ ἐμφανισθέντες κατὰ τὴν συνήθειαν εἰς τὸν σεβασμιώτατον τοῦτον Ἐπίσκοπον, ἀνήγγειλαν πρὸς αὐτὸν τὰς αἰτίας τῆς περιηγήσεώς των καὶ ἐπομένως ἐνεχείρησαν καὶ μίαν Ἱερὰν Διήγησιν, εἰς τὴν ὁποίαν περιείχετο κατὰ σειρὰν ἡ ἱστορία τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, καὶ τὰ ἅπαντα θαύματα, τὰ ὁποῖα διὰ τῆς ἐν αὐτῇ Θαυματουργοῦ **Εἰκόνης** ἐνεργοῦντο. Ὁ σεβασμιος Ἐπίσκοπος μετὰ θερμῶν δακρύων διεξερχόμενος τὴν Ἱερὰν ταύτην ἱστορίαν, καὶ ἐκ κλίνης ὁδονηρᾶς βλέπων τὸ ἱερὸν τῆς Ἀγίας Εἰκόνης, ἐντυπον, καὶ ἐπικαλούμενος εὐσεβῶς τὸ ὄνομα τῆς **Προυσιωτίσης**, ὅχι μόνον ἀπὸ τὸ νέφος τῆς ἀσθενείας καὶ ἀπελπισίας ἀπηλλάχθη, ἀλλὰ καὶ διὰ μικροῦ ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν του διὰ τῆς μεγίστης βοηθείας τῆς Ὑπερδεδοξαμένης καὶ ἀπείρως ἀπειράκις Ὑπερευλογημένης **Προυσιωτίσης**. Πρὸς εὐγνωμοσύνην λοιπὸν ἀπέστειλεν ὁ σεβασμιος Ἐπίσκοπος μίαν ἀργυρὰν κανδύλαν καὶ κατ' ἔτος ἀνὰ εἰκοσιπέντε γρόσια, διωρίσας τοὺς πατέρας νὰ ἀπαιωρήσωσιν αὐτὴν ἐνώπιον τῆς Ἀγίας Εἰκόνης εἰς μνήμην τοῦ γενομένου εἰς τὴν Σεβασμιότητά του θαύματος.⁽¹⁾

(1) Ἡ ἐπιστολὴ εἰς τὴν ὁποίαν ἐξιστορεῖται τὸ θαῦμα τοῦτο εὕρεται εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν οὐσα ἰδιοχείρως γραμμένη παρὰ τοῦ σεβασμίου ἀγίου Ἐπισκόπου Ἀνδρούσης Κ. Ἰωσήφ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1854 ἐνέσκηψεν ἐν Ἀγρινίῳ καὶ διεδόθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν ἡ φοβερὰ ἀσθένεια χολέρα, ἡ ὁποία ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι ἐθανάτωσε πολλοὺς κατοίκους τῆς πόλεως.

Οἱ κάτοικοι μὴ ἰδόντες ὠφελειὰν τινα ἐκ τῆς ἐπιστήμης ἀπεφάσισαν νὰ καλέσωσι τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα ἐκ Προυσοῦ, τὴν ὁποίαν ὑπεδέχθησαν μετὰ μεγάλης πίστεως καὶ πολλῶν δακρύων. Μετὰ τινὰς παρακλήσεις πρὸς τὴν Θεοτόκον ἐνώπιον τῆς θαυματουργοῦ Εἰκόνης Αὐτῆς, οἱ θάνατοι ἤρξαντο νὰ ὀλιγοστεύουν ἐπαισθητῶς καὶ μετὰ ἐλαχίστας ἡμέρας ἐξέλιπον ἐντελῶς. Ἡ εὐσεβὴς πόλις τοῦ Ἀγρινίου εὐγνωμονοῦσα πρὸς τὴν Προυσιώτισιν ἔκτοτε ἐορτάζει λίαν εὐσεβῶς τὴν 12 Ὀκτωβρίου πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ μεγίστου τοῦτου θαύματος, δι' οὗ ἐσώθη ἡ πόλις ἐκ βεβαίου κινδύνου.

Ἀνωθεν τῆς Μονῆς περὶ τὰ 200 μέτρα ὑπάρχει χαράδρα τις, ἐκ τῆς ὁποίας κατὰ τὸν χειμῶνα ἐξέρχεται ὀλίγον ὕδωρ, τὸ ὅποιον κατὰ τὸ θέρος παύει ἐντελῶς. Κατὰ τὸν μῆνα ὅμως Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1869 ἐκ τῆς ὁπῆς ἐκείνης ἐξῆλθεν ὀλόκληρος ποταμός, ὅστις ἐντὸς ὀλιγοχρονίου διαστήματος ἀνέτρεψε καὶ εἰτα παρέσυρε διόροφον καὶ ἀσβεστόκτιστον οἰκίαν τῆς Μονῆς ἐντὸς τῆς ὁποίας κατὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην στιγμὴν ἦσαν εἰς ἀδελφὸς τῆς Μονῆς ὀνομαζόμενος Δαμασκηνὸς καὶ πέντε ὑπηρέται τῆς Μονῆς, ἐξ ὧν οὐδείς ἐπαθέ τι τῇ βοηθείᾳ τῆς Παναχράντου.

Ἡ ἐκροή τοῦ αἰφνηδίου ἐκείνου ποταμοῦ διήρκεσε μόνον 24 ὥρας.

Κατὰ τὸν μῆνα Ὀκτώβριον τοῦ ἔτους 1918, ὅποτε ἐνέσκηψεν ἡ γρίπη εἰς ὀλόκληρον μὲν τὴν Ἀκαρνανίαν, λίαν δὲ θανατηφόρος εἰς τὰς πόλεις Ἀγρινίον καὶ Μεσολόγγιον, προσεκλήθη ἡ Ἀγία Εἰκὼν κατὰ πρῶτον ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Ἀγρινίου. Ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Κωνστάντιος Παπαδημητρίου Ἀρχιμανδρίτης, λαβὼν τὴν ἐγκρισιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμβρόσιου καὶ προετοιμασθεὶς ἀνεχώρησε μετὰ τῆς Ἀγίας Εἰκόνης ἐκ τῆς Μονῆς τῇ 24 Ὀκτωβρίου, τηλεγραφῆσας εἰς τὸ Ἀγρινίον τὴν προηγουμένην ἡμέραν. Μόλις ἐφθασεν ἡ συνοδία

μετὰ τῆς Ἀγίας Εἰκόνης εἰς τὸ Παναιτωλικὸν ὄρος (Ἀραποκέφαλα) ἦτοι τρεῖς ὥρας μακρὰν τοῦ Προυσσοῦ, συναντῶσι περὶ τοὺς χιλοὺς κατοίκους τοῦ Ἀγρινίου, οἵτινες ἦλθον πρὸς προῦπάντησιν τῆς Εἰκόνης βαδίσαντες περὶ δέκα ὥρας· καὶ καθ' ὅσον ἐπροχώρουν, κατὰ τοσοῦτον ἐπληθύνοντο οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀγρινίου καὶ τῶν περὶ τῆς ὁδοῦ χωρίων· ὅταν δὲ ἐπλησίασαν εἰς Ἀγρίνιον σχεδὸν ὁλόκληρος ἡ πόλις ἐξηλθεν εἰς προῦπάντησιν, τὸ ἑσπέρας τῆς 25ης Ὀκτωβρίου. Τῇ δὲ 26ῃ Ὀκτωβρίου ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου καὶ τὰς λοιπὰς ἡμέρας τοῦ Ὀκτωβρίου, ἔμεινεν ἡ Ἀγία Εἰκὼν ἐν Ἀγρινίῳ, ἔνθα ἐγένοντο λειτουργίαι εἰς τὰς διαφόρους ἐκκλησίας τοῦ Ἀγρινίου καὶ ὅπου πάντες οἱ χριστιανοὶ ἠσπάσθησαν τὴν Ἀγίαν Εἰκόνα, μετὰ πολλῆς τῆς πίστεως καὶ εὐλαθείας. Ὅθεν, ἐν ᾧ μέχρι τῆς 26ης Ὀκτωβρίου ἀπέθνησκον ἐκ γρίππης 25-30 ἄνθρωποι καθ' ἑκάστην ἡμέραν, μετὰ τὴν ἔλευσιν τῆς Ἀγίας Εἰκόνης ἀμέσως ἡλαττώθησαν ἐπαισθητῶς καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἔπαυσαν ἐντελῶς οἱ θάνατοι ἐκ γρίππης. Οἱ δὲ κάτοικοι τοῦ Ἀγρινίου ἐξ εὐγνωμοσύνης καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ θαύματος τούτου, ὥρισαν ἡμέραν, ἐν ᾗ κατ' ἔτος ἑορτάζουσι τὴν 25ην Ὀκτωβρίου.

Κατὰ δὲ τὰ τέλη Ὀκτωβρίου προσεκλήθη ἡ Ἀγία Εἰκὼν ὑπὸ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως Μεσολογγίου, ὅπου ἀπέθνησκον περίπου τριάκοντα ἄνθρωποι τὴν ἡμέραν ἐκ γρίππης. Οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως μαθόντες ὅτι ἡ Ἀγία Εἰκὼν ἔρχεται, ἐξηλθον ἅπαντες σχεδὸν τῆς πόλεως πρὸς προῦπάντησιν Αὐτῆς εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἃν καὶ ἐπιπτε βαγδαιστάτη βροχή· ὀλίγοι τινὲς ὀλιγοπίστοι ἔλεγον ὅτι τὴν ἐπαύριον οἱ νεκροὶ θὰ ἦσαν τοῦλάχιστον ἑκατὸν ἕνεκα τῆς ἐκδρομῆς ταύτης, ἐψεύσθησαν ὅμως ἀμέσως, διότι τὴν ἑσπέραν ἐκείνην, ἀφοῦ ἐψάλη ἡ δέουσα παράκλησις εἰς τὴν Παναγίαν, καὶ καθ' ὅλην τὴν νύκτα παρουσιάσθη πρωτοφανὴς εἰς Μεσολόγγιον ἄνεμος τόσον σφοδρὸς, ὥστε ἔθραυσε τὰ περισσότερα δένδρα τοῦ Μεσολογγίου· τὴν πρωΐαν τῆς 2ας Νοεμβρίου οὐδεὶς θάνατος ἐκ γρίππης. Ἐμείνει καὶ ἐνταῦθα ἡ Ἀγία Εἰκὼν ἐπὶ ἑκα-

νὰς ἡμέρας καθ' ἃς πάντες οἱ εὐσεβεῖς κάτοικοι Μεσολογγίου προσήλθον καὶ ἠσπάσθησαν Αὐτὴν ἐξ εὐγνωμοσύνης.

Τὸ ἐν Μεσολογγίῳ θαῦμα τῆς Παναγίας ἐπροξένησεν τόσῃ ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς πλείστους κατοίκους καὶ μάλιστα εἰς τοὺς ἐξέχοντας, ὥστε ὁμοφώνως ἀπεφάσισαν καὶ κατεσκευάσαν μίαν μοναδικὴν ἀργυρὰν ἐπτάφωτον κανδήλαν μεγάλης ἀξίας καὶ θαυμασίας τέχνης. Ὅρισθεῖσα δὲ ὑπὸ τῆς πόλεως ἐπιτροπὴ ἐκ τριῶν ἐγκρίτων αὐτῆς κατοίκων ἦτοι τοῦ κ. Κωνσταντίνου Παπαδημητρίου, δικηγόρου, τοῦ κ. Κωνσταντίνου Σταυροπούλου, δημάρχου καὶ τοῦ κ. Ἀριστείδου Παπαθεοδώρου, ἐμπόρου, παρέλαβε τὴν κανδήλαν ταύτην καὶ ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὴν Μονὴν κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πανηγύρεως τοῦ αὐτοῦ ἔτους καὶ ἐκρέμασεν αὐτὴν ἰδιοχείρως ἐμπροσθεν τῆς Ἀγίας Εἰκόνης πρὸς τιμὴν αὐτῆς καὶ αἰωνίαν μνήμην τοῦ θαύματος, διότι εἰς τὴν κανδήλαν ταύτην εἶναι σημειωμένη ἡ ἡμέρα, τὸ ἔτος καὶ ὁ τόπος τοῦ γενομένου θαύματος.

Αὐτὰ εἶναι τὰ θαύματα ταύτης τῆς **Προυσαιωτίσης** ἁγίας Εἰκόνης, ᾧ φιλακροάμονες, ὀλίγα ἀπὸ τὰ πολλά, τὰ ὅποια ἔκαμεν ἕως τώρα τὰ πλέον αἰσθητικὰ καὶ ἀναντιρρήτα· διότι καὶ ἄλλα πολλὰ ἐργάζεται, τὰ ὅποια οἱ παχεῖς τὸν νοῦν καὶ ἀνίσθητοι, τὰ ἀποδίδουσιν εἰς τὴν τύχην, ἢ εἰς ἄλλο τι σύμβαμα, ὡς καὶ τὸ ἐξῆς, (καθὼς ἀκριβῶς ἐπαρτηρήθη). Ὅσοι συγγενεῖς ἠθέλησαν νὰ κληρονομήσουν τι τῶν ἐν τῇ ἱερᾷ ταύτῃ Μονῇ πατέρων διὰ τὴν συγγένειαν δέθεν, τοῦτο ὡς φλόγα πυρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὰ ὑπάρχοντά τους καὶ κατέφαγεν αὐτοὺς ἐξ ὁλοκλήρου, καὶ κατερημώθησαν, καὶ πάμπτωχοι ἐγένοντο. Ταῦτα δὲ τὰ ὀλίγα διδόνται εἰς τύπον, καὶ λαλοῦνται εἰς δόξαν αὐτῆς τῆς Θεοτόκου καὶ Ὑμνησιν· ἡ ὅποια δόξα δὲν γίνεται μετ' ἄλλον τρόπον εἰς αὐτήν, παρὰ μετὰ τὸ νὰ κάμνωμεν τὰς ἐντολὰς καὶ τὰ θελήματα τοῦ Θεοῦ αὐτῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μας· ἡγουν πρῶτα καὶ ἀρχὴν νὰ ἔχωμεν τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, ὡς λέγει ὁ προφῆτης Δαβὶδ «Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου»· πῶς δὲ γίνεται αὐτὸς ὁ φόβος· ἀνίσως ἔχωμεν ἔννοιαν καὶ προσοχὴν εἰς κάθε μας ἔργον, λόγον καὶ στο-

χασμόν, στοχαζόμενοι, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἔμπροσθέν μας πάντοτε, ὡς πανταχοῦ παρὼν καὶ τὰ πάντα πληρῶν, καὶ ὁρᾷ ὁ ἀκούσιμος αὐτοῦ ὀφθαλμὸς ὅλα τὰ ἔργα τῶν ἀνθρώπων, εἴτε καλὰ εἴτε κακὰ εἶναι, καὶ ἔχει νὰ μᾶς ἀποδώσῃ κατὰ τὰ ἔργα μας, καθὼς τὸ λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, εἰς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον· «Καὶ ἀποδώσει ἐκάστῳ κατὰ τὴν πρᾶξιν αὐτοῦ»· καὶ πάλιν εἰς ἄλλο μέρος αὐτὸς ὁ ἴδιος Εὐαγγελιστὴς λέγει, ὅτι ἔχομεν νὰ δώσωμεν λόγον, καὶ διὰ κάθε ἄργον λόγον· «Πᾶν ῥῆμα ἄργόν, ὃ ἐὰν λαλήσωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀποδώσουσι περὶ αὐτοῦ ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως». Καὶ εἰς ταῦτα, ἀδελφοί, μὴ δίδετε καμμίαν ἀπιστίαν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὰ χέρια μας, μὲ τὰ ὅποια ἐργαζόμεθα, αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὸ στόμα, μὲ τὸ ὅποιον λαλοῦμεν ὅ,τι θέλομεν, αὐτὸς ἔκαμε καὶ τὸν νοῦν μας, μὲ τὸν ὅποιον στοχαζόμεθα κάθε στοχασμόν, τὸν ὅποιον θέλομεν· καὶ διὰ νὰ εἰπῶ καθολικώτερα, αὐτὸς ἐπλασεν ὅλον τὸν ἄνθρωπον δι' αὐτὰ λοιπὸν ὅλα ἔχομεν νὰ δώσωμεν ἓνα ἄφευκτον λογαριασμόν εἰς τὸν καιρὸν ἐκείνης τῆς παγκοσμίου κρίσεως τῆς Δευτέρας τοῦ Χριστοῦ Παρουσίας. Διὰ τοῦτο χρεῖα προσοχῆς μεγάλῃς, διότι ἐκεῖ οὔτε πατήρ, οὔτε μήτηρ, οὔτε ἀδελφός, οὔτε υἱός, οὔτε συγγενής, οὔτε φίλος δύναται νὰ μᾶς βοηθήσῃ, παρὰ τὰ καλὰ ἡμῶν ἔργα· ἂν δηλαδὴ ἐζήσαμεν εἰς τοῦτον τὸν μάταιον κόσμον, οἱ μὲν Ἱερεῖς καὶ Μοναχοί, ὡς πρέπει τῶν Ἱερέων καὶ Μοναχῶν, οἱ δὲ κοσμικοί, ὡς πρέπει τῶν καλῶν χριστιανῶν. Ὅθεν ἂς μὴ προφασίζώμεθα ἕκαστος καὶ λέγομεν, νὰ ἐκεῖνος ἐποίησε τόδε, καὶ ἐκεῖνος τόδε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ τόδε, ἂς μὴ προφασίζώμεθα προφάσεις ἐν ἁμαρτίαις, ἵνα μὴ θρηνώμεν ἐκεῖ-αἰωνίως, καὶ οὐδεὶς ὁ ἐλεῶν ἡμᾶς. Ἄς προσέχωμεν λοιπὸν καλὰ, ὅτι ἂν καὶ ὅλον τὸν κόσμον ὑποτάξωμεν ὡς τὸν Μέγαν ἐκεῖνον Ἀλέξανδρον, οὐδὲν ἐστὶ τοῦτο, ἐπειδὴ εἰς θάνατον ἀπερχόμεθα, καὶ ἔχομεν ἕκαστος νὰ περιπατήσωμεν ἐκεῖνον τὸν ἀγύριστον δρόμον, αὐτὸν δὲ τὸν πρόσκαιρον κόσμον τὸν ἀποχαίρου-τούμεν, τοὺς συγγενεῖς δηλαδὴ, τοὺς πατέρας, τοὺς ἀδελφούς, τοὺς γνωστοὺς, τοὺς φίλους, τὰς πόλεις, τὰς κώμας, τὰ Μοναστήρια, τὸν

πλοῦτον, τὴν δόξαν, τὰς τρυφάς, καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν ὅλον αὐτὸν τὸν μάταιον κόσμον τὸν ἀφίνομεν, καὶ ἀπερχόμεθα ἐκεῖ, ἔνθα οἱ μὲν δίκαιοι ἀπολαμβάνουσι τοὺς μισθοὺς, οἱ δὲ ἁμαρτωλοὶ κέλασιν αἰώνιον. Ἐρχεται λοιπὸν καιρὸς, καὶ γνῶσεσθε ταῦτα. Ἄλλ' ἐπανάγωμεν νῦν τὸν λόγον πρὸς τὴν Πανάχραντον Θεοτόκον.

Ὡ Δέσποινα Παντάνασσα, Κυρία καὶ Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, τιμιωτέρα τῶν Χερουβίμ, ἐνδοξότερα τῶν Σεραφίμ, καὶ πασῶν τῶν οὐρανίων δυνάμεων· Θρόνε τοῦ Θεοῦ καθαρώτατε, Πανάσπιλε καὶ Πανάχραντε Κόρη, Ἀειπάρθενε καὶ Πανακήρατε, ἢ κατὰ φύσιν Μήτηρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, καὶ Μήτηρ κατὰ χάριν ἡμῶν τῶν χριστιανῶν, τῶν ἀναξίως ἐπιφερομένων τὸ ὄνομα τοῦ Υἱοῦ σου. Σὺ καὶ παρίστασαι, κατὰ τὸν Προφητάναντα, ὡς βασίλισσα ἐκ δεξιῶν τοῦ Υἱοῦ σου ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη, πεποιτικμένη. Ἄλλ' ἐπεὶ ἐξ ἁγίου κατοικητηρίου καὶ ἐφ' ἡμᾶς τὰ Σὰ ἐλάχιστα καὶ οὐτιδανὰ τέκνα, μὴ ἐπιλάβῃ συγγενεὺς οἰκειότητος, μὴ παρίδῃς ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, τοὺς διὰ τῶν πονηρῶν ἡμῶν ἔργων παραπικράναντας τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον· μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς, οἱ ὅποιοι τὸ ὄνομα μέγαν ἔχομεν ὡς χριστιανοί, τὰ δὲ ἔργα ἡμῶν ἐγείναν παρόμοια τῶν ἐθνικῶν· σκέπασον ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς Σῆς ἀμάχου καὶ ἀηττήτου βοηθείας· καὶ δεόμεθα τῆς Σῆς μεγαλωσύνης ἐκ βάθους ψυχῆς, ἵνα παραβλέψῃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, καὶ ὡς Μήτηρ φιλόστοργος ἐνισχύσῃς ἡμᾶς κατὰ ὁρατῶν καὶ ἀοράτων ἐχθρῶν· κατὰ ὁρατῶν μὲν, ὅπως ὑποφέρωμεν τὰς θλίψεις ταύτας, τυραννίας τε καὶ στενοχωρίας, τὰς ὁποίας ὑπ' αὐτῶν δοκιμάζομεν ἐν τοῖς ἐσχάτοις-τούτοις χρόνοις, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. Ἰδοὺ γάρ τὰ κύματα τῆς ἐπιγεῖου ταύτης θαλάσσης ἀνέβησαν καθ' ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς τὰ Σὰ ἐλάχιστα τέκνα καταπίωσιν, ὅθεν καὶ ἐσμικρύνθημεν παρὰ πάντα τὰ ἔθνη· ἀλλ' ἀξίωσον ἡμᾶς καὶ νὰ φυλάξωμεν ἄχρι τέλους τὴν πίστιν τὴν ἀμώμητον. Κατὰ ἀοράτων δέ, ὅπως μὴ ἰσχύσωσι πλέον καθ' ἡμῶν οἱ αἰεὶ πολεμοῦντες ἡμᾶς δαίμονες, οἱ ἄσπονδοι καὶ ἄγρυπνοι ἡμῶν νοεροὶ πολέμιοι· σύντριψον τὰς καθ'

ἡμῶν αὐτῶν παγίδας καὶ ἐνέδρας· ἀπάλλαξον ἡμᾶς τῆς πικρᾶς αὐτῶν δουλείας καὶ αἰχμαλωσίας, τῆς ὁποίας μᾶς ἔκαμαν δούλους τῶν παθῶν καὶ υποχειρίους· λύτρωσαι, ναί, Κυρία, ἐκ τῆς καταδυναστείας τῶν ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς Σου δούλους, καὶ ἐν τῇ παρόντι βίῃ καὶ ἐν τῇ καιρῷ τῆς κρίσεως· περιλαβοῦ, παρακαλοῦμέν σε, καὶ βοήθησον ἡμᾶς ἐνισχύουσα καὶ ἐνδυναμούσα ἡμᾶς περιπατεῖν εἰς τὸ ἐξῆς, ὥς δεῖ τοῖς χριστιανοῖς, φυλάττοντες τὰς ἐντολὰς τοῦ μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ, ἔχοντες ἐν ἀλλήλοις ἀγάπην, χαράν, εἰρήνην, μακροθυμίαν, πίστιν, πραότητα, σωφροσύνην, ἐγκράτειαν, καὶ λοιποὺς καρποὺς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ τέλος ἀξιώσον ἡμᾶς ἅπαντας τῆς ἀνεσπέρου καὶ ἀνεκλαλήτου ἐκείνης χαρᾶς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἀμήν.

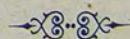

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΤΑΝΥΚΤΙΚΟΙ

Ἀπὸ προσώπου τοῦ λέγοντος πρὸς τὴν
ἑαυτοῦ ψυχὴν.

Κ: λλ.

Νῆφε ψυχὴ μου ταπεινὴ, καὶ σκόπει τὸν σὸν βίον,
Καὶ φύλασσε τῆς χάριτος τὴν παρακαταθήκην,
Ἦν εἴληφας ἐκ τοῦ λουτροῦ τῆς Παλιγγενεσίας,
Μήπως ὁ κλέπτης ἐπιστάς, τὸν πλοῦτόν σου κενώσῃ,
Καὶ σὺ λιμώξης ἐν καιρῷ τραπέξης ἀκηράτου.
Μέχρι γὰρ τίνος ἡδοναί; μέχρι δὲ τίνος πότοι;
Καὶ χρήματα, καὶ κτήματα, καὶ δόξα τῶν ἀνθρώπων;
Ἀπόστηθι τῶν πονηρῶν, ἐπίγνωθι τὸ πρέπον·
Καὶ στέναξον καὶ πρόσδραμε, τῇ συμπαθεῖ Δεσπότη.
Καὶ γὰρ τοῦ βίου σε τροχός, ὑψώσας ὑπεσπάσει·
Ἦξει καιρὸς μετὰ μικρόν, καὶ γνώσῃ μου τοὺς λόγους.
Ὅταν λυθῇσῃ δυστυχῶς τῶν ἐπὶ γῆς φροντίδων.

ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Περὶ τῆς ἀληθινῆς πολιτείας τῶν Μοναχῶν.

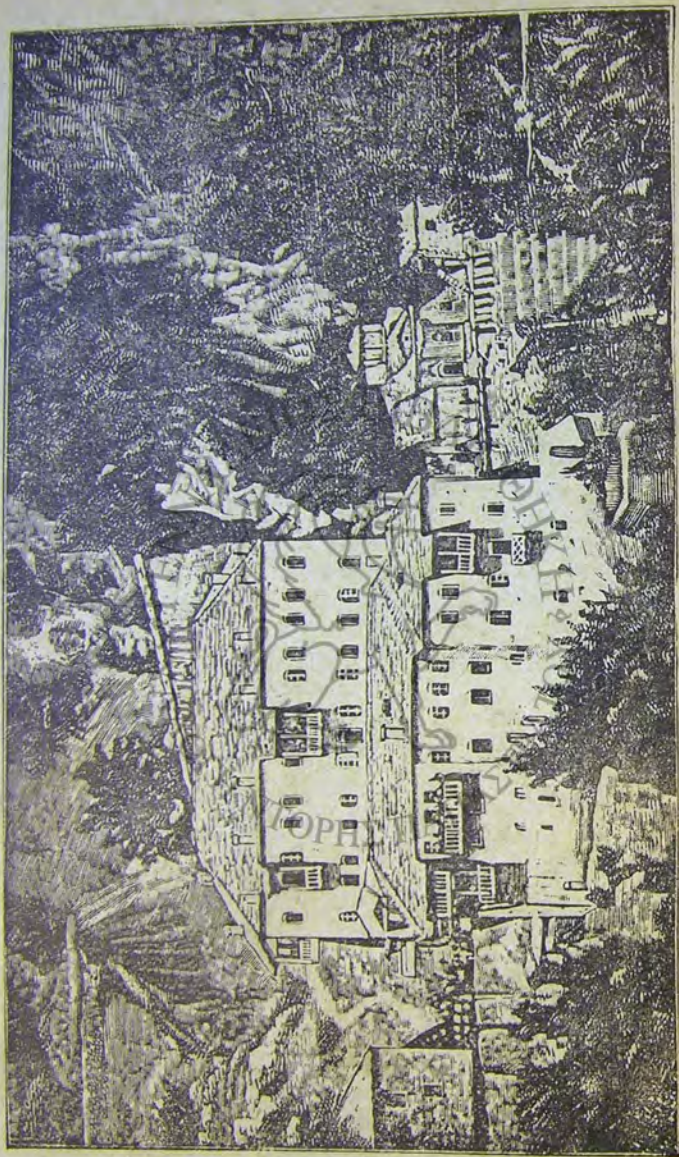
Κ: λλ.

Δ Μοναχὲ ἀμόναχε, σύντροφε ἐδικέ μου,
Ἄκουσον τῶν ῥημάτων μου, φίλε καὶ ἀδελφέ μου.
Τῶν Μοναχῶν ὁ στολισμὸς, εἶναι ἡ σωφροσύνη,
Κάλλος δὲ ἡ ὑπακοή, καὶ ταπεινοφροσύνη.
Ἡ δόξα καὶ τὸ καύχημα, ἡ ἐλεημοσύνη,
Χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις, εἶν' ἡ ἀκτημοσύνη.
Ὡς ἄριστον ἡ προσευχή, ὡς δεῖπνον ἡ νηστεία,
Καὶ ὡς ποτὸν τὰ δάκρυα καὶ ἡ εὐχαριστία.
Ὡς στῆμα ἡ ὑπομονή, ἀγάπη ἡ ὡς σκέπη,
Καὶ ὡς καλὸν προσκέφαλον ἡ σιωπὴ ὡς πρέπει.
Ἡ ἄγρυπνος ἀνάγνωσις ψυχωφελῶν βιβλίων,
Εἶναι ὡς ὠραιότατον καὶ στερεὸν Κελλίον.
Ὡς ὄπλον δὲ νικητικόν, κατὰ τῶν καταράτων,
Εἶναι ἡ ἐξαγόρευσις, πάντων τῶν ἐκ πτωμάτων.
Εἰ τις λοιπὸν τῶν Μοναχῶν, πολιτευθῇ ἀλλέως,
Οὐκ ὀψεται τὸ πρόσωπον, Χριστοῦ τοῦ Βασιλέως.
Τὸν ταπεινὸν τὸν Μοναχόν, ὅλοι τὸν εὐλαβοῦνται,
Ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Δαίμονες, τὸν βλέπουν καὶ φοβοῦνται.
Τὸν δὲ ὑψηλοκάρδιον, ὅταν τὸν θεωροῦσι,
Ὅλοι τὸν ἀτιμάζουσι καὶ τὸν κατηγοροῦσι.

ΣΤΙΧΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

105

Ὅρωντες πῶς εὐρίσκεται, ὡς Μοναχὸς τῇ τάξει,
Καὶ πάλιν πολιτεύεται, ὡς κοσμικὸς τῇ πράξει.
Ἄν Μοναχὸς τις ἀγαθῶ, πάντοτε τὴν ἀργίαν,
Καὶ τὰ ποικίλα φαγητά, τρώγει μὲ λαιμαργίαν,
Αὐτὸς τὸν σκόληκα τῆς γῆς, κατὰ πολλὰ μιμεῖται,
Ὅς τις αὐτῆς τὰ χόματα, τρώγει καὶ δὲν κινεῖται.
Πάλιν ἐάν τις Μοναχὸς, τὸ σῶμα καλλωπίζῃ,
Τὰ ἀγαθὰ τ' ἀπέλαθε, ἄλλα ἅς μὴν ἐλπίζῃ.
Κατὰ τὸν Ἀθανάσιον, τὸν σῦλον τὸν ἐδραῖον,
Τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὥς τῶν Ἀλεξανδρέων.
«Εἴ τις ἔχει ἀνάπαυσιν, (λέγει) ἐδῶ μεγάλην,
Ἄς μὴν ἐλπίζῃ τὴν αὐτὴν, εἰς τὴν ζωὴν τὴν ἄλλην».
Ἀλλ' ὦ πατέρες Μοναχοί (λαλῶ τώρα πρὸς ὅλους),
Μακρύνθητε προθυμερά, ἐχθίστου τοῦ πανώλους.
Καὶ ἄρατε τὸν ἐλαφρόν, ζυγὸν ὅπου προστάζει,
Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς, καὶ δεῦτε πρὸς με κράζει.
Ζηλώσατε τὸν Πρόδρομον, τὸν ζηλωτὴν Ἠλίαν,
Ἵνα κληρονομήσετε, Χριστοῦ τὴν Βασιλείαν.
Πρὸς τούτοις καὶ γὼ δέομαι, ὅταν παρακαλεῖτε,
Τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν, καὶ τὸν δοξολογεῖτε,
Νὰ λέγετε μίαν φορὰν, ὅλοι ἀπὸ καρδίας·
Μνήσθητι Δέσποτα Χριστέ, μιᾶς ψυχῆς ἀθλίης.
Τοῦ ταλαιπώρου καὶ οἰκτροῦ, Κυρίλλου πάνανθλου,
Τῆς Ἱερᾶς δὲ κλήσεως, τοῦ ὄντος ἀναξίου.
Καὶ τοῦτον καταξίωσον, τῆς ἁνῶ Βασιλείας,
Ἐν τῇ καιρῷ τῆς σῆς φρικτῆς, Δευτέρας Παρουσίας.
Πρεσβεῖας τῆς Πανάγνου σου, Μητρὸς καὶ τῶν Ἀγίων,
Ἀπάντων ἀθλοφόρων τε, ὁμοῦ καὶ τῶν Ὁσίων.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΡΟΦΕΤΩΝ